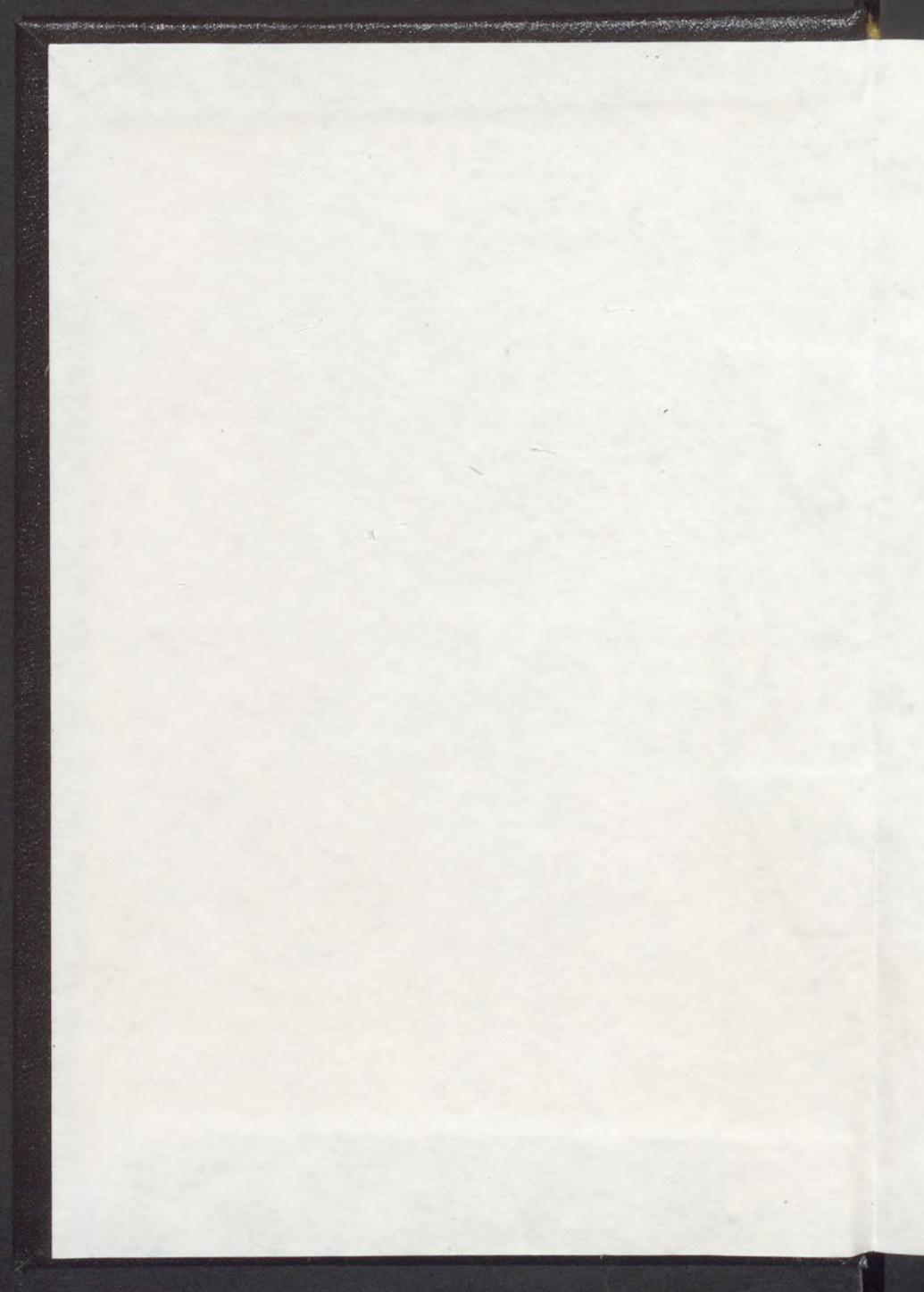
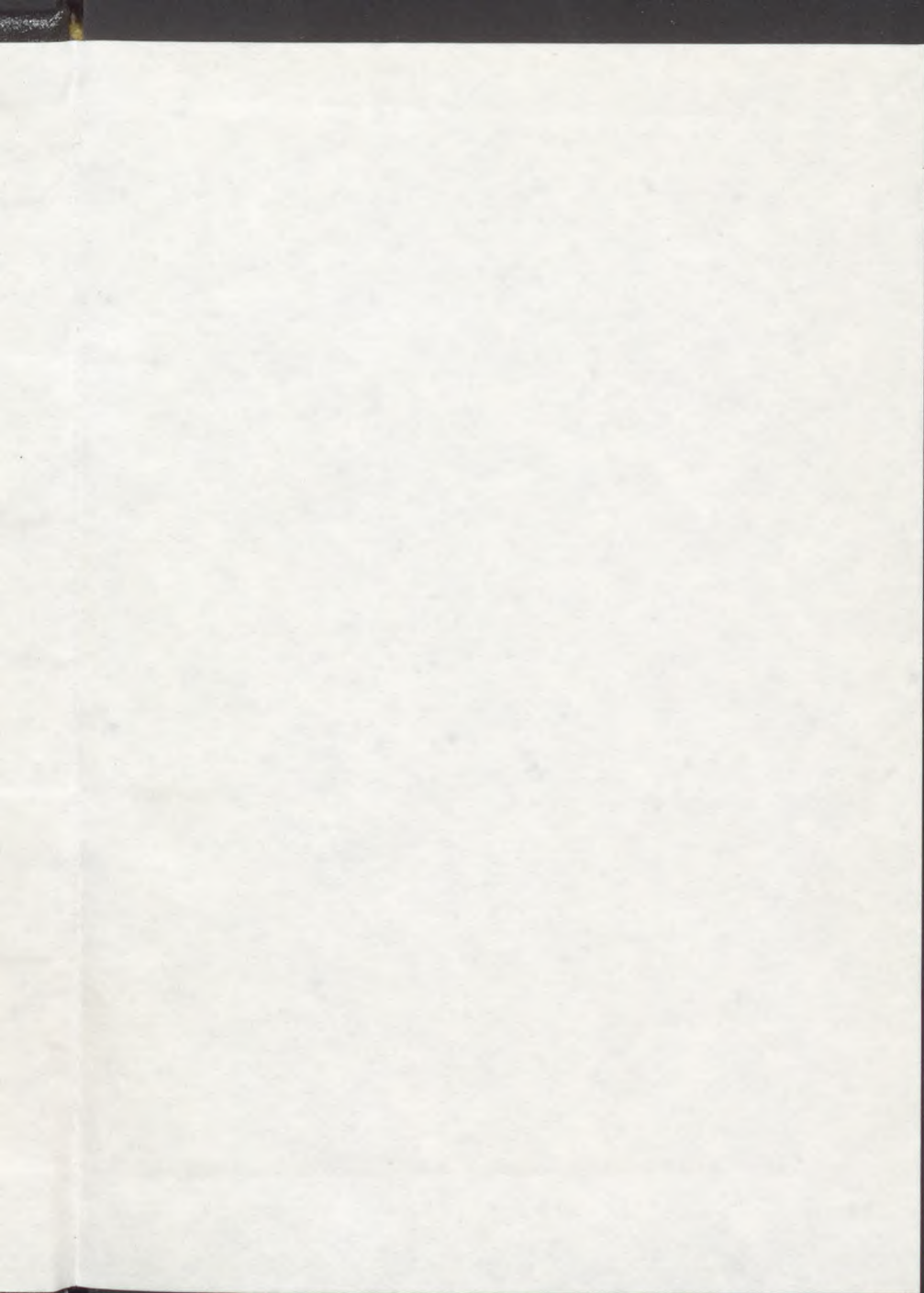
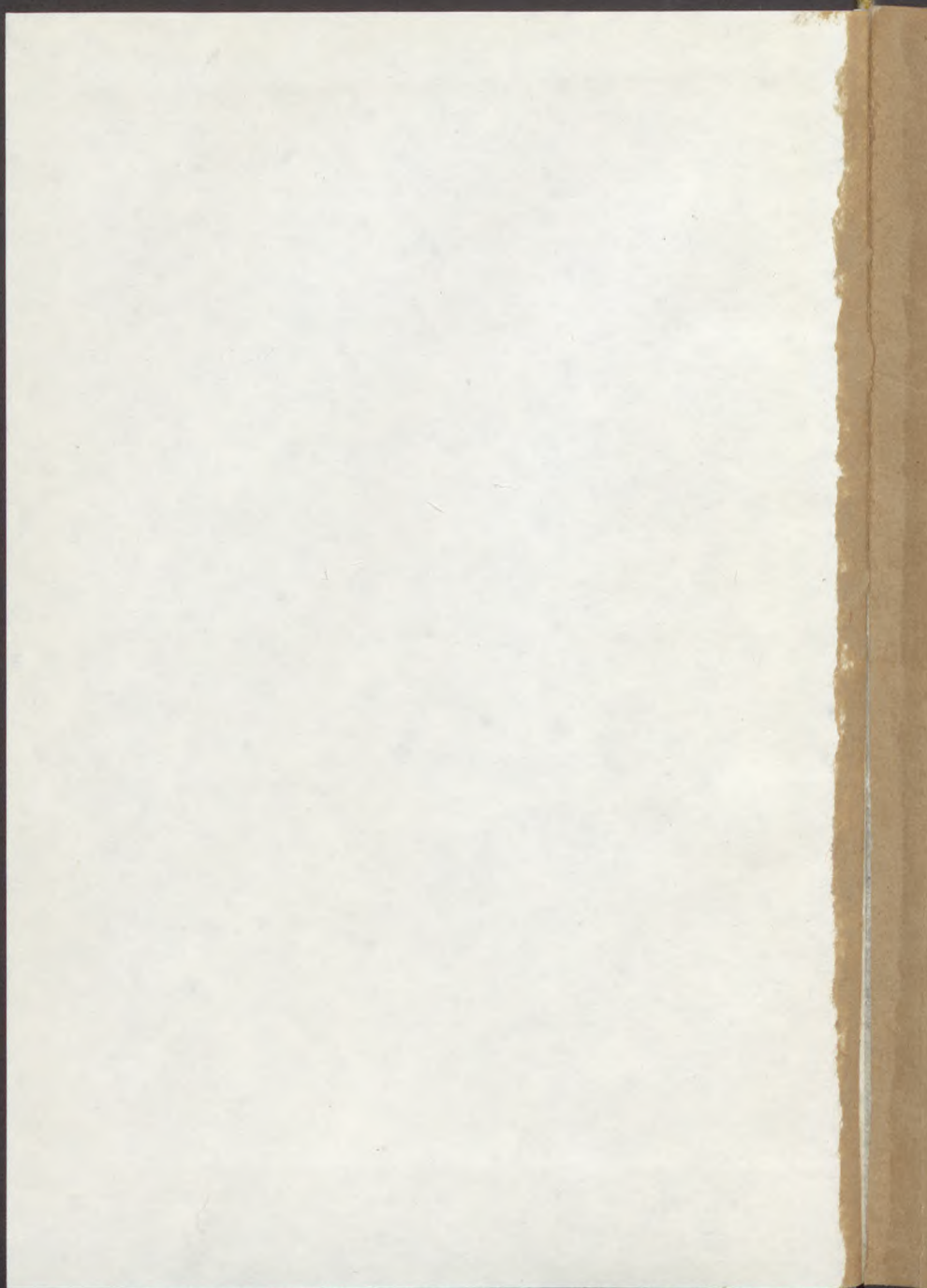

0 . . .
CSZK

18390

MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

IV.

JÁNOS EVANGÉLIUMA

IRTA:

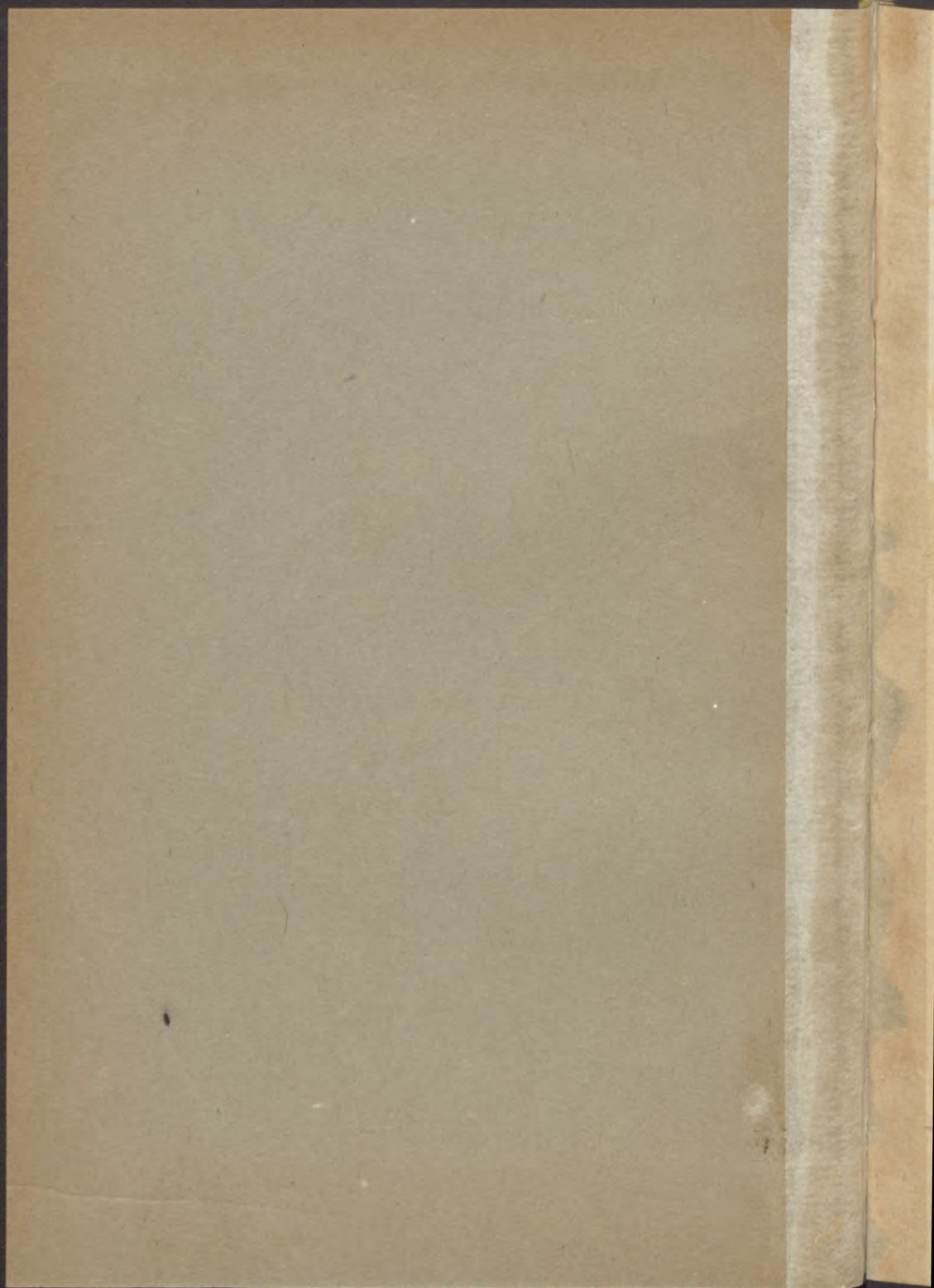
DR. VICTOR JÁNOS

BUDAPEST, 1943.

SZERZŐ KIADÁSA

BETHLEN GÁBOR IRODALMI ÉS NYOMDAI RT. NYOMÁSA

29.
MINDENNAPI ELMÉLKEDÉSEK
AZ EVANGÉLIUMOKRÓL

IV.

JÁNOS EVANGÉLIUMA

IRTA:
DR. VICTOR JÁNOS

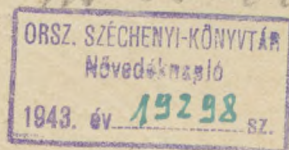
BUDAPEST, 1943.
SZERZŐ KIADÁSA

BETHLEN GÁBOR IRODALMI ÉS NYOMDAI RT. NYOMÁSA

Főbizománys a Szabadságtéri Ref. Egyház iratterjesztése
Budapest, V., Szabadság-tér 2.

Felelős kiadó: Dr. Victor János.
Bethlen-nyomda Rt. Műszaki igazgató: Lombár László

E L Ő S Z Ó.

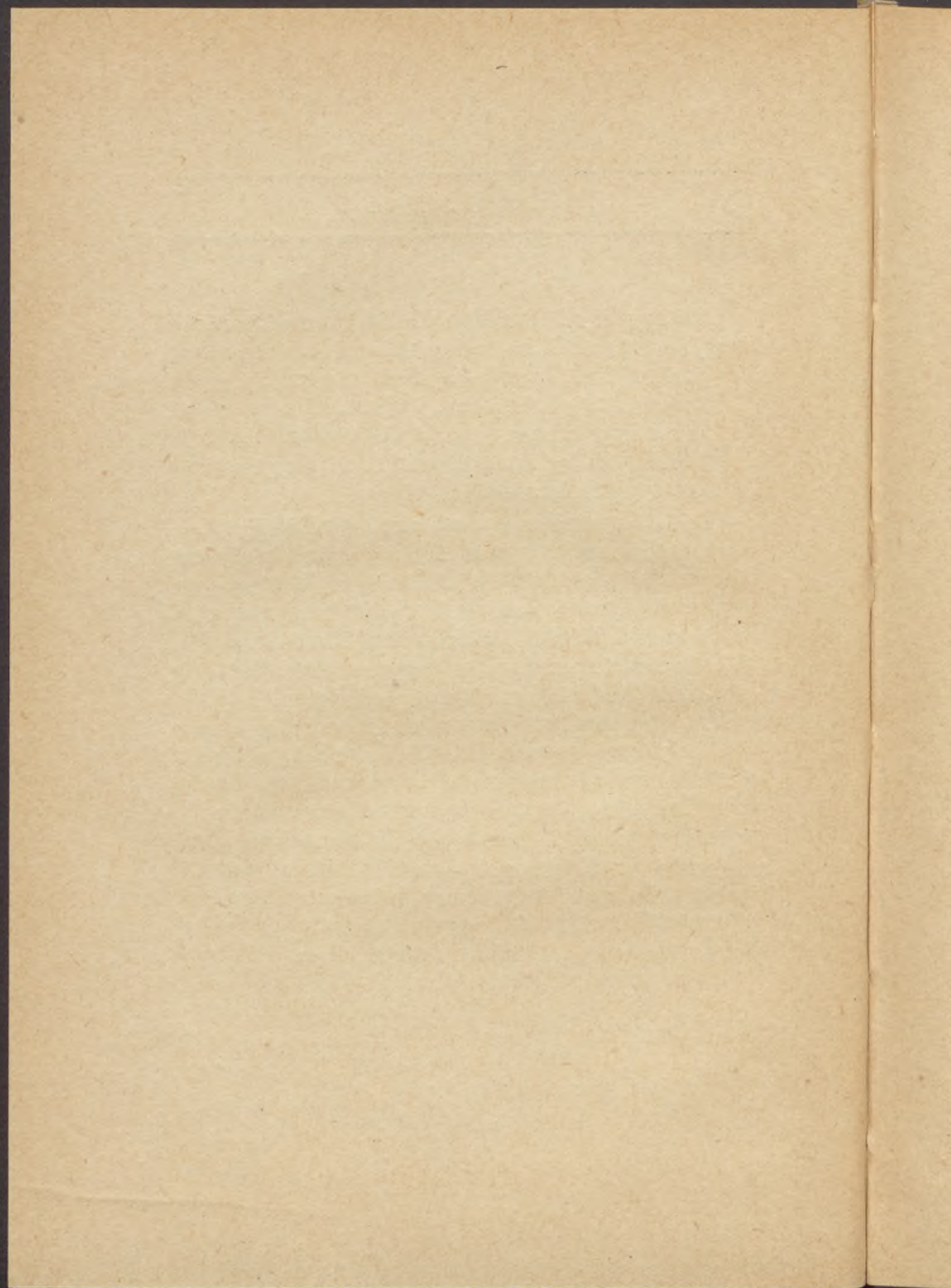
Az egy évvel ezelőtt a Máté Evangéliumáról megjelent hasonló kiadványt követi most időrendben másodikul ez a valójában negyedik helyre illő, mert a negyedik evangéliumról szóló kötet. Ha Isten úgy akarja, a most átugrott második és harmadik evangéliumról szólók is meg fognak jelenni egy-két éven belül.

Itt is a Csendes Percek című bibliaolvasó vezérfonalban már (a mult év folyamán) megjelent naponkénti elmélkedéseket adom ki összegyűjtve. S mivel olyanok kezébe is eljuthat ez a könyv, akik nem látták a Máté Evangéliumáról szólót, jó megismételnem azt a figyelmeztetést, amely amannak az előszavában is elhangzott: önálló olvasmányként nem használhatók ezek az elmélkedések, csak magának a Bibliának az olvasása mellett van értelme az elolvasásuknak. Az olvasó figyelme tekintgessen innen mindig vissza amoda és tekintete végül is nyugodjék meg azon, amit — jobban mondva: akit — ott lát. Itt ujjmutatókat talál csak. Nem sokra megy azzal, ha csak a mutatótujjat nézi. Nagyon egyszerű és igénytelen mutatóujj az. Rajta magán nincs látnivaló. Ahova mutat, ott annál több!

1943. márciusában.

Dr. Victor János.

A Z Ö R Ö K I G E.

Ján. 1, 1—5.

János evangéliuma is Jézus Krisztus történetét akarja elmondani, de nem a születésével kezdi, hanem visszamegy a világ teremtésénél is előbbre.

Mert az, amit Jézus Krisztusban látunk, Istenben már „kezdetben“ is, öröktől fogva is megvolt. Ő Isten megnyilatkozása, élő szava. De Isten sohasem volt némaságba dermedt Isten. Életéhez mindig hozzátartozott a maga megszólaltatása, az „Ige“. Ő maga „Ige“ volt mindenestől fogva és öröktől fogva! (1—2.)

Ezért van egyáltalán teremtet világ és benne öntudatos ember is. Isten a teremtésben is beszélt és azt akarta, hogy teremtményei megértsék: mit mond. Minden, ami e világon csak van, az „Igének“ köszönheti létét, és ami „világosság“ az emberi öntudatban van, az is az „Ige“ által és annak kedvéért van! (3—4.)

Ha az ember erről mit sem tud, annak maga az oka. Bűnével maga teremtette azt a „sötétséget“, amelybe bezárkózva eltompult az Isten örök „Igéjének“ valósága iránt. Annak „világossága“ szüntelenül fénylik, csak mi vagyunk vakok, akik „nem fogadjuk be“ azt, míg Isten meg nem könyörül rajtunk! (5.)

Nyisd meg, Uram, szememet és fületem, hogy felfoghassalak, ha szólsz hozzám!

A Z I G A Z I V I L Á G O S S Á G.

Ján. 1, 6—9.

Keresztelő János „bizonyságtétele“ azt mutatja: hogyan nyitogatja Isten az emberek lezárt szemét az Ige „világosságának“ meglátására. Ha mindjárt az Ige állana eléjük teljes fényében, nem bírnák el a sötétségből a világosságra való hirtelen átmenetet. Ezért előbb emberi szónak kell előkészítenie az útját Isten tulajdon szavának. Emberi bizonyyságtételek hangzanak el, hogy „mindenki higgyen“! (6—7.)

De ezzel nem végződik, csak elkezdődik a hitnek a története. Mert az emberi „bizonyságtétel“, még a legtisztább és leghathatósabb is, nem maga „a világosság“, csak hírnöke annak. És ezért, akinek hite csak embernek beszédén nyugszik, megmarad a sötétségben. Az emberi szó hívogatására mindenkinek magának kell odafordulnia, ahol előtte is fölragyoghat Isten valóságos „Igéjének“ a fénye! (8.)

Áldott az Isten, hogy van hova fordulnunk ezért! Az „igazi világosság“ nem rejtőzött el előlünk, hanem „eljött a világba“! Hozzá vezet minden igazi „bizonyságtétel“. És Ő, a mi Urunk, Jézus Krisztus, „megvilágosít minden embert“, aki vele találkozik. Balgatag az emberi szív, ha Önélküle és rajta kívül keresi Isten ismeretének világosságát, amikor Ő éppen azért jött, hogy sötétségünket eloszlassa! (9.)

KRISZTUS BEFOGADÁSA

Ján. 1, 10—13.

Az emberi bűnnek legszomorúbb bizonyossága az, hogy sok esetben milyen fogadtatásban van része Jézus Krisztusnak. Akik közé jött, az „övéi“ voltak, az Ő számára teremtetett lelkek, akiknek minden sóhajtása és szívedobbanása öntudatlanul is Őt várja, mert csak Őbenne és Óáltala élhetnének igazán. S amikor közelget, mégsem ismerik fel és úgy elfordulnak tőle, mint valami közömbös idegentől! (10—11.)

Pedig milyen kimondhatatlan nagy jót szalasztanak el és veszítenek el ezzel! Ha „befogadnák“ Őt, azzal új élet kezdődne számukra! Az a méltatlanul „életnek“ nevezett nyomorúságos tengődés és vergődés, amelyet földi szüleiktől kaptak, átválnának „Istentől született“ életté! „Isten fiaivá“ tenné őket Jézus Krisztus, az Egyetlen, aki erre „hatalmat adhat“ a benne hívőknek! (12—13.)

Ezen fordul meg a dolog: „Őbenne hinni“, „Őt befogadni“. Róla hallani, róla valamilyen ismeretet szerezni — még nem elég. Az a döntő: megnyílik-e előtte hódolattal és örömmel a szívünk ajtaja, hogy Ő vegye azt birtokába? A kívülről bezörgető Jézus Krisztus odább is állhat és akkor hiába jött. A „befogadott“ és a ház Urának elismert Megváltó viszi csak véghez az Ő életet átformáló csodatételeit! (12.)

ISMERHETJÜK ISTENT.

Ján. 1, 14—18.

Isten a vakságba merült emberrel mégis megismertette magát! „Soha senki nem látta Őt“, de mert „az Ige testté lett“, mégis elmondható, hogy „láttuk az Ő dicsőségét“. Jézus Krisztusban való megtestesülésével áttörte a sötétség kárpitját. „Mi közöttünk lakozék“. „Az Egyszülött Fiú megjelentette Őt.“ Rajta kívül valóban nincs istenismeret. De Őbenne megadta nekünk Isten ezt a felséges ajándékot!

Ő megmutatta nekünk: mit akar tőlünk Isten. „Teljes vala igazsággal.“ A „törvényt“, amely „Mózes által is adatott“ már, még sokkal világosabban, tökéletes fényében ragyogtatta föl előttünk. Aki Őreá hallgat és Őt nézi, nem lehet soha kétségben afelől, hogy mi kedves Isten előtt. Ő maga Istennek megfellebbezhetetlen és utolsó parancsa számunkra! Ennek tükrében tisztán láthatjuk bűneinket is, kötelességeinket is.

De megmutatta azt is, ami ennél sokkal több és becsesebb: hogy mit akar Isten nekünk adni? „Teljes vala kegyelemmel“ is. Ez volt a csodálatos többlet a Mózes által adatott istenismerettel szemben. Isten nemcsak az Ő szent akaratának hideg fényét sugározta ránk Ő általa, hanem megbocsátó, megújító, fölemelő szeretetét is. És pedig olyan bőségesen, hogy „teljességéből“ mindig újra „vehetünk“!

KÉTFÉLE FOGADTATÁS.

Ján. 1, 19—23.

Szemügyre veszem a Keresztelő Jánoshoz element tudakozódó küldöttség tagjait. Tele vannak kérdésekkel, de mennyire meglátszik rajtuk: nem személyes ügyük nekik az, hogy mit is akar ez a puszta próféta? Csak „hivatalosan“ járnak el kérdezősködésükben. Kénytelenek valamilyen véleményt alkotni róla, mert egészen hallatlanná mégsem tehetik szavát, de a szívükre igazán nem veszik azt!

Figyelem Keresztelő János magaviseletét az iránta felébredt érdeklődéssel szemben. Eszébe sem jut magát valamilyen kiváló és nagy embernek feltüntetni. Nem ő fontos, hanem aki majd utána jön! Ő maga nem más, mint „kiáltó szó“, amely az utat egyengeti, a fogadtatást előkészíti. Nem maga akar az emberek figyelmének a közép-pontjában állani. Öneki elég az, hogy olyan dicsőséges Úrnak a szolgálatában állhat!

És látom a háttérben Krisztust, akinek Keresztelő János előfutára volt. Talán meg sincs még említve itt, de máris az Ő közelgetése igazgat mindent. Az Ő jövődő ellenfelei azok, akik már jöttenek előszele előtt is begombolkoznak. És az Ő dicsősége előtt alázódik meg hírnöke, a próféták legnagyobbika is. Mindig ez a kétféle fogadtatás várja: vagy hűvös elzárkózás, vagy alázatos meghajlás!

KRISZTUS SZOLGÁLATÁBAN.

Ján. 1, 24—28.

Keresztelő János Krisztus nevében keresztelt. Sajátmagában nem talált semmilyen jogcímet arra, hogy a bűnbocsátnak és lelki megtisztulásnak ezt a külső pecsétjét osztogassa. És ő csak „vízzel keresztelt“, csak pusztá külső szertartást tudott végrehajtani. De Az, aki majd utána jön, meg fogja adni annak lelki valóságát és isteni érvényességét is. Annak szolgálatában nagy és szent dolgokra vállalkozhatik az ember!

De éppolyan boldogan elvállalta volna Keresztelő János a legszerényebb teendőt is Krisztusért. Úgy érezte, hogy méltatlan. Ő még arra is, hogy „a sarúja szíját megoldja“. Az Ő szolgálatában még a legalázatosabb, legszolgaibb teendő is meg nem érdemelt kitüntetés, aminek csak hálás örömmel tehet eleget az ember. Sohasem a munka fajtájától függ annak méltósága, hanem attól: kiért végezzük?

Keresztelő János a legdicsőségesebb Urat szolgálta Krisztusban. Ha az idők rendjén csak „utána jött“ is, és ha mások még sokáig „nem ismerték“ is vagy talán sohasem nyílt is meg a szemük dicsőségének meglátására, ő tudta, hogy „előbb lett“, előbb, mint ő és előbb, mint mindennek. Az örökkévalóságból, az Isten szívéből jött Ő erre a világra. Ezért olyan nagy és olyan boldogító dolog Őt szolgálni!

ÖRÖMHÍR SZAVA.

Ján. 1, 29—34.

A legnagyobb jótéteményt hirdeti Keresztelő János. Neki, aki előtt sok bűnbánó ember feltárta a lelkét őszinte vallomásokban, volt alkalma látni: milyen óriási teher a bűn az emberek vállán! De most küldött Isten valakit, aki ezt a roskasztó terhet elveszi a világról. Ha ennek az lesz is az ára, hogy Ő maga áldozati báránná válék, „elveszi a világ bűneit“! Nem hangzott ennél soha jobb örömhír e világon! (29.)

Isten ajándékából bírta Keresztelő János ezt a bizonyosságot. „Én nem ismertem őt“ — őszintén így vallja ő maga is. De lelki szemei előtt megjelent az Isten-adta jel és attól eloszlottak kétségei. Hogy is tudhatná bárki, hogy Krisztus megoldja az Istennel való végzetes perünknek, a bűnnek a kérdését, ha nem Isten maga biztosítaná őt erről? Hadd láthassam én is a Lélek nyilvánvaló jelét Ő rajta! (30—33.)

Ezért volt Keresztelő János szavának bizonyos a zengése. „Láttam és bizonyosságot tettem...“ Nem a maga puhatolódzó véleményét hirdette. Mi haszna és értelme lett volna ennek? Amit Isten mutatott meg neki és bízott reá, arról szólt. Ezért volt szava igazság és erő. És akkor lehet csak igazán „bizonyoságtétel“ az emberi szó, ha ott van mögötte a „láttam“ Istentől kapott ajándék! (34.)

ELSŐ TALÁLKOZÁS JÉZUSSAL.

Ján. 1, 35—40.

„Másnap“ megismétli Keresztelő János az ő bizonyágtételét és erre két tanítványa útnak indul Jézus nyomában. Nem mondott semmi újat. De már másodszormondotta ugyanazt. S ami először nem idézett elő látható credményeket, most megtermi hatását. Milyen nagy hiba megfáradni és megrestülni a Jézusról szóló bizonyágtételben csak azért, mert nem mutatkozik meg mindjárt a hatása! (35—37.)

A Jézus után elindult két tanítvány talán félénk volt ahhoz, hogy Őt megszólítsa. De Ő maga észreveszi, hogy keresik a vele való találkozást és szóba áll velük. Így megkapják, amire kíváncztak: nem csak Őröla hallani, hanem Ővele magával megismerkedni. Ez az, amire minden emberi bizonyágtételen és útbaigazításon túl szükségük van az embereknek. Jó tudnom: maga Jézus megadja nekik! (38—39.)

S ha a két tanítvány Jézus kérdésére talán csak első zavarábanmondotta azt, hogy az Ő lakóhelyét akarják megtudni, valójában nagyon bölcs felelet volt ez. Mert csakugyan, az az úton való futólagos találkozás nem lett volna elég. Hosszasabb, nyugodtabb együttlétre volt szükségük. Részüik is lett benne. „Nála maradának azon a napon.“ Idő és csendesség kell ahhoz, hogy Jézus és az emberi szív föltáruljon egymásnak! (39—40.)

A KEZDET CSODÁI.

Ján. 1, 41—43.

Alig ismerkedett meg Jézussal András, máris siet hírrül adni testvérbátyjának: „Megtaláltuk a Messiást!” Még maga sem tudhatta: milyen nagy dolgot mond ezzel, Még sokat kellett tanulnia Jézus iskolájában, míg igazán megértette: kicsoda Ő? De már az első ismeretség benyomásait sem tudta önző módon megtartani magának. Jézus követésében már a kezdet is oly nagy öröm, hogy azt meg kell valakivel osztania!

Amikor aztán „Jézushoz vezet” testvérét, az maga is mindjárt az első pillanatban rabul esik Jézusnak. Mert akármilyen keveset értett is meg az első találkozásban, azt látnia kellett, hogy Urára talált, aki belenyúl az életébe és új irányt szab annak. Annyira más emberré kell lennie, hogy új nevet is kap hozzá! Nem is értett meg Jézusból semmit az, aki azt hiszi, hogy Őtöle nyugodtan meg tud maradni régi valójában!

Az volt a csodálatos ebben az első találkozásban, hogy az új életnek nemcsak a parancsa, hanem az ígérete is benne rejtett! És éppen annak a megvalósulásáról szólt az ígélet, ami olyan nagyon hiányzott Péterből. Még későbből sem úgy ismerjük őt, mint az állhatatos szilárdság mintaképét. De íme: Jézus mondja neki, hogy „Kösziklának fog hivatni”. S ha Ő ígéri, akkor úgy lesz: Ő kicseréli énünket egy jobbbal!

KÜLÖNFÉLE TANITVÁNYOK.

Ján. 1, 44—47.

Filepet úgy ismerjük, mint Jézusnak egyik esendesebb természetű, szürkébb egyéniségű tanítványát. Elhivatásának történetében sincs semmi különösebb érdekességű mozzanat. Jézus egyszerű hívó szavára: „Kövess engem!” ő egyszerűen engedelmeskedik. Nem kell, hogy idegfesztítő regényt lehessen írni róla! Kívülről lehet szürke képe a Jézus követésére való elindulásnak. Akkor is szent és sorsdöntő esemény az!

Nátánael történetében már vannak bonyodalmak. Ő kétségekkel fogadja Filep híradását a Messiásról és előítéletek tartóztatják a lelkét: „Názáretből támadhat-e valami jó?” Ő majd csak ezeknek az akadályoknak az áttörése árán ismerheti meg és fogadhatja el Jézust! Hány ilyen eltorlaszolt lelkű ember van, akinek nem könnyű dolog eljutnia a Jézusban való hitre! De nem szabad lemondani róluk sem!

Filep eltalálta Nátánaellel szemben a helyes módszert. Nem szállott vele vitába. Attól csak annál makacsabbá lett volna előítéleteiben. Próbátételre, tapasztalatszerzésre, önálló megbizonyosodásra szólította fel. „Jer és lásd meg!” Tudta, hogy ha Jézussal magával találkozik, Ő maga fogja legjobban eloszlatni a nehézségeket. S amíg valaki az ilyen felhívásra hajlandó elindulni, nem kell féltenuk a lelki sorsát!

S Z E N T   M E G L E P E T É S E K .

Ján. 1, 48—52.

Nátánaelt az a nagy meglepetés érte, hogy az a Jézus, akivel most találkozott először, a lelke legtitkosabb rejtekéig ismeri őt. Azok a fügefa lombosátora alatt vágyakozó imádságban eltöltött órák, amelyekről, azt hitte, senki sem tud, Jézus előtt nyílt titkok voltak. Számon tart Ő minden tiszta, mély sóvárgást, hiszen öntudatlanul is feléje irányul az! És régi ismerősként fogadja a „hamisság“ nélkül való lelket!

Nátánael ajkán erre a meglepetésre kibugygyant a vallomás: fölismerte Jézusban az Isten küldte felkent Királyt. Talán nehéz leckékben kell még megtanulnia, hogy Jézus másfajta Király, mint amilyennek ő most képzei. De abban soha nem kell csalódnia, hogy Jézus valóban a sóvárogva várt és keresett Király. Aki nyitott könyvként úgy ismeri az emberi szívet, mint Ő, az a mi óhajtott Urunk!

És Nátánael elnyerte vallomására az ígéretet, hogy amit most átél, az csak ízelítő a további csodás meglepetésekből. Meg fogja látni, hogy Jézus által milyen szent közösségre lép az ég a földdel, az Isten az emberrel. Az Isten mennyei országa hajol le hozzánk Őbenne dicsőséges valóságában. S mert ez az ígéret valósággá lett és ma is valóság, azért az Ő hívei valóban sohasem fogyhatnak ki a hálás álmélkodásból!

JÉZUS A KÖZÉPPONTBAN.

Ján. 2, 1—5.

Működésének még csak a kezdetén látjuk itt Jézust. Családja kis köréből most lép ki a nyilvános munka mezejére. A kánai menyegzőre is inkább édesanyja családtagjaként hívták meg, mint Önmagáért. De mire véget ért a lakodalom, már Ő volt ott a főszemély, aki felé mindenek csodálata és hálája fordult! Senki nem maradhat meg annál, hogy „Jézust is“ befogadja. Őt a főhely illeti meg! (1—2.)

Édesanyjának is meg kellett tanulnia, és eleinte fájhatott ez neki, hogy Jézus most már nem az ő házanépének egyik tagja, hanem saját ügyének Ura. A hozzá legközelebb állók sem szólhatnak bele az Ő dolgaiba. Mindent a maga jótetszése szerint cselekszik akkor, amikor „eljön az Ő órája“. Nehéz, sokszor nagyon nehéz Jézus mellett olyan kicsinnyé lennie az embernek, hogy egyedül Ő legyen nagy! (3—4.)

De édesanyja bizalommal és engedelmesen meghajolt Jézus igénye előtt. Átengedte neki teljesen a rendelkezés jogát. Maga beérte azzal az alázatos szereppel, hogy másoknak figyelmét is Őfeléje fordította és készségüket az Ő akarata iránti engedelmességre hajlította. Hadd tartsam tiszteletben és hadd kövessem példáját ebben! Mivel tisztelhetném jobban áldott emlékezetét! Jézusé legyen minden szolgálat és hódolat! (5.)

JÉZUS CSODATÉTELEI.

Ján. 2, 6—12.

Jézus első csodatételében megfigyelhetek olyan igazságokat, amelyek mindig jellemzik az Ő cselekedeteit.

Úgy kezdődött ez a kánai csodatétel, hogy Jézus látszólag értelmetlen parancsokat osztogatott. Mire való a vizesvödörök megtöltése és a násznaggal való megízleltetése? — kérdezhették volna a szolgák. De ők nem okoskodtak, hanem engedelmeskedtek. És ezért történt meg a csoda. Ráhangyhatom Jézusra mindig vita nélkül: ha valamit parancsol, Ő tudja, miért! (6—8.)

A csoda lényege a titokzatos átalakulás volt, amelynek révén valamiből, ami megvolt, de nem sok köszönet volt benne, olyasmí lett, ami éppen nagyon kellett és ezért nagy öröm forrásává vált. A víznek köznapi italához hasonlít az az emberi élet, amelyből van bőven elegendő! Unnepi borra lesz Jézus hatalma által! Éppen akkor, amikor a legnagyobb szükség van rá! (9.)

És csodatételével elárulta Jézus: milyen elmentés irányú az Ő munkájának útja az emberi élet megszokott útjával. Amaz fölülről lefelé visz: a bűségből a megfogyatkozás felé, az örömtől a szomorúságok felé. De Ő mindig följebb vezet, jóról jobbra. És a legjobbat a legvégére tartogatja. Így „mutatja meg az Ő dicsőségét“. Nem csoda, ha „hisznek benne tanítványai“! (10—11.)

JÉZUS HARAGJA.

Ján. 2, 13—17.

Szokatlan és feltűnő látvány a haragos Jézus, amint ostorral a kezében kiűzi a templom csarnokaiból az oda betelepedett pénzváltókat és kereskedőket. De ne keressék benne mentséget az én haragos érzéseimre és azok kitörésére, mert az Ő haragja másfajta volt!

Tiszta harag volt. Nem önzésből, hanem szeretetből fakadt. Tanítványait is, akik látták, arra a próféciára emlékeztette, amely „az Úr házához való féltő szeretetről” szólott. A szeretet és a harag nem zárják ki egymást. Sőt mennél jobban szeret valaki, annál jobban tud haragudni is mindenre, ami szeretetének tárgyát sérti vagy veszélyeztet. Aki azért nem haragszik soha, mert semmi sem drága neki, amit félthetne, nem Jézushoz hasonló, hanem kiégett lélek!

És szent harag volt az Ő haragja. Éppen az Isten megsértett felsége és megtapodott jogai miatt lángolt fel benne. Mert a pénzváltás és az adás-vevés tisztességes emberi tevékenység a maga helyén, de szentségtöréssé válik, ha az Isten imádásának áhítatát zavarja meg a maga zsivajával. Ezt nem nézhette Jézus közömbös lélekkel! Sok mindenért lobbanunk mi haragra, de az Isten dicsőségéért, ha az forog kockán, vajmi ritkán fog tüzet a lelkünk!

Haragudni is hadd tanuljak Jézustól!

A T E M P L O M U R A.

Ján. 2, 18—22.

Azt követelték Jézustól, hogy ha úgy lép fel a templomban, mint ott rendet teremteni illetékes hatalom, akkor valamilyen isteni jellel igazolja magát. Amit Ő erre felelt, az rejtély maradt ellenfelei előtt. Még tanítványai is csak az Ő feltámadása után értették meg szavainak igazságát.

Akkor tűnt csak ki, hogy Ő „az Ő testének templomáról“ beszélt. Azért igényelte az emberkéz emelte, külső templom felett is a rendelkezés jogát, mert Ő maga volt az Isten élő és örök temploma. Ő maga az igazi találkozó hely Isten és az emberek között. A miénkhez hasonló törékeny emberi testben Őáltala itt lakozott és örökre megtalálhatóvá vált számunkra Isten!

És akkor, az Ő feltámadása után, tűnt ki az is, hogy milyen megdönthetetlen igazság ez. Az emberi bűn mindent megtett, hogy „lerontsa a templomot“: megsemmisítse Jézust. De hiába volt minden. Harmadnapra Ő „felépítette“ azt. És feltámadásának erejében azóta is dacol minden emberi rombolással. Mindig Ő kerül ki diadalmasan annak ostromaiból!

Igy ismerve Őt, nincs már sem szükségem, sem jogom arra, hogy más igazoló „jelt“ kívánjak! Tudhatom, hogy isteni jogon uralkodik és rendelkezik mindenek felett! Elsősorban az Isten szentélyének tisztasága felett is!

IGAZI HIT?

Ján. 2, 23—25

„Sokan hívének az Ő nevében.“ Feljegyzí az evangélista Jézus első fellépésének ezt a nagy hatását is, de nem teljes örömmel. Mert a legtöbb ember „hite“ azon alapult, hogy „látták az Ő jeleít ...“ Az ilyen csodatételek látásából fakadó hit még nem az igazi. Ez lehet a lelkes sokasággal való felbuzdulás, lehet másoktól átvett lelki ragály. De amilyen hamar megszületett, olyan hamar el is múlhatik. (23.)

„Jézus nem bízza vala magát rájuk.“ Jól látta az evangélista, hogy az igazi hit a kölcsönös bizalom viszonya Jézus és az emberi lélek között. Aki nemcsak az arca felületét fordítja Jézus felé, hogy fényében sütkérezzék, hanem egész szívét kitarja előtte, az előtt Jézus is feltárja magát, hogy egyre mélyebb titkaiba nyujtson bepillantást. De másoknak csak egy-egy „jelben“ nyilatkozik, aztán bezárul előttük! (24.)

„Ő tudta, mi volt az emberben.“ Így ismerte Jézust az evangélista. Ő átlátott a hirtelen támadt népszerűség csalóka felszínén és a szívek titkaiban olvasott. Őt nem lehetett és sohasem lehet megtéveszteti még az emberi szemeket megtévesztő látszatokkal sem. Még sajátmagunknál is jobban ismer bennünket és csak az igazi hitet fogadja úgy el, hogy általa bevon az Ő bizalmába. Milyennek ismer engem? (25.)

ÉJFÉLI LÁTOGATÁS.

Ján. 3, 1—3.

Nikodémus éjjeli látogatása megszégyenítheti kishitűségemet. Íme, még azoknak a táborában is, akik eleitől fogva elzárkóztak Jézus elől, akad azért olyan, akit megragadtak az Ő szavai és tettei! Annyira kirí az ő érdeklődése a többi farizeus és főember általános magatartásából, hogy maga is csak az éjszaka leple alatt mer Jézushoz elmenni. De azért mégis elmegy! Hányszor jelentkeztek már Jézussal ilyen váratlan látogatók!

Nikodémus kárbaveszett elismerő szavai hasznos figyelmeztetésül szolgálhatnak nekem is. Hiába mondott ő sok szépet és igazat Jézus szemébe, ezen az alapon Ő nem volt hajlandó vele tárgyalásba bocsátkozni. Ő csak a maga nyomorúságát érző és új életet kereső bűnössel áll komolyan szóba. Nincs szüksége a mi vállveregető dicsérteinkre és helyeslő tetszésnyilvánításainkra. A bűnbánatos, vágyakozó szívének kell neki!

A Nikodémushoz elhangzott kemény igazságból megérhetem: milyen csodálatos ajándékot hozott Jézus e világra. Első tekintetre visszautasításnak látszik az, hogy újjászületés nélkül semmi részünk nem lehet az Isten országában. De igazában az az ígélet rejlik ebben, hogy végre nem a régi élet toldozásáról-foldozásáról van szó, hanem egészen új életet nyerhetünk Isten kegyelméből! Nem sokat ér, ami ennél kevesebb!

R É G I É S U J E M B E R .

Ján. 3, 4—6.

Nikodémusnak azt az ellenvetését, hogy öreg ember nem ismételheti meg a születésének történetét, nem kell okvetlenül úgy értenem, mintha ő testi születésre értette volna azt, amit Jézus lelki dolgokról mondott. Azt akarhatta vele mondani, hogy lelkileg is csak úgy válhatnak mássá az ember, ha a szó szoros értelmében még egyszer előlről kezdhetné az életet. És valóban: lehetetlenségnek látszik levetni az esztendőök és az évtizedek ráncrakódott nyomait, megszabadulni a multnak hatalmától, amelyet magunk kötöztünk magunkra, és úgy kezdeni új életet, mintha tiszta lapra írhatnók rá a jövődőt!

De Jézus fenntartja Nikodémus ellenében: újjá kell születnünk. Azért kell, mert lehetséges is. Nekünk magunknak lehetetlenség. De hiszen a „testből való“ testi születésünket sem a magunk elhatározásából és igyekezetéből nyertük el. A második, a lelki születésünk sem a magunk akarátának a műve, hanem az Isten Lelkéé, aki előtt nincs lehetetlenség. Mi a „víz“ jelével legfeljebb a magunk bűnös és megújulásra szoruló voltát vallhatjuk meg. A többbit a Lélek ajándékozta titokzatos hatalmából. „Testi“ mi voltunk talajába Ő plántálja az új embernek, a „lelkiné“ csíráját, hogy aztán felnevelje. Így „mehetünk be“ az Isten országába!

A Z Ú J J Á S Z Ü L E T É S T I T K A .

Ján. 3, 7—13.

Az újjászületés ténye nyilvánvaló valóság, — mondja Jézus. Úgy vagyunk a Szent Lélek munkájával, mint a szél fuvásával. Rejtelmes és ellenőrizhetetlen annak járása, de hogy fú és hogy zúg, azt kétségtelenül tapasztaljuk. Így van a Szent Lélektől újjászült ember. Akármilyen titokzatos dolog történt is vele, afelől nincs kétsége, hogy a csoda megtörtént: olyan új életben részesült, amelyen tőle sehogysem tellett volna!

Az újjászületés ígérete világosan hangzik felénk, — emlegeti Jézus. Nikodémusnak is, aki jól ismerte az Ótestamentumot, tudnia kellett volna annak lapjairól, hogy Istennek igazi célja éppen a mi megromlott emberi életünknek újjáteremtése. „Új szívet és új lelket“ akar belénk plántálni, amely nem elhajlik már Ötőle, hanem feléje hajlik. Hát még az Újtestamentum milyen világosan hirdeti ezt az ígéretet!

Az újjászületést nem megérteni, hanem elnyerni kell, — hangsúlyozza Jézus. Hogy mögötte milyen „mennyei“ titkok vannak, abba hiába próbálnánk kíváncsi tekintetünkkel belelátni. Erről Ő maga sem szólt, aki pedig a „mennyből szállott alá“, hogy feltárjon előttünk mindent, amit tudnunk kell. Elég annyit tudnunk, hogy újjászületés nélkül elveszünk, de Isten kegyelme azt megadja nekünk. Hogyan? Azt bízuk Őrá!

MEGVÁLTO SZERETET.

Ján. 3, 14—16.

Az újjászületés titkáról elmondottakhoz még súlyos igazságokat fűz Jézus.

Mindennek háttérében ott van Istennek örök szeretete, amellyel még romlásában is szánja teremtettségét és, nem mondva le arról, hogy céljait megvalósítsa benne, utat és módot készít az embereknek arra, hogy végromlás helyett örök életre jussanak. Az Ő jóságos szíve nem rombadólt világban, hanem újjáépített és megmentett teremtményeiben akar gyönyörködni!

Az előtérben ott áll az Ő egyszülött Fia, aki által ezt a veszedelemből az életre való megmenekedést nyújtja. Mint a mérges kígyóktól mart pusztai vándornép szeme előtt az életmentő rézkígyó jele, úgy „emeltetett fel“ a mi szemünk előtt is Jézus Krisztus, hogy magára vonja a mi vágyakozó tekintetünket és megerősítsen a bűn halálos mérget életünkben.

Ezért a ránk tartozó fődolog: hinni Őbenne! Semmi egyébben nem bízva, mert más lehetőség nincs a menekülésre, teljes bizalommal oda kell fordulnia lelkünknek, ahol Isten kínálja nekünk a biztos szabadulást. Biztos az éppen azért, mert Isten maga kínálja. Olyan egyszerű a dolgunk: Jézus Krisztusban Isten felénk nyújtja a veszedelemből örök életre megmentő kezét, — nekünk csak meg kell fognunk!

KÁRHOZAT ÉS ÜDVÖSSÉG.

Ján. 3, 17—21.

Isten Fiának e világra jöveteléből nagyon el-
lentétes hatások eredtek. „A világosság jött e vi-
lagra“ Őbenne. Voltak és vannak emberek, akik
éppen ezért vonzódtak feléje. Életelemüket talál-
ták meg benne. Hittek Őbenne. De mások „in-
kább szerették a sötétséget“. Őket zavarta a „vi-
lágosság“ régi életük folytatásában. Ezért elzár-
kóztak előle és elfordultak tőle. Nem hittek
Őbenne.

Akik így „gyűlölik a világosságot“, ezzel sa-
játmagukra mondják ki a „kárhoztatás“ ítéletét.
Az eljövendő ítélet majd csak kinyilvánítja és
megpecsételi már régen eldőlt sorsukat. Ők „im-
már elkárhoztak“ azzal, hogy inkább hátat fordí-
tottak a „világosságnak“, csak hogy zavartalanul
folytathassák az ő „sötétségben“ meghúzódo „go-
nosz cselekedeteiket“.

De „Isten nem ezért küldte az Ő Fiát e világ-
ra“. Ez a szomorú eredmény csak árnyéka az Ő
„világossága“ sugárzásának. Igazában azért jött,
hogy életre hívó és éltető fény áradjon belőle.
Nem a „kárhoztatás“, hanem a „megtartás“ az Ő
műve. S ebben része van mindenkinek, aki nem
vonakodik „a világosságra menni“, szívét-lelkét Ő
előtte kitárni, Őbenne hinni!

Figyeljem: nincs-e bennem valami, amit rej-
tegetni szeretnék előle? Annál inkább siéssék az-
zal az Ő „világosságába“!

A FÖLKELO NAP.

Ján. 3, 24—26.

Átmeneti időkről szól itt az evangélista. Keresztelő János, noha Jézus eljövetelével már letelt az ő szerepe, még egy ideig azután is folytatta munkásságát. Jézus is elkezdette már a maga működését, de még csak úgy, mintha az egyszerűen a Keresztelő János szolgálatának a folytatása lenne. Aztán nemsokára letűnt az előfutár alakja a színtérről és teljes, igaz, új valójában kibontakozott Jézusnak a küldetése is. De az Isten munkájában ritka az éles elhatárolás. Vannak átmeneti szürkületek is, amikor a nap már világít is, de még nem is fénylik az égen. Nem sokáig kell várni!

De már ebben az átmeneti időben is látható volt: merre visz a jövő útja? Ha Jézus kizárólag a Keresztelő Jánoséval egy munkát folytatott is, világos volt, hogy az Ő napja van fölkelőben. Nagyobbnak bizonyult az Ő vonzóereje, mint előfutáráé. „Hozzá ment mindenki“ és egyre kevesebben maradtak János körül, úgy hogy annak hívei már nyugtalankodtak emiatt. Csak hangozzék Jézus szava, még akár csak másoké mellett is; csak ismerjék meg az emberek Őt, bármily sokat köszönhetnek is másoknak: övé lesz az elsőbbség! Ha a nap fölkel, elsáppad mellette minden más fény!

Igy ragyogjon az én egemen is egyedül!

JÓ PÉLDA ADÁS!

Ján. 3, 27—30.

Keresztelő János nem osztotta híveinek féltékenységét és nyugtalanságát, hanem készségesen átengedte a teret Jézusnak. Alázatos tudatában volt annak, hogy milyen szerepre kapott megbízást onnan felülről, és milyenre nem. Sohasem akart más lenni, mint a Krisztus előtt „elküldött” útegyengető. Most már megjelent maga Krisztus, — hadd forduljon az emberek figyelve feléje s őt magát akár felejtsek is el! (27—28.)

Ezzel példát adott Krisztus minden bizonyágtevőjének. Sohasem lehet az a célunk, hogy magunkhoz kapcsoljuk az emberek szívét. Mi nem lehetünk az ő Krisztusaik. Ővele magával kell örök frigyre lépniük. Mi csak ezt a frigyet előkészítő „barátok” lehetünk. S ha annak napja eljött, boldogan félreállhatunk. Ha ránk akkor már senki se figyel, „betelt a mi örömünk”, amelynél nagyobb nincs! (29.)

Sőt minden más vonatkozásban is az életem alaptörvényévé tehetem a Keresztelő János vallomását: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom”. Minden nyomorúságom és bűnöm onnan ered, hogy én magam nagyon nagy vagyok és Krisztus nem elég nagy az életemben. Hadd billenjen az igazi helyzetbe ez a mérleg: legyen az én serpenyőm egészen mélyen alant s a Krisztusé egészen fölül! (30.)

„AKI FELÜLRŐL JÖTT.”

Ján. 3, 31—36.

Keresztelő János bizonyágtevő szavaihoz hozzáfűzi az evangélista a maga bizonyáglételét is Jézus Krsztusról.

Szól az Ő személyének egyedülálló titkáról. Ő más, mint a legnagyobb és legszentebb földi emberek is, mert Ő nem „a földről való”, hanem „felülről jött”. Neki az Atya „nem mérték szerint adta a Lelket” hanem annak teljességével felruházva „küldötte el” Őt. „Mindent az Ő kezébe adott”, nem csak bizonyos véges megbízatást. Ezért Ő „feljebbvaló mindenkinél”.

Ezért hirdeti az evangélista az Ő szavának végleges és örök érvényességét. Ő a mennyei titkok ismerője s ezért nem csak „földieket szól”, mint mások. Ő az Isten tulajdon „beszédeit” szólja”. Mások is voltak Isten követői, akik által fontos igazságok üzenetei érkeztek hozzánk. De egyik által sem mondotta ki Isten az utolsó szót. Ő a teljes kijelentés fényét hozta el!

Figyelmeztet hát az evangélista az Őhöz való viszonyunk sorsdöntő fontosságára. Örök életünk vagy végromlásunk fordul meg azon: hogyan felelünk az Ő közelgetésére? Lehet alázatos hittel „befogadni az Ő bizonyágtételét”, s akkor az Isten pártján állunk, ahol örökre biztonságban vagyunk. De lehet „nem engedni” is az Ő szavának s akkor „Isten haragja marad rajtunk”.

JÉZUS SAMÁRIÁBAN.

Ján. 4, 1—6.

„Elméne ismét Galileába...” Júdea vidékein, ahol Keresztelő János is működött, csábító lehetőségek nyíltak Jézus előtt még nagyobb arányokban folytatni az Ő előfutárának munkáját. De neki más volt a küldetése! Ezért hátat fordít az első sikerek színterének és elvonul szűkebb hazájába, újonnan kezdeni a maga sajátos szolgálatát. Bízató kezdetekkel is néha csak próbára tesz Isten: ott tudjuk-e hagyni őket?

„Samárián kell vala általmennie.” Ez volt Júdeából Galileába az egyenes út. De mások nagy kerülőt szoktak tenni, csak hogy ne érintkezzenek az ott lakó megvetett néppel! Jézus nem osztotta a maga népének ezt az elfogult, gyűlölködő magatartását. Ő Samária földjén is Isten világában tudta magát és Samária népe közt is Isten-szerette emberek körében érezte magát. Legyek ebben is az Ő követője!

„Az utazástól elfáradva leült...” Az Ő személyében rejlő felséges isteni titok nem változtat azon semmit, hogy éppen olyan véges ember, mint mi mindnyájan. Ő is ismeri a fáradságnak terhét. Az Ő ereje is megfogyatkozik és pihenésre van szüksége, hogy útját folytathassa. Testvérünk Ő minden bajlódásunkban és törődésünkben. Milyen nagy bizodalommal lehetek ahhoz az Istenhez, aki így lehajolt hozzánk!

NEVEZETES BESZÉLGETÉS.

Ján. 4, 7—10.

Egy „véletlenül“ adódó találkozás a magára maradt fáradt vándor és a kutra vízért kimenő idegen asszony között, — de Jézus számára drága alkalom egy emberi lélek megmentésére! Az ilyen köznapi találkozásokon talán inkább múlik sok embernek megnyerése az Isten számára, mint ünnepélyes prédikációkon! Csak legyen nyitva a szemünk az igaz valóság meglátására: mindig Istenre vágyakozó emberek közt élünk!

Azzal kezdődik a beszélgetés Jézus és a samáriai asszony közt, hogy Ő egyszerű szívesséért fordul hozzá: vizet kér tőle. Kenetteljes, prédikáló hang elől hamar elzárkóznak az emberek. Egyszerű, természetesen adódó kapcsolatoknak kell megszületni, hogy a lelkükhöz férközhessünk. És a minden áron valamit adni akaró ember fölényeskedése helyett sokszor az adja a kulcsot a kezünkbe, ha kérni is tudunk az emberektől.

De csakhamar ráfordítja Jézus a beszélgetést az Ő örök mondanivalójára: „az Isten ajándéka“, amellyel Ő a szomjas emberi lelket meg tudja elégíteni. Szürke, köznapi szóváltások során is hamar kiütközhetik az, ha valaki ismeri az isteni kegyelemnek ezt az „élő vizét“ és fel tudja arra hívni szomjuhozó társának figyelmét is! Aki maga megtelt vele, talál majd alkalmat rá, hogy hívrül adja másnak!

A Z É L E T V I Z E.

Ján. 4, 11—14.

A samáriai asszony félreértette Jézus szavait. Mintha olyasféle testi italt kínált volna neki, amilyent ő is meríthetett a kútból, sőt ő még jobban, mert hiszen volt hozzá korsója és kötele! Pedig a testi dolognak a képében Jézus titokzatos lelki ajándékot ajánlott föl neki! És milyen találó, sokatmondó volt a kép! Nem valami egykönnyen nélkülözhető, hanem az életünkhöz égetően szükséges ajándék az, amit Ő ad, — mint a víz, amely nélkül szomjan vesznénk. És hogy érzi is az emberi lélek ezt a gyötrő szomjúságot, amíg Isten kegyelmének áldott italát el nem nyeri! A testi világ is Isten dolgairól szóló képes könyv, ha olvasni tudunk benne!

De Jézusnak az asszonyhoz intézett válaszából az is kitűnik: milyen lényeges ellentét van a kép és a valóság, a testi dolgok és a láthatatlan, örök javak között. Minden, ami látható, csak ideigvaló. Ha még oly nagy áldás is, mint a víz a szomjas embernek, csak átmeneti enyhülést és örömet adhat. Aztán elvész a hatása. A szomjúság hiányérzete megint csak kiújul. És folytatódik a nyugtalan keresés: mi adhatna igazán megelégtelést? Az, amit Jézus ad, nem fogy és nem apad el; nem csak egy időre szóló átmeneti jó-tétemény, hanem maga „az örök életre buzó forrás”: a kegyelem Istene mibennünk!

JÉZUSTÓL MEGRAGADVA.

Ján. 4, 15—18.

Még mindig nem értette világosan a samáriai asszony: mi az a csodás víz, amellyel Jézus az ő szomjúságát meg akarja elégíteni. De már sejtelmes vágyak ébrednek benne és kinyújtja kérése kezét a titokzatos ajándék után. Akármí legyen is az, de ha csakugyan olyan kiapadhatatlan áldás, akkor nagyon kell neki! Így vonzza Jézus maga felé homályon és ködön át sok tapogatódzó ember szívét. Jó irányban indulnak!

De mielőtt kivilágosodhatnék az asszony előtt: miről van szó valójában, napfényre kell jönnie hányt-vetett élete minden romlásának. Mert az „élet vize“ nem más, mint Istennek a bűnös emberhez forduló kegyelme. Amivel az ember beszenyezte magát, attól akarja megtisztítani. Amit bűnével összezilált, azt akarja rendezni. Minden elgondolható tehát, csak az nem, hogy Jézus a bűn kérdését szóba ne hozza!

És erre az asszony maga tárja fel őszinte valóságában életének egész zavaros folyását. Más előtt rejtegette volna. De ez az idegen, akit most lát életében először, előcsalja lelke rejtekeiből a takargatott valóságot. Ő előtte nem kell jobbnak mutatkoznia, mint amilyen. Nem is lehet titkolódnia, mert Ő máris rátapintott a fájó pontra! Áldott perc az, amelyben valaki ilyen őszinte bizalommal vallani kezd!

ŐSI VALLÁSI ELLENTÉTEK.

Ján. 4, 19—24.

Amikor Jézus a samáriai asszony életének fájó sebeihez nyúl, az, hogy másra terelje a szót, ősi vallási vitakérdéseket vet fel. Régi „atyáktól” átöröklött ilyen viták ellentéteit magukban hordják még késő utódok is, ha már egyébként Isten dolgairól régen megfellebbeztek is. Már csak az érdeklő talán őket, ami külső formák kérdése. De arról szívesen elbeszélgetnek, csakhogy kitérjenek a lényeges kérdés elől! (19—20.)

Jézus maga sem tagadja az ősi ellentétek jelentőségét. Azok a vallási formák, amelyek közt az Ő népe élt, Istennek olyan ajándékait foglalták magukban, amilyenekben más nép nem részesült. Nekik adatott meg, hogy Istent ismerhettek és az üdvösség reménységében élhettek, másoknak akkor még nem. Évszázados válaszfalak mögött drága történeti örökségek rejtőzhetnek s azok megbecsülendők! (22.)

De végül is kitűnik, hogy Jézus szerint az ilyen évszázados elkülönülések és ellentétek csak átmeneti jelentőségűek. Mert az Isten imáadásának örökre érvényes feltételei olyanok, hogy a válaszfalakon innen is, túlra is egyaránt meglehetnek. Isten senkitől sem kérdi: kik közül való, milyen formák közt, hol, hogyan akarja Őt imádni? Csak azt nézi: lélekből jövő és igaz-e az imádat? Ehhez igazodjunk mi is! (23—24.)

EGY LÉLEK FORDULÁSA.

Ján. 4, 25—30.

„Én vagyok az, aki veled beszélek.“ Része lehetett ennek az egyszerű asszonynak a legnagyobb felfedezésben, ami embert érhet. Megjelentette magát neki a Krisztus. Akire régtől fogva várt a világ, itt volt most előtte. S aki az imént csak fáradt, szomjas vándornak látszott, elárulta neki a szent titkot: Őbenne minden reménység és óhaj beteljesül! Velem is beszélj így, Uram, hogy titkodat megismerhessem! (25—26.)

„Otthagya azért az asszony a vedret. “ Megtalálta a legfontosabb dolgot, amit ember ebben az életben elnyerhet. Meg kellett osztania a maga csodálatos felfedezésének örömét másokkal! Ehhez képest mellékessé vált minden egyéb dolga. Várhatott minden más, ez előbbrevaló volt! Jaj, de sokfélét elébe szoktam helyezni ennek a legfontosabb feladatomnak, míg végre ezt hagyom ott elvégezetlenül! (28.)

„Megmonda nekem mindent, amit cselekedtem.“ Megtanulta ez az asszony a legnehezebb leckét, amin ember áteshetik az életben: nem titkolja már, hogy volt titkolni valója! Leleplezett bűnösnek vallja magát a Jézussal való találkozása óta. Magát elítéli azért, hogy Jézust dicsőítesse. Amíg ilyen alázatos, őszinte vallástételre nem vagyok hajlandó, hogyan adhatnám hírül másoknak Jézus nagyságát? (29—30.)

J É Z U S „E L E D E L E”.

Ján. 4, 31—34.

Amikor Jézus nem nyúl a felkínált eledel után, tanítványai csak arra tudnak gondolni, hogy valaki már jóltartotta megéhezett Mesterüket. „Eledel“ alatt ők is csak testi táplálékot tudtak érteni, mint az imént a samáriai asszony „víz“ alatt csak testi italt. A Jézus közelében forgoló lélek is sokáig oda tud még tapadni a látható testi világ dolgaihoz és nehezen ébred rá a lelki dolgok valóságára!

Pedig Jézus testi éhsége attól a lelki örömtől múlt el, amelyet az Isten nevében elvégzett szolgálat szerzett neki közben. „Isten akaratát cselekedni“ valóságos táplálék és erőforrás volt számára. Másfajta munkától elfogy az ember testi-lelki ereje. Ettől ellenben úgy gyarapszik a lélek, úgy fölfrissül és megújul, hogy fölslegessé válik még sok olyan evilági megelégtetés is, amely különben nagyon kellene!

És mi volt az az Isten-akarta „elvégzett dolog“, amelytől Jézus egész lénye új erővel telt el? Egy szerencsétlen, névtelen emberi lelket mentett és új életre segített el. Ahol valaki ezt a szolgálatot végzi, oda áradnak az Isten életadó erői arra is, akit meg kell menteni, de arra is, aki a mentő szolgálatot teljesíti. Ebből megérthetem: hogyan nyerhetem el táplálékomul én is a Jézus „eledelét“!

VETÉS ÉS ARATÁS.

Ján. 4, 35—38.

Igazai volt a közmondásnak, amelyet Jézus idézett. Vetéstől aratásig csakugyan hónapoknak kell elteltetni. Nyugodtan meg kell adni az elvetett magnak az időt, hogy szárbaszökhessen. Az Isten szántóföldjén sincs másképen. Aki Isten nevében azon veti a magot, annak is tudnia kell várni, tudnia kell a jövőnek dolgozni. Nem fontos, hogy hamarosan meglássa, vagy egyáltalán megérje munkájának eredményét! (35.)

És ezért igaza van a másik közmondásnak is, amelyre Jézus hivatkozik. Sokszor másoknak jut osztályrészül az aratás öröme, mint akik a magvetés munkáját végezték. Néha már régen elvetett mag megérett termését kell csak learatni. S ezért vannak az Isten szántóföldjén is azonnal learatható termések. Ilyenkor nem türelemre, hanem serény munkára van szükség. S nagy lehet a vele járó öröm! (37—38.)

De mindenek felett igaza van Jézusnak abban, hogy az Isten szolgálatának lelki mezején minden szolgálat szent kiváltság. „Együtt örvendezhet mind a vető, mind az arató.” A Gazda osztja ki a szerepeket, kinek a sok türelmet kívánót, kinek a gyors eredményt hozót. De mindenképen boldog lehet az, akit elhív és beleállít az Ő munkájába! Gyenge erőmmel hadd lehessenek én is részese annak! (36.)

JÉZUS ÁTVESZI A MUNKÁT.

Ján. 4, 39—42.

Kezdődött a történet azzal, hogy egyetlen lélek megismerte Jézust és nem tudta titokban tartani a csodálatos meglepetést, amelyben része volt. Az ő híradására „sokan hívének” Jézusban. Érett volt már a lelkük arra, hogy mihelyt megismerik, higgyenek benne. És egyetlen szívről gyorsan tovaharapódzott sokakra ennek a megismerkedésnek az öröme. (39.)

Folytatódott a történet azzal, hogy az emberek kérésére Jézus ott maradt még két napig és „még sokkal többen hívének” Őbenne. Ő maga szólhatott hozzájuk így s a vele való közvetlen megismerkedés még ellenállhatatlanabb erővel hatott, mint a róla hallott beszéd. Igazságának Ő maga a legjobb szószólója és hódító erejének Ő maga a legjobb képviselője. (40—42.)

És végződött a történet azzal, hogy az, aki bizonyágtételével elindította az egészséget, most már feleslegessé is vált. Ő betöltötte a maga szerepét, most már „nem az ő beszédéért” hisznek Jézusban, hanem mert Őtőle magától nyertek bizonyosságot megváltó erejéről. Bizonyára nem bántódott ő emiatt. Csendesen félreállva mégis ő érezhette a legnagyobb örömet! (42.)

Nem kívánhatok annál én sem szentebb örömet, mint hogy elindíthassak valamit, amit aztán maga az én Uram folytat!

J É Z U S T   B E F O G A D N I .

Ján. 4, 43—48.

Jézust, amikor szűkebb hazájába, Galileába visszatért, már megelőzte a híre. Jeruzsálemben is nagy feltűnést keltett csodatételeivel; erről hallva a galileabeliek is nagy érdeklődéssel várják. És Ő mégis arról beszél, hogy „a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában“. Mert Ő nem erre a népszerűsége vágyott. Ahogy Őt „a galileabeliek befogadták“, az Őt nem elégítette ki. Nem csodadoktor akart Ő lenni, hanem az Isten országát akarta az emberek szívébe beleplántálni! (43—45.)

Ezért először visszautasító válaszban részesíti a beteg fiáért hozzáforduló édesapa kérését is. Látni akarja: van-e emögött a kérés mögött több is, mint pusztá csodavárás, amilyen a sokaság lelkét eltöltötte. Ha a visszautasított kérés miatt csalódva hátafordít neki a kapernaumi apa, akkor világos, hogy csak kihasználni akarta Jézust, de semmilyen bensőbb kapcsolat nem fűzi hozzá. Az ilyen „hit“ nem igazi hit. Aki csak ilyenekkel közelget Jézushoz, annak csalódnia kell benne! (46—48.)

Sok meg nem hallgatott imádságunknak és megtagadott kérésünknek ez a magyarázata. Felhasználni akarjuk Jézust, nem pedig szolgálatára állani. Nem Ő a fontos nekünk igazában! Nem úgy „fogadtuk be“, hogy Ő legyen az Úr életünkben!

I G A Z I   H I T.

Ján. 4, 49—54.

A beteg gyermeke gyógyulásáért könyörgő apának hite mégis igazi hitnek bizonyult.

Megállotta az engedelmesség próbáját. Az apa ismételt könyörgésére Jézus kilépett elzárkózásából, de nem úgy, amint az apa várta. Nem indult el vele, amint kérte, gyermeke betegágyához. Ehelyett útnak indította az apát egyedül a gyógyulás ígéretével. S az apa nem kételkedett, nem vitatkozott, hanem bízva engedelmeskedett az Ő szavának. Az igazi hit valójában „szófogadás” a legszorosabb értelemben: Jézus szavának megfogadása! (49—50.)

És utólag megmutatkozott az apa hite háládatosságában is. Amikor hazaérve, magához ölelhette meggyógyult fiát, még inkább „hitt”, úgy hogy ebben egész házanépe is osztozott vele. Most már teljesült a kívánsága. De ezzel nem tekintette befejezettnek Jézussal való ügyét. Most kezdődött az csak igazán. Nem azért hitt már, hogy kapjon valamit, hanem azért, mert amit már megkapott, az örökre Őhöz fűzte a lelkét. (51—54.)

Amíg tele van a szívem engedetlenséggel és hálátlansággal, nem érdemli meg a hitem ezt a nevet! Ne is csodáljam, ha nem sok hasznát látom! Az engedelmes készség és a hálás ragaszkodás élvezheti csak Jézus jótéteményeit!

A BETHESDA TAVÁNÁL.

Ján. 5, 1—5.

Magam előtt látom a Bethesda-tava mellé telepedett sok nyomorult embert. „Betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága...” Jó így együtt látni az élet sebesültjeinek és rokkantjainak ezt a seregét. Aki csak itt-ott találkozik közülök eggyel-eggyel, könnyen elfelejti, milyen sokan vannak, és mennyire hozzátartozik szomorú, szenvedő táboruk az emberi élethez! Gondoljak rájuk sokszor!

Odaképzelem magamat a harmincnyolc esztendő óta ott sínylődő beteg elé. Milyen retentés történetet olvashatok ki fáradt szeméből! Hosszú évtizedeknek mennyi vágyódása és mennyi csalódása tükröződik az arcán! S ő csak egy azok közül, akiket Isten az ilyen különleges nehéz próbatételekre kiválasztott. Szégyenkezve gondolhatok csak arra: sokkal kisebb próbák terhe alatt is mennyi a panaszom!

Főképen pedig Jézuson magán akad meg a szemem. Mit keres Ő ott a szenvedőknek ezen a szomorú tanyáján? Hiszen Ő az „ünnepekre méne fel Jeruzsálembe”. Ott keresném Őt inkább, ahol a város utcáin lelkesen tolong az ünneplő sokaság! Nem talált Ő vonzóbb helyet, ahol idejét eltöltse, mint a sóhajok és panaszok e borús helyét? Nem. Őt éppen ez vonzotta. Úgy érezte: neki itt, a betegek közt van dolga. Így jöjj hozzám is, életem áldott Orvosa!

J É Z U S   G Y Ó G Y Í T.

Ján. 5, 6—9.

„Akarsz-e meggyógyulni?“ Ha más kérdezte volna, gúnynak hangzott volna. De Jézus tudta, miért kérdezi. Ebben a szinte négy évtizede sínylődő emberben fel kellett ébresztetni a gyógyulásnak már kihalt reménységét és akarását. Eltompult, fásult szívbe nem áraszthatja ki Jézus az Ő megújító erejét. A beteg embernek magának is el kell telnie vágyakozással és bizakodással. Első ajándéku! ezt adja meg Jézus. (6.)

„Uram, nincs emberem...“ Mintha nem volna a betegnek más felelete Jézus kérdésére, csak elhagyatott tehetetlenségének ez a keserves panasa. De mert van hozzá lehajló irgalom, amely elé panaszát kiöntheti, az máris a bizalom visszatérésének jele és a gyógyulás kezdete. Félig már nyert ügye van Jézusnak akkor, ha egy emberi szívnek minden keserősége és nyomorúsága őszintén kifakad előtte! (7.)

„Kelj fel... és járj!“ Ez is kegyetlen képtelenségnek hangzott volna, ha nem Jézus mondta volna. Éppen azt parancsolja, amit olyan boldogan megtett volna a beteg ember már régen, ha lett volna rá ereje! De mert Ő parancsolja, lehetőségessé válik és megtörténik! Csak úgy át kell hogy járja szava az erőtelen embert, hogy az merjen neki engedelmeskedni! Hadd figyeljek így gyógyító parancsszavára! (8—9.)

Ján. 5, 10—14.

Elszomorodom Jézus ellenfeleinek az elvakultságát látván. Ők csak a szombatnapi aprólékos szabályok megsértését veszik észre a meggyógyult ember magaviseletében. Az iránt semmi érzékük sincs, hogy milyen nagy csodát tett vele Isten. Mintha a királyi udvar szertartásainak a szabályain rágódnának, de mit sem éreznének a Király felségéből és hatalmából. Szánandó lelki elnyomorodás az ilyen! (10.)

Megnyugtatót meríték a meggyógyult ember tudatlanságából. A hozzá intézett kérdésekre Jézusról semmit sem tud válaszolni. Csak annyit tud, hogy az Ő parancsára gyógyult meg. Hogyne szeretnék Őrá egyre többet tudni s az Ő ismeretének mennél teljesebb világosságára eljutni! De ime, nem ez a fődolog. Ez maradhat későbbre is. Hatalmát azért már előbb is boldogan megtapasztalhatom! (11—13.)

És hálával figyelem meg Jézus gondosságát. A templomi sokaságban is megtalálja és megszólítja a meggyógyított beteget. Van még számára fontos mondanivalója. Meggyógyította testi nyomorúságából, de még föl kell vértéznie őt lelki veszedelmek ellen is. Ha elkezdette életében az Ő hatalmának megbizonyítását, ezt folytatni is akarja. Szemmel tartja Ő azokat, akik gyógyító keze alá kerültek! Ebben bízhatom! (14.)

MUNKÁLKODÓ ISTEN.

Ján. 5, 15—18.

Az a kijelentés, amellyel Jézus magát az el-lene fenekedő zsidók előtt igazolja, elárulja: mi volt az ellentét igazi oka? (17.)

Ők olyan Istent imádtak, aki fenségében megmerevedve trónolt a világ fölött. Elhangzoitak parancsai az Ő törvényében, most már csak várja és nézi: hogyan tartják azt meg az emberek. Ehhez a mozdulatlan Istenhez legjobban illett a szombati szent napnak rideg szabályokba dermedt megünneplése.

Az a mennyei Atya ellenben, akit Jézus hirdetett, „munkálkodó“ Isten. Úgy uralkodik a világ felett s úgy él benne a világban, hogy szakadatlanul Ő maga valósítja meg abban az Ő céljait és fejt ki abban az Ő csodálatos erejét. S ahol legnagyobb az emberi tehetetlenség, ott munkálkodik csak igazán!

Ezért volt Jézus élete is szakadatlan munkálkodás. Ezernyi emberi baj és nyomorúság közepette fáradhatatlanul végezte az Ő megsegítő, gyógyító, életadó szolgálatát. Így ábrázolódt ki az Ő cselekedeteiben Istennek igazi természete: a hatalommal párosult örök irgalom.

Nem azzal tisztelhetem igazában Istent, hogy az Ő tisztelete kedvéért nem teszem meg ezt vagy amazt. A munkámmal dicsőíthetem Őt valójában, — hűségeen részt véve az Ő munkájában!

JÉZUS ÉLETÉNEK TITKA.

Ján. 5, 19—21.

Jézus egész élete nem volt egyéb, mint látható emberi cselekedetekben való megvalósítása annak, ami láthatatlan mintaként az Isten szívében élt. Semmit sem cselekedett az Atyától függetlenül. Minden lépése előtt föltekintett: merre visz az Atya akaratának útja. Milyen hamisak és tisztátalanok a mi önfejtő terveink és tetteink, amelyeknél legfeljebb csak utólag tűnik ki: Isten mást akart volna! (19.)

Jézus életének legmélyebb titka az volt, hogy Ő teljesen be volt avatva Isten gondolataiba. Az Ő tiszta látása előtt feltárultak az Atya szívének a szándékai. Abban a rejtelmes benső közösségben, amelyben Ő élt Istennel, mindig biztos volt afelől: mit kell tennie, hogy cselekvése összhangban legyen Isten akaratával. Ő általa sugárzik tovább reánk is ez az áldott vezérlő világosság! (20.)

Jézus földi élete több volt ezért, mint amit az emberi szem láthatott benne. Csak alázatos kezdet volt, amely után „nagyobb dolgoknak“ kellett következni. Ő általa megy végbe minden, amit Isten e világban valóra akar váltani, — el egészen a végső győzelemig, amely a halál hatalmát is el fogja törölni. A feltámadásnak és örök életnek is Ő az Ura! Csak térdre hulló alázattal nézhetünk fel reá! (20—21.)

A F I Ű D I C S Ő S É G E.

Ján. 5, 22—24.

Az ítéletet átadta az Atya a Fiúnak. Nem a számunkra megfoghatatlan fenségű, titokzatosságában elrejtett Isten előtt kell egyszer számadásra megjelennünk, hanem az előtt az ismerős Isten előtt, aki Jézus Krisztusban megjelent nekünk. Az lesz a Bíránk, aki itt járt köztünk és szólott hozzánk jól érthető, hívogató, vezérlő szavával. Az lesz majd a döntő kérdés: mit feleltünk erre a hozzánk elhangzó szóra? (22.)

A Fiút ugyanaz a tisztelet illeti meg, mint az Atyát. A világokat teremtő Mindenhatót ki nem tisztelné, ha ebben a térdrekényszerítő fenségében jelennék meg előttünk? De Ő a Fiúnak alázas és szelíd, megvetett és keresztfeszített alakjában jelent meg, hogy mindenekfelett irgalmas szeretetét imádjuk és az előtt hódoljunk meg. Nem tiszteli őt igazán, aki így nem tiszteli! (23.)

A Fiúban van azért az üdvösség forrása. Őbenne ér el hozzánk Istennek bűnből fölemelő, kárhozattól megmentő kegyelme és azt Őbenne ragadhatjuk meg. Arra kell figyelni, amit Ő mond. Abba kell hitünket vetni, amit Őbenne ad nekünk Isten. Akkor már is elmúlt felőlünk a kárhozat veszedelme és „általmentünk a halálból az életre“. Hol is kereshetnők hát üdvösségünket egyebütt? (24.)

A FELTÁMADÁS URA.

Ján. 5, 25—29.

Már „most vagy” a halottak feltámadásának az ideje! Már most belézendül Isten számára meghalt emberi szívekbe Jézus életrehívó szava és megtörténik a mindig megújuló csoda: a halottak életre kelnek! Ha még oly halálos volt is a lélek dermedtsége s ha még oly mélyen el volt is temetve síri szendergésébe, van hatalom, amely feltámassza! Meghallhatja Isten Fiának szavát és élhet! (25.)

És „eljö az óra”, a jövődő feltámadásnak órája is. Túl a halálon és a síri enyészeten vár ránk az „ítélettétel” napja. Újat nem fog hozni, csak napfényre hozza a titkokat. Nyilvánvalóvá lesz akkor, kik nyerték el az élet ajándékát. Az „élet feltámadásában” lesz részük. Akik ellenben Jézus szavára megmaradtak süket halottaknak, azokra a „kárhozat feltámadása”, az örök halál vár akkor. (27—29.)

Most is, a jövődőben is a Fiúban van a feltámadás titka. Mert övé az élet teljessége. Nem fogyatékos mérték szerint kapta Ő az életet, mint mi, akiknél az elapadozik és halálra fordul egyszer. Hanem végtelen bőségében, úgy amint magában az Atyában buzog annak kimeríthetetlen forrása. Halálra vált lelkek ezért újraélednek Őáltala és egykor a halál felett végső, örök győzelmet is nyernek Őtőle! (26.)

„IGAZ BIZONYSÁGTÉTEL.”

Ján. 5, 30—32.

Amit Jézus itt magáról mond, abban mindnyájunk életére érvényes igazságok szólnak meg.

„Magáról biznyságot tennie“ bárkinek is vajmi keveset ér. Ki-ki magának a legkevésbé illetékes bírāja. Magáról az ember könnyen hisz és képzel sok minden szépet. De hiába tartja véleményeit nagyon bölcseknek, erejét nagy dolgokra hivatottnak, — ha az ilyen bizonyítványt csak ő maga állítja ki magáról, „az ő biznyságtétele“ egyszerűen „nem igaz“. (31.)

Más az, ha valaki mellett Isten is biznyságot tesz! Gyarlósága és erőtelensége alázatos tudatában is úgy léphet akkor fel az ember, hogy szavain és tettein mennyei jóváhagyás pecsétje fénylik. Azok, akik hallják szavait és látják tetteit, kénytelenek akkor elismerni, hogy Isten is az ő pártján van és neki igaza van. (32.)

De ennek komoly előfeltételei vannak. Isten nem adhatja oda magát balgatag emberi gondolatok és tisztátalan emberi szándékok hitelesítőjéül. Csak akkor tehet biznyságot mellettünk, ha minden ítékezésünkben mi már előbb ellessük az Ő gondolatait és a magunk akaratával mi is csak „az Ő akaratát keressük.“ Csak azon fénylik jóváhagyása, ami tőle ered. (30.)

Jézushoz kell hasonlatosabbá lennem!

MI IGAZOLJA JÉZUST?

Ján. 5, 33—37.

Elhangzik Jézusról sok megragadó emberi bizonyoságtétel is. Ilyen volt a Keresztelő Jánosé és sok nagy és kis követé, akiket Isten cvégre küld hozzánk. És megeshetik, hogy az ilyenek szavát meg is becsüljük és szeretjük is hallgatni. De ha csak az ilyen „égő és fénylő szövétnekek” fényében fürdetjük meg lelkünket, az nem elég a mi „megtartatásunkhoz”. A hatásuk elmúlik s mi sötétben maradunk! (33—35.)

Emberék bizonyoságtételénél is többet nyom a latban a tények szava: Jézus mellett szólnak az Ő cselekedetei. Soha senkinek az életéből nem fakadtak olyan eredmények, amilyenek az Ő küldetése nyomán következtek be. De még ezeknek beszéde sem győz meg mindenkit arról, hogy Őt valóban az Atya küldötte. Csak figyelmeztető jelek ezek a tények. De a végső bizonyosságot nem adhatják meg! (36.)

A döntő bizonyoságtétel Jézus mellett az, hogy az Atya maga szólal meg az Ő titokzatos, de végérvényes módján. És minden azon fordul meg: „hallja-e az Ő hangját” az ember és „látja-e az Ő ábrázatát” felragyogni Jézus alázatos közelgetése mögött? Ettől eloszlik minden kétség s elfogja szívünket a szent bizonyosság: Isten küldte nekünk az Ő Fiát! Erre a bizonyoságtételre figyeljék! (37.)

MIÉRT OLVASSAM AZ ÍRÁST?

Ján. 5, 38—40.

Igazuk volt azoknak, akikkel Jézus szembenállott, amikor szorgalmasan „tudakozták az Írásokat“, hogy azokban „örök életüket“ találják meg. Istennek legnagyobb ajándéka az az írott Ige, amely mindenki számára hozzáférhetővé teszi az Ő kijelentését. S Ő csakugyan azért gyújtotta fel kijelentésének fényét, hogy mi, halálos veszedelmek felé tévedező emberek, rátalálhassunk az örök élet útjára.

De nem vették észre az Írásoknak ezek a buzgó tanulmányozói a fődolgot: hogy Isten az Ő Igéjében Valakiről beszél, aki által megtöri életünk átkát, a bűn hatalmát. Nem értették meg, hogy már az Ótestamentum szent írásai is a Megváltót hirdették. S ezért amikor Ő előttük állott élő valóságában, nem ismerték fel és „nem hittek“ Őbenene. Pedig arra való az egész Írás, hogy Őbenne hinni megtanítsa!

Mit is érhet az Írásokkal való minden foglalkozás, ha valaki „nem akar Őhöz menni“? Csak ideig-óráig tartó hatásokat meríthet belőle, de „Isten Igéje nincs maradandóan benne“! Aki lélekben odakapcsolódott Jézus Krisztushoz és az Írásokat Ő érette szereti és olvassa, csak az érti meg azokat igazán, de aztán nem is tud többé megválni tőlük! Ilyen személyes ügyem legyen az Írás „tudakozása“!

DICSŐSÉG KERESÉSE.

Ján. 5, 41—44.

„Egymástól nyerni dicsőséget“ — ez volt Jézus körül is, ez a mai világban is az emberek életének alaptörvénye. Mindenki tetteinek az a mértéke: mit szólnak hozzá a többiek? Mindenkinek az a vágya, hogy mennél többeknek elismerését vagy csodálatát elnyerje. Mintha annál nagyobb nem volna ebben az életben, hogy hozzánk hasonlóan tökéletlen és rövidlátó emberek szemében tündököljünk! (44.)

Ezzel egyenes ellentétben állott Jézus életének törvénye. Ő „dicsőséget emberektől nem nyert“, nem is akart nyerni. Őbenne „Isten szeretete“ uralkodott és az volt a vágya mindennekfelett, hogy az Ő mennyei Atyjának tekintete nyugodjék meg rajta jótetszéssel. Akármint vélekedtek is róla az emberek, neki ennek az egyetlen csálhatatlan Bírónak a helyeslése és dicsérete volt a fontos.

Ez az ellentét ütközött ki abban a fogadtatásban, amely Jézusra várt. Ha az emberek a maguk hasonmását látták volna benne, könnyebben „befogadták“ volna Jézust. De mert Ő egészen más volt, elzárkóztak előle. Ez az ellentét ma is áthidalhatatlan. Jézusban hinnie csak annak lehet, aki hátat fordít az emberek dicséretét kereső életnek és megtanulja „az egy Istentől való dicsőséget keresni“. (43—44.)

V Á D A K   V E S Z E D E L M E !

Ján. 5, 45—47.

Arról beszél Jézus, hogy ki fogja vádolni az Ő hallgatóit az Atyánál. Félelmes gondolat maga az, hogy az Atya előtt vádak szólhatnak meg az ember ellen! Milyen rettenetes meglepetés ez annak, aki soha sem gondolt rá! Az Istentől számkra nyújtott, de általunk fel nem használt alkalmak, a hívogatóan felkínált, de hittel el nem fogadott ajándékok egyszer mind ellenünk vallhatnak!

De azt mondja Jézus: nem is az lesz hallgatói ellen a fővád, hogy Őreá nem hallgattak. Már előbb eltévesztették az utat. Már a kezükben lévő régi Írásokra sem hallgattak. Az már csak ennek következménye volt, hogy aztán Őelőle is elzárkóztak. Régi, észre sem vett hibákban rejtőzhetik a vád, amely majd megszólal ellenünk. Eltemetett emlékeket feltámasztó, visszanéző bűnbánattal hozhatjuk csak rendbe ügyünket!

Jézusnak ez a figyelmeztetése mégis azt jelenti, hogy Ő lesz a vádoló. A régi Írás bizonygatója mögött is Ő rejtőzött valójában s aki azok iránt engedetlen volt, máris Ővele fordult szembe. Tudva vagy nem tudva, minden engedetlenség és hitetlenség Őt bántja meg és érette egyszer megszégyenülten Őelőtte kell a szemünket lesütnünk! De hiszen azért mondja ezt meg előre, mert nem vádolni, hanem védeni akar!

NAGY FELADATOK GONDJAI.

Ján. 6, 1—7.

„Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?”

Az látszik meg Jézusnak ebből a kérdéséből, hogy Ő az emberek testi szükségéi iránt sem volt közömbös. Lelki éhségünket jött megelégtíteni mennyei táplálékkal. De át tudta érezni földi gondjainkat és testi bajainkat is. Nem is igazi szeretet az, ha még oly nagyra van is lelkiségével, amely érzéketlenül tud elmenni mások testi és evilági szükségéi mellett!

Annak is bizonyossága Jézusnak ez a kérdése, hogy Ő megosztja az előtte levő feladatok gondját tanítványaival. Azt akarja: ők is törődjenek azzal, mit is lehetne tenni? Meglehet, hogy nem jutnak más eredményre, mint tehetetlenségük megvallására. De már az is fontos eredmény, ha alázatosan átérezték: sokkal nagyobbak a feladatok, semhogy azokat a maguk erejével megoldhatnák!

De kitűnik, hogy Jézusnak ez a kérdése nem azért hangzott el, mintha Ő zavarban lett volna és tanácsra lett volna szüksége. Csak tanítványait akarta vele nevelni. Neki már megvolt a kész terve! Jó azt tudnunk, hogy amikor Ő nehéz kérdések gondjaival terhel meg minket, nála már megvan a megoldás, ha még titkolja is!

Aki osztozik a nehéz feladatok gondjaiban Ővele, meglátja a megoldás csodáit is!

A SOKASÁG MEGELÉGÍTÉSE.

Ján. 6, 8—11.

Az ötezer ember megvendégelésének csodájában híven tükröződik az: hogyan elégíti meg Jézus mindig nagy sokaságok szükségait.

„Vevé a kenyereket...” Nevetségesen kevés lett volna az a néhány cipő akkora vendégseregnek. De mert Jézus vette a kezébe, megszűnt a földi egyszeregy törvénye és a kevésből is kifogyhatatlan bőség lett. Kevés ember gyenge erejéből is hihetetlen nagy dolgok származhatnak — Jézus keze alatt!

„Adta a tanítványoknak...” Ők magukban tehetetlenek lettek volna, de Jézus munkatársai-ként fontos szerepet tölthettek be. A megsokasodott áldást átvehették Ötöle és szétosztogathatták az éhezők között. Amikor Jézus hatalmából sokan részesülnek megelégtetésben, mindig így használ fel minket áldásainak a továbbítására!

„A tanítványok pedig a leülteknek...” A jó-tétemény eljutott azokhoz, akiknek szánva volt. A segítő tanítványok minden sürgése-forgása csak erre való volt. Nem az ő munkájuk volt fontos, hanem az éhezők jóltartása. Jézus ajándékának el kell jutnia azokhoz, akik arra várakoznak!

Az éhező ma is sok és Jézus hatalma most is elégséges volna megelégtetésükre. De elfelejtettük ennek a történetnek a tanítását!

A CSODÁS VENDEGSÉG UTÁN.

Ján. 6, 12—15.

Megtanulhatom a sokaság csodás jóltartásának történetéből, hogy soha sincs okom az aggodalmaskodásra. Fölös bőség terem ott, ahol Jézus keze munkálkodik. Nem csak hogy „betelének“ mind, akik az Ő vendégei voltak, hanem az Ő megelégttetésük után is maradt még jó sok másorra és másoknak. Ha Jézus asztaláról élek, nem zsugori gazda, hanem bőséges tárházak Ura viseli gondomat!

Megtanulhatom azonban azt is, hogy minden áldást meg kell becsülnöm. A megmaradt fölösleget is összegyűjtette Jézus a tanítványokkal, hogy semmi el ne hulljon abból és kárba ne vesszen. Az Ő áldásainak bősége nem tehet könnyelműen tékozlóvá. Nem csak szükségeim megelégtetésért kell hálásnak lennem, hanem amit azon felül kapok, azt is hálásan számon kell tartanom a legapróbb morzsáig is!

És megtanulhatom azt is: milyen kfsértések járnak sokszor Jézus jótéteményeinek nyomában. Jézus nagyon népszerűvé lett egyszerre azok előtt, akiket éhségükben jól tartott. Ilyesvalakit szívesen tettek volna meg azonnal akár királyukul is! De kitér előlük. Őneki nem olyanok hódolata kell, akik csak ajándékaiért lelkesednek. Ne csak azért szeressem Őt, mert nekem van Őreá szükségem!

Ján. 6, 16—21.

Viharos éjszakai tengeren küzködnek a tanítványok és Jézus nincs velük a hajóban! Ki ne tudná átérezni keserveiket és szorongásaikat? Hiszen előbb-utóbb mindenki él át hasonló órákat, amikor a szelek és a habok mintha összeesküdtek volna ellenünk, és aki megnyugtathatna és bátorságot önthetne szívéünkbe, mintha nagyon messze volna tőlünk! Jönnek ilyen próbák az életünkben! (16—18.)

Sőt még kínosabb pillanatok is várnak a viharban hánykódó tanítványokra. Még amikor közelget is hozzájuk Jézus, az is olyan titokzatosan és kísértetiesen történik, hogy rá sem ismernek. Ahelyett, hogy elmúlnék, még csak nő a rémületük tőle. Ami valójában már a próbatétel végét hozza, még az is sokszor csak újabb, nem ismert veszedelemnek látszik. Szegény balgatag, riadozó emberi szív! (19.)

Végül minden jóra fordul! A rémnek látszó titokzatos jelenés ismerős hangon szólal meg. „Én vagyok, ne féljetek“. És elmúlik a tanítványok félelme, elmúlnak a vihar veszedelmei. Ővele együtt hamarosan és biztosan révbe érkeznek. Ebben örök ígéret van számunkra. S aki előre tudhatja, hogy a kellő pillanatban megérkezik a szabadulás, az ne ijedezze és ne essék kétségbe a legnehezebb órákban se! (20—21.)

JÉZUST KERESŐ TÖMEG.

Ján. 6, 22—25.

Szégyenkezve figyelem a nagy sokaság felbuzdulását Jézus iránt. Csodálatos dolgokat tapasztaltak az Ő közelében, ezért még többre vágyakoznak. És hogy tudakozódnak utána: melyik hajóba szállhatott, hova távozhatott? Nincs nyugtuk, amíg a túlsó partra visszatérve ott meg nem találják Őt megint. Milyen vonzó és milyen érdekes tud lenni Jézus, aki sokunk számára olyan megszokottá, vagy éppen unottá lett!

Jól tudom, hogy a sokaságnak ez a felbuzdulása felületes dolog volt. A nagy többségük a kenyér bőséges osztogatóját látta csak Jézusban s azért lelkesedett érte, mert hasonló csodákat várt tőle. Csak kevesen voltak, akik Őt igazán megértették és a lelkük megelégtetését keresték nála. De ha magunkat az utóbbiak közé számoljuk, nem kell-e annál inkább szégyenkeznünk lanyha egykedvűségünk miatt?

Mindenképen jó tudnunk, hogy Jézus nagy sokaságok érdeklődését is fel tudja keltetni. Néha csak keveseknek hű, kis serege van körülötte, de máskor tömeges felbuzdulás középpontjába is kerülhet. S ha sokaknál csak felületes és múló dolog is ez a felbuzdulás, mindig lesznek olyanok, akik örökre és teljesen hozzákapcsolódnak. Ki érdemelné meg, hogy az emberek ráfigyeljenek és jölongjanak körülötte, ha Ő nem?

MEGMARADÓ ELED EL.

Ján. 6, 26—29.

Jézust nem téveszti meg az iránta felbuzdult sokaság nagy lelkesedése. Világosan látja és ki-méletlenül leleplezi előttük is a valóságot: őket csak a kenyér érdekli, amivel jól tartotta őket. Szükségük volt erre is, meg is adta nekik. De a testi érdekeknek ezen a síkján nem hajlandó velük tovább is együttthaladni. Az Ő útja egészen más. Kemény és nyílt elutasító szava is van néha Jézusnak! (26.)

De ugyanakkor hívogatja őket a maga útjára. Beszél nekik arról a magasabb életről, amelyet nem kell napról-napra tengetni mindig csak újra „elvesző” táplálékkal, hanem „örök életre megmaradó eledellel” lehet táplálni. Aki ezt keresi Önála, azt nem utasítja el. Ilyen táplálékról nem csak egyszeri kivételes csodatétellel gondoskodik. Ezt szakadatlanul akarja a reá éhezőknek osztogatni! (27—28.)

És egyszerű szavakban világosan megmondja: mi az útja-módja ez örökre szóló élet elnyerésének. Hinni kell Őbenne! Őt Isten azért küldte, hogy ezt az igaz életet megkaphassuk. Őáltala. Őbenne Isten felkínálta és mindig újra felkínálja nekünk ezt az életet. Nincs más dolgunk, mint elfogadni, előtte kitárt szívvel a magunkévá tenni. A testi kenyérért verejtékezni kell. De ezt ajándéku kapjuk! (28—29.)

J E L K E L L E N E ?

Ján. 6, 30—35.

A sokaság azt kívánja: igazolja Jézus valamilyen csodajellel, mint Mózes is tette a mannával, hogy Őt Isten küldötte. Mintha nem kevéssel előbb lettek volna ilyen jelnek nem csak tanúi, hanem élvezői is! Nem is szaporítja Jézus a külső csodajeleket. Azok magukban véve úgy sem vezetnének el egyetlen lelket sem az igazi hitre. Hamar feledésbe mennének és hatásuk úgysem volna meggyőző! (30—32.)

Ehelyett az Isten kegyelmének azt a láthatatlan ajándékát hirdeti, amely „életet ad e világnak“, hogy bűnében éhen ne pusztuljon. Csodálatosabb az minden látható csodajelnél! A Mózes által adott manna is csak ennek „a mennyből alászálló kenyérnek“ halvány kiábrázolása volt. Nincs szüksége annak többé a kétségeit eloszlató semmilyen „jelre“, aki ebből a lelki kenyérből él és táplálkozik! (33.)

És nem hagy kétséget Jézus afelől, hogy ez az Istentől küldött kenyér, amelyre a világnak szüksége van, — Ő maga. Nem valamit adott az Isten, hogy kegyelmesen életre mentse a pusztuló világot, hanem Valakit. És aki a léleknek ezt az élő, személyes kenyerét, magát Jézus Krisztust fogadja be, az meg van elégtelve és meg van mentve. Ő maga az egyetlen és elégséges igazolása magának! (34—35.)

ISTEN AKARATA VÉGBEMEGY.

Ján. 6, 36—40.

Csodálatos biztatás van Jézus szavában: „azt, aki hozzájön, semmiképen ki nem veti.“ Elutasítja magától azt, aki nem is Őt keresi, hanem csak valamilyen múltó szükségletnek a kielégítését. De aki igazán Őt magát kívánja, hogy éhes lelke vele beteljen, annak nyitva áll az útja. Nem kérdi: kicsoda és honnan jön? Ha még oly „kivetni“ való volna is, szeretettel elfogadja és megelégtíti! (37.)

Felséges ígélet hangzik Jézus szavaiból: az övéi közül Ő „senkit el nem veszít“ mind az „utolsó nap“ dicsőséges feltámadásáig! Ezer vesztély fenyegetheti még őket, amíg végigjárják útjukat. De Ő hűségesen örködik megtartásuk fellett. Valahányszor elfogyatkoznék az erejük és magukra hagyatva elvesznének, Ő mindig az „élet kenyere“ lesz számukra és életre táplálva megmenti őket! (39—40.)

Mélységes titkok tárulnak fel Jézus kijelentéseiben, amikor „az Atya akaratáról“ beszél. Ő ezt az örök akaratot viszi csak véghez. „Az Atya adta neki“ azokat, akik „hozzá jöve“ nála megelégtétést találnak és mert „az Atya adta neki“ őket, azért nem hagy egyet sem elveszni közülük sohasem. Hadd nőjjön meg hitem boldog bizonyossága, hogy Isten örök kegyelméből én is közéjük tartozom! (38.)

KI ÉRTHETI MEG KRISZTUST?

Ján. 6, 41—46.

Nem csodálkozom azon, hogy „zúgolódás“ támadt Jézus szavaira, amelyekben magát az Isten mennyei ajándékának mondom. Hallgatói közül sokan ismerték azt az egyszerű családi kört, amelyből Jézus kilépett a világ elé. Hogy beszélhetett hát így magáról? Máig is megbotráncózik az emberi értelem azon, hogy hozzánk hasonló ember magának ilyen örökre szóló jelentőséget tulajdonítson. (41—42.)

Ezt az emberi ítélet szerint képtelen isteni igényt csak maga Isten igazolhatja. Csak az „mehet Jézushoz“ előtte leborulni, Őt elfogadni úgy, amint élénk áll, akit maga „az Atya von“ oda Őhozzá. Titokzatos indításokkal készlet és rejtelmek tanításokkal győz meg szívünk mélyén maga az Isten, hogy ne a magunk tökéletlen értelmére hallgassunk, hanem ismerjük el Jézust Urunknak! (43—44.)

Az a régi ígéret teljesedik be ebben, hogy eljő az idő, amikor Istennek mindenkihez lesz közvetlen szava. Nem emberek tanítása a döntő és végleges már, mert „Istentől tanítottak“ lehetünk. És Isten akkor szól hozzánk ezen a legközvetlenebb hangján, amikor különben megismerhetetlen valóságát egyszülött Fia által tárja fel előttünk. Őhozzá vonva minket így von tulajdon atyai szívére. (45—46.)

K E N Y É R   A   P U S Z T Á B A N .

Ján. 6, 47—51.

A pusztában vándorló hajdani nép csodás tápláltatása előre vetett árnyéka volt annak: mint gondoskodik Isten Krisztus által a világ megtartásáról.

A puszta nem termett eleséget. Hiábavaló lett volna minden emberi igyekezet. Sem szántani, sem vetni ott nem lehetett. A biztos éhhalál ugyanilyen veszedelme alatt járjuk így mindnyájan vándorútunkat. Ennek a világnak az élettelen, meddő pusztaságából mi ki nem termelhetjük azt, amire a lelkünk éhezik.

De Istennek volt rá gondolata és módja, hogy ajándékol mégis előteremjen a pusztaságban is a szükséges eledel. Ha nem a földből, akkor az égből! Amit innen alulról mi soha és sehogy elő nem tudnánk teremteni, onnan felülről megkapjuk. Megjelent számunkra „az életnek kenyere”: a mennyből alászállott Fiú.

És ezért meg lehetett élni a pusztai évek alatt is. Csak föl kellett használni az Isten-adta manát! És ennek a világnak halálos sivatagában sem kell sorvadoznunk és pusztulásba hanyatlalnunk, hanem élhetünk, lelki erőben és épségben, az „örök élet” minden gazdag örömében! Csak „együk az élő kenyeret”!

Nyújtsam ki utána a kezemet! Legyen mindennapi étető eledelem!

Ö T E G Y Ű K É S I G Y U K !

Ján. 6, 52—59.

Az eledelnek, hogy igazán tápláljon, meg kell áldoztatnia. Mit sem használ addig, amíg épségét féltve üvegbúra alatt őrzik. Jézus szavaiban is ott rejlik az Ő megáldoztatásának gondolata. Testének meg kell töretnie és vérének ki kell ontatnia, hogy e világnak életet adhasson. Hogy minket megmentsen, magát nem kímélhette. Szenvedéseinek és halálának köszönhetünk minden belőle származó áldást és erőt!

Az eledelt „enni és inni“ kell, hogy hasznunk lehessen belőle. Nézni és tünődni rajta nem elég. Attól éhen és szomjan lehet veszni! Hiába jött Jézus és hiába áldozta magát értünk, amíg életünkön kívül marad és nem fogadjuk be úgy, hogy belülről alakíthassa egész valónkat. Vona-kodásával és késlekedésével hiábavalóvá teheti az ember a maga számára Jézus munkáját! És így odavész, holott nem kellene!

Az eledel egészen eggyé válik azzal, aki eszik és iszik belőle. Átjárja valóját úgy, hogy többé nem választható el tőle. Így akar eggyé válni Jézus a benne hívővel. „Mi Őbenne és Ő miben-nünk.“ Ez az örök élet titka! Mert így már nem csak a magunk bűnös, nyomorult életét éljük, hanem magunkban hordjuk az övét is. Ha a mi esendő, szegényes életünkben elrejtve is, Ő éli bennünk győzelmes életét!

KEVESEN ÉRTIK MEG?

Ján. 6, 60—66.

Nem csak a Jézus körül összegyűlt sokaság, hanem még régi hívei közül is sokan megütközve hallgatták, hogy- Ő nem evilági segítség, hanem a lélek örök kenyeré akar lenni. De Ő csak annál határozottabban mutat fölfelé, a lélek világa felé. (60.)

Van az Őhöz való viszonyuknak testi vonatkozása is. De ez csak hamar elmúló, átmeneti dolog. Most még test szerint maguk közt láthatják. De ennek egyszer vége lesz. S Ő olyan tanítványokat akar, akik majd úgy is lelki közösségben lesznek vele, mint láthatatlan, menyeyei Urukkal! (61—62.)

Addig is csak annak van igazi értéke, amit lelki erőiben és ajándékokban tudnak átvenni Őtőle. Ha sokszor testi csodatételek áldásaiban is van részük, annak magában véve igazi haszna nincs. Ő lelki csodákat akar híveiben véghezvinni és azokért kell Őhöz ragaszkodniuk. (63.)

Jól tudja, hogy ebbe az Ő lelki világába föl-emelkedni nem mindenki tud. Csak annak dolga ez, akinek „az Atyától van megadva”. Lehet, hogy ezért végül is sokan eltántorodnak tőle és csak kevesen maradnak mellette. De ezekben a megmaradó kevesekben érte el az Ő célját, amelyért e világra jött. (64—65.)

Erőszakkal Ő senkit nem tart vissza, aki nem akar „Övele járni” (66.)

Ján. 6, 67—71.

Mintha kinyitná Jézus az ajtót a hozzá legközelebb állók, a tizenkét tanítvány előtt. Aki akar, távozhatik az Ő közeléből. Szinte felkínálja nekik: „Ti is el akartok-e menni?” Semmilyen külső tekintet ne feszélyezze őket. Kedve ellenére senkit sem akar magához bilincselni. Sokszor megfélekeztek erről, sőt homlokegyenest ellenkező módon jártak el, akik az Ő ügyét képviselték és szolgálták! (67.)

Nyugodtan nyitva hagyhatja Jézus a távozni akarók útját, mert akik neki kellenek, azok nem távoznak! Van valami, ami minden másnál szorosabban hozzákapcsolja a lelküket. Az, amit Őbenne találtak. „Kihez mehetnének!” Hol, ki másban találhatnák meg azt, amit Őbenne? Az Isten Fiát, aki „örök élet beszédét” szólja! Aki így „megismerte” Őt, az többé nem szakadhat el Őtőle sohasem! (68—69.)

De az a különös és szomorú, hogy az ilyenek közé is mindig keverednek „árulók”. Látszat szerint ezek is hű tanítványai, a valóságban azonban idegenek Őtőle. Miért nem távoznak? Mi tartja őket Jézus táborában? Csak egy magyarázata van ennek: az „ördög” dolgozik bennük és általuk, aki mindig megrontására tör Jézus ügyének. Ne adjam oda neki eszközül magamat! Őszinte hitem kapcsoljon Jézushoz! (70—71.)

HOGY LÉPJEN FEL JÉZUS?

Ján. 7, 1—5.

Jézus kerüli a jeruzsálemi nagy nyilvánosságot. Galilea csendes vidékein folytatja működését. Amott, az ország középpontjában, már az élete ellen törnek s most még nem akarja maga ellen kihívni a veszedelmet. Majd eljön annak is az ideje s akkor nem fog kitérni a leszámolás elől. Néha vállalni kell minden kockázatot, de néha az óvatosság útját kell járni. Csak mindig eltalálnók: melyiket parancsolja Isten? (1.)

Rokonsága nem érti meg Jézus visszavonultságát és mennél nyilvánosabb föllépésre biztatja Őt. Hadd „lássák“ az Ő tetteit mennél többen és hadd válják „ismeretessé“ mennél szélesebb körben! Jóakarátú tanácsnak és biztatásnak látszik, mégis nagyon emberi gondolkozásra vall. Jézus ügyének nincs szüksége feltűnésre és hírverésre! Más törvényei vannak az Ő győzelmeinek, mint az emberi sikereknek! (2—4.)

Nyilván ki is tűnik, hogy Jézus „atyafiai-nak“ ez az unszolása nem hitből fakadt, hanem onnan eredt, hogy „nem hitték benne“. Igazi hívei reáhagyták: cselekedjék mindent az Ő jótetszése szerint, mégha előttük az érthetetlen is. Mindig hitetlenség mutatkozik abban, ha emberi elgondolások útjaira akarjuk terelni Jézus munkáját. S milyen sokszor van ilyen hitetlenség a hozzá külföldben egészen közelállókban is! (5.)

MINDIG PARANCS ALATT!

Ján. 7, 6—10.

Hiába bíztatták Jézust rokonai, Ő nem ment el velük együtt Jeruzsálembe az ünnepre. Utólag aztán mégis útnak indult ő is ugyanoda. Nyilvánvaló, hogy közben megszületett benne az addig hiányzó bizonyosság: el kell mennie neki is. De addig, amíg ez hiányzott, nem akart elindulni.

„Az én időm még nem tölt be.“ Várakoznia kellett. Függőben kellett tartania elhatározását. Csak ha megkapta az isteni parancs jeladását, ütött az Ő órája. Ő harcban állott a „világgal“. Igazmondó szaváért Őt „gyűlölték“. S az ilyen feszült harci helyzetben minden eltévesztett lépés nagy baj. Mindent csak a maga idején szabad kimondani és megtenni, amikor arra Isten világos parancsot ad!

„A ti időtök mindig készen van.“ A többieknek nem volt miért várakozniuk. Azt és akkor tehették, amit és amikor akarták. Őket „nem gyűlölte a világ“. Hiszen ők maguk is benne éltek annak áradatában. Semmilyen komoly érdek nem függött attól, nem forgott kockán azzal, hogy így vagy amúgy határoznak. Ez az Isten ügyének oda nem szentelt életnek felelőtlensége és kétes értékű szabadsága!

Hadd legyenek inkább a Jézus példája szerint fegyelem alatt élő jó vitéz! Mindent az Isten parancsolta időben!

A SOKASÁG ÉS JÉZUS.

Ján. 7, 11—14.

„Keresik vala Őt...” Annyira már ismerte az ünneplő sokaság Jézust, hogy felébredt iránta érdeklődése és hiányát érezte annak, hogy Őt hallhassa. Közömbösek nem maradhattak iránta, ha már egyszer találkoztak vele vagy hírével. Vagy a pusztá kíváncsiság, vagy komolyabb vágyakozás is, az ajkukra adta a kérdést: „Hol van Ő?” Nem él-e ma is ez a kérdés sokakban, akik szeretnék megismerni? (11.)

„Nagy zúgás vala Őmiatta...” Határozott meggyőződése nem volt a sokaságnak, de a lelkét nagyon foglalkoztatta a kérdés: kicsoda hát Jézus. Ki így, ki úgy vélekedett róla és mindnyájan féltek nyíltan állástfoglalni, mert ennek következményei is lehettek. De mint a megbolygatott méhkas zúgása, betöltötte lelküket a Jézus-kérdés nyugtalanító szava. Nem így vannak-e vele ma is sokan? (12—13.)

„Felméne Jézus a templomba...” Végre megjelent a sokaság előtt. Aki akarta, az láthatta és hallhatta. Elcsendesedett a róla való sok zavaros beszéd és megszólalt az Ő tulajdon beszéde. Ahol feltámad az iránta való érdeklődés és tudakozódás, ott előbb vagy utóbb egyszer csak fellép Ő a nyílt színen és megjelenti magát. Nem hagyja Ő kielégítetlenül ma sem azokat, akik kíváncsiak utána! (14.)

JÉZUS „TUDOMÁNYA”.

Ján. 7, 15—20.

Van olyan „tudomány”, még a Szentírásra vonatkozólag is, amely emberi iskolákban sajátítható el. Jézus nem ilyent hirdetett. Ilyent Ő nem is tanult. Ő azt a másik fajta „tudományt” hozta közénk és taníttotta nekünk, amely „Istentől való”. Amazt fáradságos munkával sajátíthatjuk csak el. Ennek titkai ajándékképpen világosodnak ki előttünk. Erre kell vágyakoznom mindennél inkább! (15—16.)

De ennek a „tudománynak” van egy különös előfeltétele: az engedelmesség. Ezt nem gyűjtheti az ember a fejébe úgy, hogy az élete különben változatlan marad tőle. Ez a szívnek és az akaratnak a dolga is. És aki nem „akarja cselekedni” a belőle fakadó parancsokat, az előtt nem is világosodnak ki isteni igazságai! Az engedelmeskedő lélek ellenben megérti azokat és bizonyossá lesz felőlük. (17.)

Jézus megértésében és elfogadásában nem is az az igazi akadály sohasem, hogy az értelmünk előtt megfoghatatlan az Ő tudománya. Mindig az Isten iránti valamilyen engedetlenség okozza a gátlást. Amit az ember valahogyan már felfogott Isten akaratából, azt nem „teljesítette”. S amíg ilyen rendezetlen hátralékai vannak, nincs továbbhaladás! Adj Uram tisztát a szívét, hogy tisztán láthassak! (19.)

AKIK NEM HITTEK.

Jás. 7, 21—27.

Jézus szavai leleplezik ellenfeleinek álnokságát. „Haragudtak reá“, mert szombatnapon gyógyított meg egy beteg embert. De ha nem rontják meg az ünnepnapot azok a szertartások, amelyeket ők is elvégeznek szombatnapon, nem szentebb, istenesebb dolog volt-e ez a gyógyító csodatétel minden külső szertartásnál? Nem „igazán ítél“, hanem csak akadékoskodik, aki Jézussal szembefordul! (21—24.)

Jézus biztonságban folytathatja munkáját, amíg be nem fejezi dolgát. Már érlelődik ellene ellenfeleinek gyilkos szándéka, de valami titkos hatalom egyelőre fékentartja azt. Már-már úgy is látszhatik, hogy a veszély elmúlt föléle és lefegyverezte ellenségeit. Pedig csak azért van szélcsend, mert Isten még nem engedi kitörni a vihart! Ő igazgatja ügyének sorsát, nem az ellenség hatalma! (25—26.)

Jézus dicsősége el van rejtve az emberek testi szemlélete előtt. Az Ő napjaiban is valamilyen titokzatos csodalényt vártak s olyant elfogadtak volna Messiásuknak. Jézusban azért nem ismerték fel az Isten Felkentjét, mert olyan egyszerű és ismerős jelenség volt előttük. „Jól tudták, honnan való“ és ezen fennakadtak. De annak szemében, akit Isten megvilágosít, csak annál fenségesebb és dicsőségesebb! (27.)

MIÉRT VANNAK ELLENSÉGEI?

Ján. 7, 28—32.

Jézus úgy lépett az emberek elé, mint aki „Istentől van és Őtőle küldetett“. És csak annak tárul fel az Ő személyének és munkájának értelme, aki vele együtt Istent is úgy fogadja el, ahogy „Ő ismerte“ és nekünk megjelentette. Az győzi le minden vonakodásunkat s az készlet előtte hódolattal, hittel leborulni, hogy benne Isten szentsége ragyog fel és Isten irgalma árad ki mifelénk. (29.)

De aki csak azt látja benne, ami emberi szemmel látható, mintha Ő „magától jött“ volna, az meg kell, hogy ütközzék rajta. Hiába „ismeri“ Őt és élete körülményeit bármilyen alaposan, ha ugyanakkor „nem ismeri“ Istent is, — Jézus csak elfogadhatatlan különösség marad számára és megemészthetetlenül megfekszi lelki gyomrát. Így nincs se vége, se hossza a Jézus elleni kifogásoknak! (28.)

És ebből végül is csak Jézussal szembeforduló ellenségeskedés támadhat. Ha voltak is egyesek, akik „hittek benne“, az általános meg nem értés miatt mégis megindult ellene a támadás. Csak „nem jött még el az Ő órája“ s azért egyelőre nem vált valóra a szándék, hogy „Őt megfogják“. Semlegesnek nem lehet maradni vele szemben. Aki meg nem hajlik előtte, az ellenségeinek a táborát szaporítja! (30—32.)

J É Z U S E L T Ű N I K ?

Ján. 7, 33—36.

„Egy kevés idő múlva“ — mondja Jézus, — Ő el fog tűnni azoknak szeme elől, akik ellene törnek. És akkor hiába „keresik“ majd Őt! Ott, ahova Ő megy, már tehetetlen lesz ellenségeinek hatalma és nem teheti reá a kezét! Megértem, hogy az Ő Atyjához való visszatéréséről beszél. És tudom, hogy amióta elfoglalta dicsőséges helyét a mennyekben, csakugyan hasztalan és meddő minden ellene rontó támadás! (33—34.)

De ellenfelei nem értették meg szavait. Azt hitték, hogy távoli országokba akar eltűnni előlük, hogy ott már ne érhesse utól ármányuk. Semmi sem állott pedig távolabb tőle ennél! Földi életének „keves idejét“ éppen ott akarta eltölteni, ahol egyre hevesebbé vált az ellene való támadás: szülőföldje népe között. Nem akart ő kitérni a harc elől, hanem a keresztt útján akart felmagasztaltatni! (35.)

Akik ennyire félre tudták Őt érteni, ezzel azt árulták el, hogy máris világok választják el őket tőle. Testileg „kereshették“ Őt, hogy elfogják, és idővel el is érhetnék céljukat. De igazában olyan messze voltak tőle, hogy „nem találhatták meg“. Aki vágyakozó és alázatos lélekkel „keresi“, attól soha sincs távol! Nem hogy elérhetetlen messzeségbe tűnnék előle, inkább egyre közelebbről megmutatja magát! (36.)

A L É L E K É L Ő V I Z E I.

Ján. 7. 37—39.

Csodálatos ajándékot kínál Jézus: a szomjúhozó lélek megelégedést találhat Őbenne. Nem is kérdi: mi az, amire az emberek szomjúhoznak? Bármilyen legyen az, aminek sóvárgása él bennük, csak forduljanak Őhöz és megkapják azt az italt, amely minden szomjúságot elolt! Vége lesz kínzó nyughatatlanságuknak, cpedésüknek, lázas kielégítetlenségüknek. Nála megnyugvás és felüdülés vár rájuk! (37.)

Még megtetézi ezt az ígéretet egy további is. Aki Őbelőle merítve megtalálja lelki kielégülését, arról ez az áldás tovább is fog majd áradni másokra. Benne magában is olyan friss forrás fog fakadni, amelynek jótéteményeiből újabb szomjúhozó lelkek meríthetnek. Nemesak élvezője lehet az „élő víz“ ajándékának, hanem osztogatója és terjesztője is. És csak az kell ehhez, hogy „higgyen Őbenne“! (38.)

Az evangélista magyarázó szava feltárja ennek a csodálatos ajándéknak a titkát. Isten Szent Lelke árad Jézusból híveire és hívein át tovább is másokra! Ha megváltó művét elvégezte mind a „megdicsőülésig“, akkor valóság lesz az, ami addig „nem volt“: bűnös emberek szívébe kitöltheti Isten az Ő Lelkét és bennük lakozhatik. Ez az, ami minden szomjúságot megelégit és bőséges áldások forrásává teszi az életet! (39.)

Ján. 7, 40—44.

Voltak Jézus hallgatói közt olyanok, akikre mély hatást tettek szavai. „Bizonnyal ez ama próféta” — mondták. Valamilyen nagy isteni küldetés fényét látták rajta fölragyogni. De ez még nem elég! Innen vagy tovább kellett még haladniuk, hogy meglássák benne azt, aki minden prófétánál nagyobb, vagy mit sem ért nekik ez a felismerés sem! (40.)

Voltak mások, akik már-már felismerték benne a Krisztust. De fennakadtak azon, hogy „Galileából jött”. Nem tudták, hogy a nehézség csak az ő hiányos értesültségükben rejlett, mert valójában Betlehemben született Ő úgy, amint a prófécia szerint ők is elvárták. Óh, sok tudátlanságában fennakadó ember! Valójában csak a tudatlanságában rejlik a baja! (41—42.)

És voltak, akik előtt kivilágosodott az igazság: „Ez a Krisztus”. Talán nekik is voltak kérdéseik, amelyekre még nem találtak megoldást. De ez nem volt baj. Arra már megnyílt a szemük, hogy Jézusban az Isten Felkentjét meglássák. És tudták, hogy aki Őt elfogadja, az Istent fogadta el Őbenne és Ő általa! (41.)

És így „hasonlás lőn Őmiatta”. Azóta is sokszor ugyanígy történt. Még elszánt ellenségei is akadnak. Ne zavarjon ez engem soha a magam hitében! (43—44.)

JÉZUS BŰVKÖRÉBEN.

Ján. 7, 45—49.

Megfigyelem a Jézus elfogatására kiküldött „szolgák” megszegyenülését. Hiába vonultak ki ellene, szava megfogta az ő lelküket is. Megbénította ellenséges szándékukat és lefegyverezte készülő támadásukat. Amíg Ő maga nem látta elérkezettnek az idejét, hogy ellenségeinek kezére adja magát, addig kudarcot vallott minden igyekezetük. Nem olyan rettentő nagy a Jézus ellen támadók hatalma! (45—46.)

Megakad a szemem Jézus ellenségeinek a gyógyíthatatlan elvakultságán. Csak azzal tudják megmagyarázni „szolgák” megilletődését, hogy azok is a megvetett, tudatlan néphez tartoznak. Őrájuk, a kiművelt fejű vezetőemberekre bizony már nem gyakorolhatna akkora hatást Jézus! Ők a csalhatatlan bölcsek s ami nekik nem tetszik, az már eleve nem lehet igaz ügy! Isten óvjon ekkora gögtől! (47—49.)

De mindenekfelett Jézuson magán nyugszik meg a tekintetem. Milyen erő árad ki belőle! Ő hogy meg tudja fogni vele sokszor azokat is, akikről legkevésbé gondolná az ember! Bizony, „soha ember nem szólott úgy”, mint Ő! S aki eleve nem zárja el szívét öntelt elbizakodással, az nem vonhatja ki magát varázslatos hatása alól. Ne is húzódozzam hát előle, hadd ejtse rabul szívemet mindig újra! (46.)

EGY FÉLÉNK TANITVÁNY

Ján. 7, 50—53.

Nikodémus, amióta éjtszakai látogatása alkal-
mával megismerkedett Jézussal, titkon már az Ő
hívévé lett. Ezért nem is nézheti szó nélkül a ve-
zető köröknek, amelyekhez ő is tartozott, a Jézus
ellen való áskálódását. Megpróbálja dühüket le-
csillapítani, de a nélkül, hogy nyíltan síkra száll-
lana Jézus mellett. Kényes és kínos helyzetekbe
jut az, aki csak szívében húz Jézushoz, de nem
vallja meg nyíltan is! (50—51.)

Nikodémus bátorsága hamar el is fogy. Ami-
kor Jézus érdekében való próbálkozása miatt reá-
támadnak, elhallgat. Elszánt harc folytatására
már nincs ereje. Még nem érett meg hite arra,
hogy a szenvedések és megvettetés próbájának is
ki merné tenni magát. Milyen türelmesnek kell
lennie Istennek sokszor, míg az ilyen gyenge pis-
logással parázsló tüzecke egyszer komolyan lán-
got vet a szívben! (52.)

És Nikodémus bátortalan kísérlete ezért nem
is ér el semmilyen eredményt. „Mindnyájan haza-
menének.“ Minden a régiiben maradt. A Jézus el-
len megkezdett harc változatlanul folyt tovább.
Ahogy a lágy viasz nem karcolja az üveget, a fé-
lénk, óvatos próbálkozások nem hagynak nyomot
a világon. Csak az szolgálhatja eredményesen
Krisztus ügyét, aki egész szívét-lelkét beleveti és
határozottan síkra száll érte. (53.)

JÉZUST MEGKÉRDEZNI.

Ján. 8, 1—6.

„Te mit mondasz?“ Ha igazán a szívükből fakadt volna ez a kérdés, milyen követésre méltó, jó példát adtak volna vele azok, akik Jézus véleményét tudakozták az elébe vitt esetről. Amikor bűneiben elbukott, szégyenbe keveredett, beszenyenezett életű ember megítéléséről van szó, mindig jó Jézus világába odaállítani az ügyet és mielőtt mi kimondanók ítéletünket, meghallgatni az övét! Mi hajlandók volnánk vagy megvetéssel sujtani a bűnöst, vagy könnyen átsiklani bűne felett. Jézus sem ezt, sem azt nem teszi. Ő útálja és megítéli a bűnt, de szánja a bűnöst. Hadd hallgassunk Őreá és igazodjunk Őhozzá!

De „azért mondták, hogy legyen Őt mivel vádolniuk.“ Csak rút színjáték volt az, hogy ilyen komoly kérdéssel fordultak hozzá. Az volt csak a céljuk, hogy Őt zavarba hozzák. Akár szembe helyezkedik a régi törvény szigorúságával, akár maga is annak könyörtelen álláspontjára helyezkedik, szavait mindenképen kihasználhatják majd ellene! Ilyenkor Jézus ki szokott térni a válaszadás elől. S egyszerre csak a támadók érzik magukat leleplezetteknek és megszégyenülteknek. Még hallgatásában is számonkérés van. Nem Ő jön zavarba, hanem az, aki vele szemben fölényeskedik. Csak alázatos, őszinte szív kap tőle választ!

HOGYAN ÍTÉL JÉZUS?

Ján. 8, 7—11.

A felháborodott vádlók leforrázva oldalognak el. Megértették, hogy nincs joguk bíraskodni, mert maguk is vétkesek. Talán abból, amit Jézus a föld porába írt, talán csak a szívük vádló emlékeiből, de rá kellett eszmélniök, hogy Ő minden tud. Hiábavaló Ő előtt minden képmutatás! Ő előtt senki sem érezheti, sem nem vallhatja magát büntelennek. A vádaskodást Ő visszafordítja rájuk és vádlottá lesz mindenki!

Csak Ő maga marad a színen. Mindenki eltűnik a bűnös mellől és csak Jézus áll előttte. Ő az egyetlen, akinek joga van számonkérni és elítélni. S a bűnös nem vonhatja ki magát az Ő ítélete alól. Ha mások ítélezése ellen fellázadna is, mert azok sem jobbak nála, Jézus szavát el kell fogadnia. Tudja, hogy az a szentnek és mocsoktalan-nak, az egyetlen igaz és jogosult Bírónak szava, aki előtt meg kell hajolni!

De amikor Ő megszólal, abban nincs lesújtó vád és megsemmisítő ítélet. Van benne tiszta és komoly parancs is: „Többé ne vétkezzél!” De van kegyelmes fölmentés és megbocsátó irgalom: „Nem kárhoztalak!” Békességgel és megtisztultan bocsátja el útjára a bűnöst. Milyen mellékessé válik akkor, hogyan ítélnék meg engem az emberek! És hogy meg kell változnia az én ítélekezésemnek is, amellyel másokra sujtok le!

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Ján. 8, 12—16.

Sóvárogva figyelek arra: mit mond magáról Jézus. Világossággal kínálja magát az egész sötét-ségben tévelygő világnak és benne nekem is. Amíg Őt „követem“, addig fényesség esik az utamra és csak nyomában kell haladnom. Mindig tudhatom: merre haladjak? És mindig tudhatom: jó úton vagyok biztos cél felé. Mi lenne belőlem e nélkül az „élet világossága“ nélkül? Mi pótolhatná azt? (12.)

Bizalommal figyelek arra is: hogyan beszél Jézus magáról? Ha más mondana ilyen sokat ígérő, nagy dolgot magáról, azt mondanám: nem lehet igazság, amit mond. De Ő mennyei eredetűnek és jövőendő mennyei felmagasztalásának olyan bizonyos tudatában szól, hogy szavának ereje legyőzi kétségeimet. Ő tudja, milyen nagy ajándékot ígér, de teljes határozottsággal állja szavát! (13—14.)

És hálásan figyelek arra, amivel megtámogatja Jézus az Ő szavát. Az Ő szava több, mint egy hozzánk hasonlatos, törékeny, véges embernek a szava. Ő nem „egyedül“, nem is a maga nevében áll elénk ígéreteivel. „Ő és az Atya“ elválaszthatatlan egymástól. Általa és vele az örök. kévaló Isten irgalma közelget, hogy „világosságo“ láthassunk az élet minden sötéttségében! Rábízhatom magamat vezetésére! (16.)

JÉZUS ÉS AZ ATYA.

Ján. 8, 17—20.

Két egybehangzó bizonyásgtétel kölcsönösen megerősíti egymást és meggyőző bizonyosságot ad. De különösen akkor, amikor az egyik Jézusnak sajátmagáról szóló szava, a másik pedig az Atyáé, amely amazt igazolja. A messze multból, a Szentírás lapjairól hangzik felénk az egyik, a másik ráfelel a jelenben a szívünk mélyén. Ugyanazt mondja mind a kettő: Jézusban jelent meg az élet, Őt kell elfogadnunk Urunknak és Megváltónknak! Nem maradhat semmi kétség! Igazság ez, amely előtt boldogan meghajolhatok! (17—18.)

Két egymással egységben összefüggő valóság sohasem érthető meg külön-külön, csak egyszerre és együtt. Mindenek felett áll ez Jézusnak és az Atyának az „ismeretére“. Soha senki nem „ismerte“ Jézust, akinek szeme nem nyílt meg az Ő Atyjának „ismeretére“ is. És viszont az Ő elkerülésével hiába akarná bárki is megismerni az Atyát! Egemást magyarázzák és világosítják meg az Ő mindhalálíig engedelmes, aláztatos szolgálatá itt a földön és az örökkévaló megváltó Szeretet világot meggyőző hatalma odafőnt a mennyben! Egyiket a másikban szemléljem imádvá és áldvával (19.)

Mit jelentene Jézus, ha nem az Atyától jött volna? Mit tudnék az Atyáról, ha nem küldte volna Jézust?

UTÁNA MEHETEK?

Ján. 8, 21—24.

„Ahová én megyek, ti nem jöhettek oda.“ Akiknek Jézus ezt mondotta, azok hiába látták és hallották Őt, hiába élvezték az Ő közelségét. Mindez csak hamar múló, rövid ideig tartó kiváltságuk volt, amelyet az Ő eltávoztával el kellett veszíteniük, hogy soha többé ne lehessen részükrük benne. (21.)

„Ti innét alól valók vagytok...“ Ez a magyarázata a szükségképen elkövetkező örök elszakítatásnak. Ami csak „e világból való“, annak nem lehet tartós közössége az „onnét felülről valóval“. A csak földi életet élő embernek nem lehet köze a mennyei Úrhoz, legfeljebb átmenetileg. (23.)

„A ti bűneitekben haltok meg“. Ez a vége a Jézussal közösségre nem jutott ember életének. Marad, ami volt: az Isten haragja alatt élő bűnös ember. Sem maga, sem senki más ezen nem változtathat. És erre az álláspontra nyomja rá végső pecsétjét a halál. Örökre elveszett ember az ilyen! (24.)

Voltak azonban olyanok, akikről — mikor búcsúzásra került a sor, — Jézus azt mondotta: maga után viszi majd őket is és örökre együtt lesznek vele az Ő dicsőségében. A vele való földi közösségük csak kezdet. Örök kiteljesedése lesz a mennyben. Ők is földiek, de mennyei élet is van már beléjük oltva, mert hisznek Őbenne!

K I C S O D A J É Z U S ?

Ján. 8, 25—30.

„Ki vagy te?“ — Itt maga Jézus felel meg erre a fontos kérdésre. És az Ő felelete a legilletéke-
sebb. (25.)

Olyasvalaki Ő, mondja, aki tisztán tolmácsolja emberek között az Atya igaz üzenetét. Tőle és általa megtudhatja a világ hitelesen és biztosan: mit szól Isten az ő dolgaihoz? Az Isten tökéletes önkijelentése ragyog fel nem csak az Ő szavaiban, valamint beszélő tetteiben, hanem egész világosságot sugárzó életében is. Ő az, akire hallgatnom kell! (26—27.)

Olyasvalaki Ő, mondja tovább, aki által végbemennek e világon az Atya szándékai. Mindenben azt cselekszi, amit az Atya örök jótetszése szerint elébe szabott. És úgy cselekszi, hogy az Atya ebben „vele van“: isteni erők munkálkodnak általa az isteni célok megvalósításáért. Ő az, akinek kezébe le kell tennem az életemet. (29.)

És Ő olyasvalaki, ezt is megmondja, akinek az Atyától való küldetése az Ő halálában fog megdicsőülni. Amikor majd „fölemelik“ Őt a keresztnek fájára, akkor fogja megtudni a világ: kicsoda Ő és mit hozott az embereknek. Áldozatával ejti majd foglyul a szíveket. Ő az, akiben vére hullása árán megváltást találok! (28.)

Áldjam az Atyát, hogy „küldötte“ Őt és „higgyjek benne“ teljes szívvel!

S Z A B A D S Á G   A J Á N D É K A

Ján. 8, 31—36.

Jézusban hinni holtig tartó „tanítványságot” jelent. Aki „Öbenne marad”, az előtt egyre jobban kivilágosodik az „igazság”. Kérdései mind jobban megoldódnak. És pedig nem olyan holt ismeretekben gyarapszik, amelyeknek nem tudja, mi hasznát veheti. „Szabaddá tevő” ismeret ez. Általa kitágul a szűkre zárt élet köre. Fogadj be és tarts meg, Uram, ebben a felszabadító iskolában! (31—32.)

Akik nem hisznek Jézusban, nem is tudják, mit veszítenek ezzel. Azt hiszik, hogy Önélküle is „szabad” emberek lehetnek! Éppen ebből lát-szik: milyen nyomorult rabszolgái a bűnnek! Már el sem tudnak képzelni más életet, mint amit élnek, és ezért nem is érzik szánandó rabságuk terhét! Ilyen hazug önelégültségből mindig ébressz fel, Uram, idejében a szomorú valóság tudatára! (33—34.)

Senki más Jézuson kívül nem adhatja meg a „szabadság” ajándékát. Ő, az Isten örök Fia, az egyetlen szabad Úr az Isten házanépe felett. Mindenki más csak átmeneti szereplő, csak „szolga”, amíg Ő nem emeli fel magához a „szabadság” állapotába. S Ő éppen azért jelent meg, hogy ezt megtegye a benne hívőkkel. Tégy hát szabaddá, Uram, hogy „valósággal szabad legyek!” (35—36.)

HONNAN SZÁRMAZOL?

Ján. 8, 37—40.

Nagy áldás tiszta és szent emlékezetű földi „atyáktól” származni. De nem ez dönti el az élet irányát és értékét. Jézus ellenfelei „Ábrahám magvából” eredtek és hálások lehettek érette. Mégis olyan magatartást tanúsítottak, ahogy „Ábrahám nem cselekedett” volna. Mit ér az ősök nagy emléke, ha az utódok azt büszkén emlegetik ugyan, de a valóságban hűtelenül lábbal tapodják? (37—40.)

Nem az dönti el az élet minőségét, hogy milyen a földi származása, hanem az, hogy milyen lelki forrásokból veszi meghatározó indításait. Jézus ellenfelei is nem Ábrahám emlékének, hanem egy másik „atya” gonosz ihletéseinek a hatása alatt állottak. A Sátánból eredtek szavaik és cselekedeteik. Az ő fiai voltak igazában. És ugyanaz a gonosz lelki hatalom ma is szaporán nemzi fiait e földön! (38.)

Legyek hálás én is Istennek minden áldásért, amely ősök örökségeként szállott reám. De ez legyen a fő gondom: honnan származik, milyen forrásokból táplálkozik az életem lelki-
leg? Jézus azért jött, hogy az Ő mennyei Atyjából fakadjon az én életem is, amint az övé teljesen onnan eredt. Ezt a nem evilági fiúságot akarta belém is plántálni. Ezen fordul meg, hogy ki vagyok valójában?

KI ISTEN GYERMEKE?

Ján. 8, 41—43.

Milyen bizonyosak voltak Jézus ellenfelei a maguk dolgában! Mintha semmi kétség nem férhetne hozzá, úgy hangoztatták: ők az Istentől eredő életet élik! „Egy Atyánk van, az Isten,” Pedig ez soha senki számára sem lehet ilyen magától értődő dolog, amelynek birtokában dicsekedhetnék. Ez az élet legnagyobb csodája és ajándéka, ha megvan. És ezért mindig kiújuló kérdésnek kell lennie: valóban megvan-e? (41.)

Ott állott a szemük előtt a világos mérték, amelyet látva megvizsgálhatták volna magukat. Láthatták volna Jézusban: milyen az az élet, amely „az Istentől származott és jött”? Rá kellett volna eszmélniük ennek világánál, hogy az ő fennemen emlegetett istenfiúságuk csak üres és hazug szólam. Hiszen ellentétben állottak az Istent igazi Fiával! Jézusnál dől el: kinek Atyja Isten és kinek nem? (42.)

Nem úgy értendő ez, hogy csak abban van Istentől eredt élet, akinek élete olyan, mint az Ővé. Ki mondhatná akkor Istent Atyjának? De az a kérdés: ébred-e az ember szívében visszhang Jézus szavára és vonzódás Jézus életének láttára? Aki „szereti Őt” s „érti az Ő beszédeit”, abban van valami Ővele rokon, ugyanabból az isteni forrásból eredő élet! Az hálás lehet érte: valóban Isten gyermeke! (42—43.)

S Z E M B E N   A   S Á T Á N N A L .

Ján. 8, 44—47.

Látom magam előtt leleplezve az ördög igaz mivoltát. A „hazugság atyja ő” — mondja Jézus. Igazságokat is felhasznál néha, de csak mint kölcsönbe használt fegyvert és akkor is megtévesztés céljából. „Sajátjából” csak „hazugságot szól”. És mennyi hazugsággal teleszórta a világot! Hogy behálózta vele az emberéleket! Csak át tudnék mindig látni csalárdságain, amelyekkel engem is oly gyakran megkísért!

Azt is mondja róla Jézus: „Emberölő volt kezdettől fogva”. A hazugságokat is erre a célra koholja jó eszközeiül. A célja mindig a pusztítás. Ahol Isten akaratából virulna és fejlődne az élet, ott ő azt elfojtani és elsorvasztani igyekszik. És mégis hogy el tudja hitetni az emberekkel, hogy érdemes rá hallgatni! Irtózzam tőle, mint halálos ellenségemtől! Szép ígéretei is mindig halálos mérget rejtegetnek!

Vele ellentétben Jézus mindig „az igazságot szólja”. Akkor is, ha nem vonzó és kedves, hanem kemény és kíméletlen az „igazság” szava. És mindig az a célja vele, hogy „az Istentől valókat” előhívja és maga köré gyűjtse azok közül, akik „nem hallgatják az Ő beszédeit”. Isten az Ő életrehívó és tápláló munkáját végzi általa. Nála legyen menedékem a Sátán hazug és gyilkos kísértései ellen!

JÉZUS SZIDALMAZÓI.

Ján. 8, 48—54.

„Ti gyaláztok engem...“ Hallom is Jézus ellenfeleinek ajkáról a feléje szórt szidalmazásokat. Az útált „samaritánus“ névvel bélyegzik meg és azzal ócsárolják, hogy „ördög van benne“. Mindebből csak az tűnik ki, hogy gyógyíthatatlan a betegségük. Aki nem hisz is még Jézusban, a felől jó reménységgel lehetünk addig, amíg legalább valamelyes tiszteletet érez az Ő isteni élete iránt! (48—49.)

„Én nem keresem az én dicsőségemet... A szidalom nem azért fáj Jézusnak, mert megsértették vele valamilyen emberi önérzetében. Magukat ítélték vele halálra az Ő ellenfelei. Ő az örökkévaló élet ajándékát hozta s ők azt taszították el maguktól hitetlenségükkel! Rajta kívül másban azt nem találhatják meg! Sajátmagának leggonoszabb ellensége az, aki Jézus ellen indul támadásra! (50—51.)

„Az én Atyám az, aki dicsőít engem.“ Akármilyen ellenvetésekkel ostromolták vagy szidalmakkal illették is ellenfelei, Jézus nyugodtan nézett szembe a jövővel. Sokan elutasíthatják, gyalázattal boríthatják Őt, de az Ő igazsága és diadala mégis dicsőségesen fel fog ragyogni. Magának Istennek mindig gondja van reá, hogy ne maradhasson hiábavaló az Ő Fiának szolgálata az emberek közt! (52—54.)

FELKELT A NAP!

Ján. 8, 55—59.

„Ábrahám látta az én napomat és örült.“ Az ótestamentumi hívőket is az éltette és boldogította, hogy amiből ők ízelítőt kaptak, annak egyszer eljön e világra a teljessége is: Isten egyszer meg fogja jelenteni magát az emberek közt. Ennek „napja“ virradt fel Jézusban. Ő elhozta kö-zénk Isten „ismeretét“ és világoltatta előttünk annak fényét. Mennyivel nagyobb lehet most az övéinek „öröme!“ (55—56.)

„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok...“ Nem érthették meg Jézust azok, akik csak az Ő földi életét mérték föl és annak születésétől eltelt év-tizedeit vették számon. Évszázadokkal azelőtt, már az Ótestamentum napjaiban is az Ő fénye világolt, mint előreküldött hajnali sugara a nap-nak, amely még nem kelt fel. És öröktől fogva „van“ Ő, az Isten Fia, aki által mindenek terem-tettek! (57—58.)

„Ilven módon eltávozék.“ Voltak és ma is vannak, akiknek számára hiába #ámadott fel a sóvárogva várt fényes nap. Szemüket bántotta a fénye. Ki akarták hát oltani világát. Balgatag erőlködés! Csak annyit érhettek el vele, hogy el-rejtőzött szemük elől és magukra hagyta őket elvakultságuk sötéttségében. S aztán mi derítheti fel annak éjszakáját, aki így elúzi magától Jézust? (59.)

SEGÍTS ÉS VILÁGÍTS!

Ján. 9, 1—5.

Jézus tanítványainak kérdésében ráismerek az emberi természetnek egyik gyakori jellemző megnyilatkozására. Ahogy ők tudakolják a vakon született ember esetének a magyarázatát, úgy szoktunk megállani a világban levő sok baj és szenvedés láttára, hogy ilyen vagy amolyan elmélettel elégítsük ki értelmünk kíváncsiságát. De mit segítünk minden effajta okoskodással a szánandó érdekelteken? (1—2.)

Jézus feleletében megkapom a helyes útmutatást, amelyet az élet szomorú tényeivel szemben követni kell. Ő félretol minden elméleti magyarázatot és Őt csak a gyakorlati tennivaló érdekli. Hogyan lehet az Isten nevében segíteni a bajon és annak áldozatán? Hogyan lehet „az Isten dolgaiból” valamit elvégezni rajta? Minden baj és szerencsétlenség egy-egy kihívás: meg kell mutatnunk Isten irgalmát! (3.)

És Jézusban magában előttem áll ennek a segítő szolgálatnak örök példája és erőforrása. Az Ő egész élete azzal telt el, hogy szíven át kiárasztotta Isten megmentő irgalmát a reászorultakra. „Isten dolgaát végezte” minden napjának minden órájában és sokan áldották érte, hogy sötétségükben világosság gyulladt. Ha az Ő közelében élek, én sem lehetek csak a magam dolgaival elfoglalva! (4—5.)

KÜLÖNÖS GYÓGYKEZELÉS.

Ján. 9, 6—9.

A vak ember szemének sárral való megkenése és aztán megmosatása nem volt más, mint abban az időben a nép körében gyakran használt gyógyítási mód. Lehetek is olyan bajok, amelyeknél megvolt a haszna. De ki gondolta, hogy a születésétől fogva vak embernek megjön tőle a szeme világa? A maguk helyén megbecsülendők az emberi eszközök és módok, de sokszor eleve tudjuk, hogy nem segíthetnek rajtunk!

Jézus mégis felhasználta ezt a hiábavalónak látszó orvosságot, mert semmi sem hiábavaló, amit Ő használ fel céljaira! És sokszor ajánl és parancsol olyan eljárásokat, amelyekben mi egyáltalán nem bízhatnánk, mert ezzel próbára tesz: vajjon bízunk-e Őbenne? A vak ember megálotta ezt a próbát. Hitt Jézus szavában és ezt engedelmességével mutatta meg. Akármit rendel Ő, azt így kell fogadnunk!

Az eredmény nem maradt el és sohasem marad el! Nem az a se nem ártó, se nem használó orvosság, de Jézus hatalma megnyitotta a vak szemét. Megtörtént a csoda, akármilyen hihetetlennek látszott. S aki rábízta magát az Ő gyógyító kezére, az ma is hasonló csodákat él át. Rá sem ismernek, olyan nagy változás megy végbe rajta. S ha mások nem hiszik is el, ő maga bizonynyal tudja, hogy meggyógyult!

A GYÓGYULÁS UTÁN.

Ján. 9, 10—17.

Megint van alkalmam elcsodálkozni Jézus ellenfeleinek elvakultságán. Hiába bizonyosodik be újabb csodatételéből is, hogy Isten ereje munkálkodik általa, vannak, akik kitartanak makacs ellenségeskedésükben. — Megint azon akadnak fenn, hogy a szent szombatnap nyugalját sértette meg. Azt róják fel neki, hogy Isten dolgait Isten napján végzi el! A hinni nem akarást nem győzheti meg semilyen bizonyíték!

Megfigyelhetem közben a meggyógyult vaknak belső fejlődését. Miközben faggatják őt a vele történt csoda felől, lassanként a lelki szemei is nyiladoznak. Először csak úgy emlegeti Jézust: „Egy ember“. Mit sem tud róla azon kívül, amit ővele cselekedett. Aztán már, az ellenséges táborral is szembeszállva, „prófétának“ meri Őt vallani. Így visz előbbre lépésről-lépésre sok ember útja a teljes ismeret kivilágosodása felé.

És érdekes megjegyeznem, mint válik ez a hitében még nagyon fejletlen ember máris bizonyágtevőjévé Jézusnak. Akármilyen keveset tud is még Őröla, csak azt kell mindig újra elmondania, amit vele Jézus cselekedett. Az Ő tettei maguk beszélnek elég ékesen és világosan. Csak annyi valóságos hite legyen valakinek, hogy Jézus ereje megmutatkozzék az életében, máris az Ő dicsőségének hirdetőjévé válik!

A VAKNAK SZÜLEI,

Ján. 9, 18—23.

Megindul a vizsgálat és előhívják döntő tanúkul a meggyógyult vaknak szüleit. Hátha valahogy meg lehet cáfolni a csodálatos gyógyulás tényét? És hátha meg lehet dönteni ezzel Jézus tekintélyét? De hiába minden! A megkérdezett szülők vallomása is csak megerősíti az igazságot. Ha a hitetlenség még oly fáradhatatlan is folyton megújuló támadási kísérleteiben, a végén mindig Jézus marad felül!

Szegény megriadt szülők! Csak a puszta tényről hajlandók vallani. De hogy hogyan és milyen erők által történt fiuknak gyógyulása, arról beszéljen ő maga! Érzik és tudják, hogy ellenségekkel állanak szemben és nem akarnak bajba keverédni. Nem is csoda! Félénk emberek is válhatnak bátor hitvallókká, de csak akkor, ha saját magukon élték át, nemcsak másvalakin látták végbemenni Jézus csodatételeit!

És fiuk valóban „elég idős“ volt már ahhoz, hogy maga is helytállhasson az igazságért. Sokáig a szülő viseli a felelősséget gyermekéért, de eljön az idő, amikor átháríthatja azt arra magára. Neki magának kell akkor már számot adnia arról, amit tesz és ami vele történik. S aki már kinőtt gyermekéveiből, annak a Jézussal szemben való állásfoglalását is ilyen önállóan kell vállalnia bárki előtt is!

HASZTALAN VALLATÁS.

Ján. 9. 24—29.

Isten szent nevére hivatkozó, a bűnösök ellen küzdő bírakként lépnek fel a hatalmasok, hogy eltántorítsák Jézustól a meggyógyult vakot. De reá ez az ünnepélyes nagyképűség nem hat. Ő kimondhatatlan áldásban részesült Jézustól. Akik annak hálás örömében őt háborgatják, azokra nem nézhet ő fel tisztelettel, ha még úgy megkövetelik is tőle! Jézus ellen harcolva csak lejárathatja magát minden tekintély!

Nem száll a meggyógyult ember vitára a nagytekintélyű bírakkal. Ha ők bűnösnek tartják Jézust, ő azt nem bírálhatja felül. Ő ehhez nem ért. De van valami, amit mindenkinél jobban tud: Jézus új élettel ajándékozta meg őt. És ezt az egyet szembe szegezheti bármilyen vélekedéssel. Ki mondhatna ennek ellent? Ez a bizonyíthatatlan fölénye a pusztá vitázás fölött: tényekről beszélhet, nem csak véleményekről!

Ő közben úgy megbátorodik ez a szorongatott ember, hogy szinte már ő megy át támadásba az őt vallatók ellen! Amit már elmondott egyszer, azt nem hajlandó már elötni elismételni. Sőt látva dühös elfogultságukat, gúnyos kérdésével pellengérezzi azt ki: talán azért a sok kérdés, mert ők is Jézus tanítványai közé akarnak állani? Jó a támadások tüzébe kerülni! Csak annál öntudatosabbá edződik tőle az ember!

B Á T O R   V A L L Á S T É T E L.

Ján. 9, 30—34.

A történet végén egészen fölébe kerekedik a látóvá lett vak az őt vallató bíráknak. Most már ő kéri számon tőlük sötét makaesságukat és olvassa a fejükre azt, amit maguktól is tudniuk kellene. Elítélhetik majd fellépéséért, de azzal is csak magukat bélyegzik meg. Az igazság az ő oldalán van s ők állanak valójában vád alatt. Nem a világ szerinti látszat dönti el azt, hogy ki van felül és ki alul!

Pedig a történet hőse maga is még homályban tapogatózik. Úgy beszél Jézusról, mint pusztán emberről, akinek imádságát Isten meghallgatta. De azt az egyet tudja, hogy Isten is Jézus pártján áll s ezért ő is odaáll melléje eltántoríthatatlanul. Lehet, hogy valaki még nagyon keveset értett meg Jézus igazi, titokzatos valójából, — akkor is elég egyelőre, ha azt a keveset becsületesen és hűséggel állja!

Szinvallásáért aztán utol is éri ezt a Jézustól gyógyulást nyert embert a sujtoló ítélet. Kiközösítik népének közösségéből. Nem tűrik, hogy valaki nyíltan síkra szálljon Jézusért. De ez sem változtatta az ő állásfoglalását. Készséggel elviseli ezt a terhet is. Jobb meggyógyultan hordozni az emberek rosszalását, mint a régi nyomorúságban szánakozásukat élvezni. Így érezték azóta is sokan és igazuk volt!

Ján. 9, 35—41.

A vak embernek most már megnyílnak testi szemei után a lelki szemei is. Megismeri Jézust igazi valója szerint, mint Isten Fiát, akit imádat illet meg. Ugyanannak köszönheti ezt is, mint ami meghozta a testi szeme-világát: hisz Jézus szavának. Ha Jézus magát Isten Fiának mondja, akkor ő kételkedés és ellenkezés nélkül leborul előtte és imádja. Hit által lesz látóvá minden lelki vak! (35—38.)

Jézus ellenfelei ellenben egészen beletemetkeznek lelki vakságukba. Az a nagy ajándék, amelyet Isten mindnyájunk számára elküldött Jézusban, „a világ világossága“, végképen felismerhetetlen marad előttük. Hiszen számukra még a gondolata is bántó annak, hogy erre nekik szükségük volna! Ők azt hiszik, hogy amúgy is „látanak!“ A magukkal megelégedetteken nem lehet segíteni. (40—41.)

Így megy végbe Jézus által az „ítélet“ már ebben a világban. Előtte kettéválnak az emberek és kétfelé dől el a sorsuk. Akik hittel rábízzák magukat, azok új életet nyernek ezáltal. Akik ellenben jól megvannak nélküle magukban is, ezzel máris kizárják magukat megmentő hatalmának a köréből. Hadd találtassam azok között, akik Ő nélküle „vakoknak“ érzik magukat, de tőle elnyerik a „látást!“ (39.)

K I K B E N   B Í Z H A T O M ?

Ján. 10, 1—6.

Különböző szándékokkal lehet „bemenni a juhok aklába“. Vannak „tolvajok és rablók“, akik éppen nem a juhok javát keresik, hanem csak a magukét. Más a „pásztor“ szándéka, aki gondját viseli a juhoknak! Hozzám is közelgetnek olyanok, akik csak nyerni akarnak rajtam, nem segíteni. Ne legyenek soha csalódott, kifosztott áldozatukká! Van áldott, jó Pásztorom. Arra nyugodtan rábízhatom magamat!

Felismerhető a különbség már abból is, milyen módon közelíti meg valaki a juhokat. Akinek nem tiszta a szándéka, nem az egyenes úton, a kapun megy be, hanem valamilyen görbe úton, „másunnan hág be“. Vigyázzak minden alattomos, hízalgő, megtévesztő „jóakarómra“. Egyetlen jóbarátom az, aki sokszor kemény feddéssel, bűneim megtévesztésével közelget, de mindig egyenesen, az igazság útján: Jézus!

Még az okatlan állat is különbséget tud tenni: kire bízhatja rá magát és kitől kell óvakodnia. A pásztor szavát ismeri és követi, az idegen hangját hallva elfordul. Csak az ember lelkében ne ébredne fel valamilyen finom érzék, amellyel ráismer az ő igazi Pásztorára? Amikor Jézus közelget hozzám, az én szívem mélyén is megszólal a titkos bizonyosság: Ő az, akire hallgatnom kell!

A JUHOK AJTAJA.

Ján. 10, 7—10.

„Én vagyok az ajtó“. Az ajtó védelmet is nyújt az akolban levő juhoknak. Ha rájuk csukják, kívül marad sok veszedelem, amelynek különben ki volna szolgáltatva az életük. Így helyezkedik Jézus is oda az övéi és a rájuk leskelődő ártalmak közé. Távol tart tőlük mindent, ami rontásukra lehetne. Ne érezzem ezt soha az életemet szűkítő és korlátozó rabságnak, hanem csak áldott biztonságnak!

Nem is arra való az akol ajtaja, mint a börtöné, hogy mindig zárva legyen. Amikor elmúlik az éjszaka, ki is nyitják s akkor a szabadság útja tárul fel a tápláló legelők felé! Jézus is a szabad életnek ilyen „ajtaja“, amelyen az övéi „kijárnak és bejárnak“, hogy megtalálják, amire a lelkük kívánczik. Mozgalmas, vidám, boldog életre szabadít Ő fel. Önélküle volnék nyomorúságok unott börtönébe zárva!

Félretéve az „ajtó“ hasonlatát, mindent összefoglal Jézus abban, hogy Ő „életet“, mégpedig „bővülködésben“ való „életet“ biztosít az övéinek. Nem szegényebbek, hanem gondtalanabbak és kielégítettebbek lesznek azáltal, hogy Őt követik. Nem megfosztani akarja őket semmitől, legfeljebb az életük nyomorúságától, hanem megáldani! S én is az Ő „juha“ lehetek és az Ő „bővülködő életének“ örökre boldog részese!

HOL VAN BIZTONSÁG?

Ján. 10, 11—15.

Farkasról beszél Jézus, amely az Ő juhainak életére tör. Erősebb ellenség ez, semhogy ők meg tudnának vele küzdeni. Magukban menthetetlenül pusztulásra volnának ítélve. Nem rémlátás a Sátánnak az a képe, amelyet Jézus ebben megrajzol. Rettentő valóság ez az istenellenes hatalom. Bizonyság rá áldozatainak nagy serege, akik védelem nélkül kerültek útjába és elvesztek s magam is érezhettem már erejét!

Béresekről is beszél Jézus, akik a juhok körül sok jó szolgálatot végezhetnek, de biztonságot mégsem nyújtanak nekik. A legkomolyabb veszély pillanatában a maguk életét mentik, nem a juhokét, mert azok nem „tulajdonaik!” Hű képe ez minden emberi segítségnek. Sok hasznát láthatom. De legnagyobb bajaímban ne várjak igazi segítséget a másik embertől, csak Attól, aki „tulajdonává” fogadott!

Azonban a pásztorról is beszél Jézus, akinek élete úgy összeforrt az ő juhaival, hogy inkább maga veti áldozatul életét, semhogy őket kiszolgáltatassa a veszedelemnek. Ez az én Uramnak és Megváltómnak tulajdon igaz képe. Ő az, aki úgy „ismeri az övéit” és egyenként mind olyan drágák neki, hogy az élete árán is megküzdött ellenségükkel és megmentette őket hatalmától. Jó az Ő nyájában lenni!

A JÓ PÁSZTOR.

Ján. 10, 16—18.

Elém tárul a Jó Pásztor munkásságának köre egész szélességében. Nem korlátozható az Ő nyája egyetlen „akolnak“ körére. Milyen sok „más juha“ van neki másfelé is! Sokan vannak az övéi olyanok közt is, akikről nem is gondolnám. Nem is tudhatok róluk semmit, hiszen még csak ezután fogja szavával „előhozni őket“. De egyszer majd mind együtt lesznek és lesz „egy nyáj és egy pásztor“. (16.)

Belepillantok a Jó Pásztor titokzatos isteni eredetébe. Nem magától vállalkozott az Ő szerepére. Isten küldte Őt nekünk pásztorunkul. „Parancsot vett az Atyától“ és annak teljesítése közben mindig magán érezte az „Atya szeretetének“ biztató és helyeslő tekintetét. Őbenne az örökkévaló Isten gondoskodott rólunk, pásztor nélkül elvesző juhokról, hogy irgalmasságából megmentsen. (17—18.)

És ezért imádva tekintek fel a Jó Pásztor örök hatalmára. Felületes tekintet előtt úgy tűnhetik fel, mintha ellenséges hatalmaknak áldozatul esett volna gyengeségében. Azonban az igazság az, hogy még megáldoztatása is az Ő akaratából történt. Ő maga „tette le az Ő életét“. S ugyanúgy volt hatalma harmadnapon „ismét felvenni azt“. Az én egyetlen erős, örök menedékem ez az Ő „hatalma!“ (18.)

A HITETLENEKRŐL.

Ján. 10, 19—25.

A hitelenség előbb-utóbb kénytelen Jézust szerencsétlen elmebetegnek nyilvánítani. Valóban, épeszű ember csak akkor beszélhetett úgy, ahogy Ő beszélt magáról, ha igaza volt. Vagy fölismeri valaki ezt az Ő igazságát és azt el is fogadva leborul előtte, mint a világ isteni Megváltója előtt. Vagy pedig érthetetlennek és értelmetlennek kell tartania az Ő egész fellépését, mint komolyan nem vehető „bolondozót”. (20.)

Érthető, ha sokan visszariadnak ennek a következetes ítéletnek a levonásától. Hiszen annyi megkapó, tiszteletreméltó vonást lát a hitetlen ember is Jézusban! Tagadhatatlanul annyi áldás és jótétemény fakadt munkásságából, mint senki máséból. Csak az a baj, hogy amíg valaki pusztán szemlélője és nem maga is megtapasztalója ennek, nem tud dűlőre jutni Jézussal! (21.)

És így végül a legtöbb hitetlen ember a szíve mélyén „bizonytalanságban” marad Jézus felől. Mindig újabb bizonyságokat követel és vár, hogy végre tisztán láthasson és dönthessen. Pedig már elég bizonyosságban volt része, hogy állást foglalhasson Jézus mellett. És észre sem veszi, hogy habozása és ingadozása közben máris állást foglalt ellene! Meri maga ez a „bizonytalanság” is már hitelenség. Engem tégy, Uram, bizonyossá magad felől! (24—25.)

J É Z U S   J U H A I.

Ján. 10, 26—30.

Mi különbözteti meg a Jó Pásztor juhait azoktól, akik nem hisznek benne? (26.)

Őket titokzatos belső kapcsolatok fűzik Pásztorukhoz. Számukra nem a sok közömbös hang egyike az Ő szava, hanem annak hallatára sajátos visszhang ébred bennük. Ez a szó lehető életük legrejtettebb mélységeibe is és foglyul ejti őket az Ő számára. Odakapcsolódnak Jézushoz úgy, hogy többé nem tudnak nélküle élni. Menek utána, amerre Ő vezet. (27.)

Ennek a kapcsolatnak a révén kimondhatatlan áldásoknak az élvezői. Nem kisebb ajándéknak részesei, mint az „örök életnek“. Az elmúlásnak és halálnak ebben a világában máris eljegyzettjeivé válnak a romolhatatlan, mennyei életnek, amely fölött nincs többé hatalma a halálnak. És ezt az ajándékot, ha egyszer elnyerték, többé el sem veheti tőlük már senki! (28.)

Ebben a csodálatos kiváltságukban magának az Istennek az örök végzése nyilvánulnak meg. „Az Atya adta őket“ Jó Pásztoruk kezére. Alapjában véve nem az ő elhatározásuk döntötte el, hogy az Ő nyájának boldog tagjai legyenek. Isten döntötte ezt el felőlük és ezért az úgy is marad minden ellenséges kísérlet és támadó veszély ellenére is örökre! (29—30.)

Nekem és rólam is mondja Jézus ezeket!

Ján. 10, 31—36.

Belelátok itt a legmélyebb okába annak, miért támadt Jézus ellen olyan ellenségeskedés, amely már-már köveket ragadt, hogy kioltsa életét.

„Jó 'dologért nem kövezünk meg téged“. Hajlandók lettek volna ellenségei elismerni, hogy sok jó dolgot tanított és cselekedett. Elfogadták volna tőle, ami az ő helyeslésükkel találkozott. Mindaddig nem lett volna baj, amíg ők ülnek a bírói székekben és onnan ők részesíthetik Jézust akár dicséretükben és elismerésükben is.

„Istenné teszed magadat.“ Ezen akadtak fent megbotránkozásukkal. Jézus úgy állott elébük, hogy Őt nem lehetett felülről méltányolni, hanem előtte leborulva alulról kellett föltekinteni hozzá. Ezt a hódolatot nem egykönnyen rója le neki az emberi szív. Ezt a feltétlen Úr voltát nehéz elismerni. Pedig Ő egészen világosan erre tart igényt.

„Ember létedre...“ Ez volt ellenkezésüknek az ürügye. Valóban, az Ő isteni méltósága el volt rejtve egyszerű és alázatos embervolta mögé. De hát régtől fogva tudhatták volna, hogy az örök fenségű Isten sokszor véges embereket használ föl az Ő „beszédének“, akaratának és áldásainak közlésére! Ez történt Őbenne is, csak egyedülálló és tökéletes mértékben.

Mondjam neki: „Én Uram és Istenem!“

JÉZUS MÁSHOVÁ MEGY.

Ján. 10, 37—42.

„Az Atya én bennem és én Őbenne...“ Jézus elválaszthatatlanul egy az Atyával. Sem saját-maga iránt nem kívánt olyan hitet, amely ne szólt volna egyben az Ő mennyei Atyjának is. Sem nem ismert az Atyában való olyan hitet, amely ugyanakkor hitetlenül elzárkózott volna Ő előle. Emiatt fordultak sokan ellene. És ezen a ponton dől el ma is: ki áll mellé s ki mond neki nemet.

„Elméne túl a Jordánon...“ Hazája fővárosából, ahol már kiéleződtek az ellentétek, Jézus egy időre elvonul csendesebb helyekre s ott folytatja munkáját. Azoknak, akik ellene fordultak, újat már úgy sem mondhat. S neki nem életeleme a folytonos vita és harc. Világos és megszívlelendő példaadás ez. Néha szembe kell szállani a hitetlenséggel. De néha hátat kell fordítani neki és magára kell hagyni!

„Sokan hívének ott Őbenne.“ Ha népének vezetői között elszánt ellenállásba ütközött, maradtak azért még sokan, félreeső helyek ismeretlen, egyszerű emberei, akik hálásan és kitárt lélekkel fogadták. Ha ma is sokszor éppen azok zárkóznak el szava elől, akiknek a megtérése mások irányítása és vonzása tekintetében a legtöbbet jelenthetné, azért még nem akad el az Ő hódító útja és áldott szolgálata!

J É Z U S   B E T E G E I .

Ján. 11, 1—6.

A bethániai házba, amelyben pedig mindig otthon érezhette magát Jézus, súlyos betegség köszönt be. Szenvedésektől és próbatételektől senkit sem óv meg az, ha Jézushoz még oly benső kapcsolatok fűzik is. Ilyesmit ne is várjon Őtőle senki. Ilyen reménységgel soha egyetlen szavával sem bízatta Ő híveit. (1—2.)

De a beteg Lázár testvérei mindjárt Jézushoz fordulnak a rájuk szakadt nehéz napokban. Ez Jézus híveinek a nagy kiváltságuk minden bajukban: van kivel megosztaniuk fájdalmaikat és aggodalmaikat. Van kihez minden szomorú szükségükben segítségért folyamodniuk. (3.)

Igaz, hogy Ő a betegség hírét más szempontból nézi, mint akik azt a hírt útnak indították. Úgy látja, hogy a tudára adott nagy baj „Isten dicsőségére való“. S az Ő bajban levő híveinek nehéz azt megtanulniuk Őtőle, hogy mindent így az Isten dicsőségének s ne csak a maguk kívánságainak a szempontjából nézzenek! (4.)

Ezért érthetetlennek is látszott, miért nem siet Jézus a segítséget kérőkhöz, hanem még napokig késlekedik. Csak a végén derült ki ennek az oka. Bizonyos, hogy ha nem jön azonnal a szabadulás, hanem várni kell rá, azért a kérő és hívó szó nem volt hiábavaló! Csak türelem és a rejtély megoldódik! (6.)

A BIZTONSÁGOS ÚT.

Ján. 11, 7—10.

A várakozás ideje letelt. Most már elérkezettnek látja Jézus az útnak indulás óráját, hogy Bethániába segítséget vigyen a megszorodottaknak.

Tanítványai meggondolatlanságnak tartják ezt az útrakelést. Rossz vége lehet a dolognak. Hiszen nem régen jöttek el arról a vidékről, mert ott már nem volt biztos Jézusnak az élete. Most is ugyanolyan veszedelem torkába indul. S az ilyen józan emberi meggondolásoknak mindig meg is van a jogosultságuk. Veszélyekkel könnyelműen játszani bűnös dolog.

De Jézus mégis útnak indul. Emberi megfontolások lehetnek bölcsek, okosak, de van valami, ami ennél biztosabb utat mutat. Az a „világosság“, amely az Ő lépéseit mindig vezette: az Ő Atyja akaratának az ismerete. Ennél a „nappali“ fénynél nem lehet „megbotlani“, még ha vezetése mellett nagy kockázatok útjára kell is elindulni.

Ehhez képest milyen sötét „éjjelben“ botladozik az, aki csupán a maga, vagy mások józanságára hallgat és azt követi! Isten parancsára a veszedelmek közt is biztosan járhat az ember. De aki nem azzal vezetteteti magát, hányszor érhetik azt a legóvatosabb gonddal eltervezett úton is riasztó meglepetések!

Isten előrelátása jobb a magaménál!

JÉZUS ÉS A HALÁL.

Ján. 11, 11—16.

Nem a valóságot szépítő kép az, amikor Jézus Lázár „elalvásáról“ beszél. Az Ő szemében ez maga a valóság. Tanítványai ezt nem értik meg. Az emberi gondolkozás szerint persze más a halál! Abból senki nem „költhető fel“, mint az alvásból! De meg kell tanulniuk, hogy Jézus hatalma által igenis van belőle ébredés. Aki Őbenne hisz, ezért nyugodtan hajthatja le fejét erre az utolsó álmra is! (11—14.)

Nem kegyetlen szívtelenség az, amikor Jézus örül afelett, hogy nem jelent meg Lázár beteg-ágyánál, amíg még életben találhatta volna. A győzelmes szabadítónak az öröme ez. Ha egyelőre a halált engedte is diadalmaskodni, végül majd annál nagyobb lesz az élet Urának a diadala! Ne sirassák az Ő hívei fájó veszteségeiket, mert Ő egyszer dicsőséges nyereségre váltja azokat! (15.)

S nem volt a veszéllyel való vakmerő játék az, amikor Jézus elindult Lázár sírjához, ellen-ségeinek a fészkébe. Ő csak az Isten rendelte biztos utat járta. Tanítványai azt hihették: nincs más hátra, legfeljebb együtt odaveszni vele. De Ő nem vesztetett oda! Halálának ment elébe, igaz. De azon át is megdicsőülése felé haladt. S aki vele tart, nem vesztébe rohan, hanem győ-zelmek útján jár! (16.)

M Á R T H A   S I R A L M A I .

Ján. 11, 17—22.

A testvérét gyászoló Mártha itt is úgy viseli magát, ahogy őt egyébként is ismerjük az evangéliumi történetekből. Míg Mária fájdalmában elmerülve csendesén sírdogál otthonában, addig Mártha Jézus megérkeztekor sietve elébefut, hogy kiöntse neki szíve panaszát. Ki így, ki úgy viseli az élet nagy fájdalmait. Sokféle az emberi szív vérző sebe. De az Orvosunk mindnyájunknak ugyanaz! (20.)

Nagy fájdalmában Mártha először nem tud mást, mint keseregni. Azon síránczik, hogy mi lett volna, ha másképen történtek volna a dolgok. Még Jézust is szemrehányásaival illeti azért, ami történt. De az a fontos, hogy mindezt nem fojtja magába, s nem is másnak, hanem Őneki mondja el! Csak öntse ki elébe a meggyötört szív minden panaszát őszintén, úgy, ahogy benne zajong! Ez már a gyógyulás egyik fele! (21.)

Mártha fájdalmas kesergésén is áttör már a reménységnek a sugara. Mihelyt Jézussal áll szemben. Még nem tudja, mi történhetik, mit is remélhet még, amikor már napok óta sírjában nyugszik testvére. De azt tudja, hogy ahol Jézus megjelenik, ott Ő általa valahogy már jelen van az Isten segítsége. A többi már csak idő kérdése: az ilyen ébredező reménykedés végül elnyeri fel-séges jutalmát! (22.)

A HALÁL LEGYŐZŐJE.

Ján. 11, 23—27.

„Amaz utolsó napon“ való feltámadásban hitt Mártha. Így tanulta és így hitték mások is. De ez nagyon távoli reménység volt! Ettől nem enyhültek szíve friss sebeinek fájdalmai. A halál kegyetlen hatalma sokkal közelebbről meredt a szemébe, mintsem hogy ellensúlyozta volna az élet végső győzelmének ez a hite. Valami más, ennél több, kell ahhoz, hogy a halál okozta félelmek és fájdalmak eloszoljanak! (24.)

„Én vagyok...“ Jézus szavaiból megérthette Mártha, hogy a halál fölött győzelmes Élet ott áll a szeme előtt. Ő maga a halál fölött is hatalmas Úr, a megtestesült Feltámadás. És aki Őbenne hisz, arra nézve már most legyőzött ellenség. mérgét vesztett veszedelem a halál. Nem férkőzhetik ostroma olyan közel az emberi szívhez, hogy Jézus még közelebb ne volna ahhoz az Ő életadó erejével! (25—26.)

„Te vagy a Krisztus, az Istennek Fia.“ Mártha szeme megnyílt az Ő isméréseire és szíve visszahangot adott az Ő kijelentésére. S ettől elmúlt a panaszos fájdalom. Nyugodt, biztos reménykedés támadt a helyében. Elfogadni Jézust úgy, amint élénk áll és bizalommal igent mondani szavára, — ez a halál rettentései között élő ember egyetlen vigasztalása. De ez elégséges is a diadalmas biztonsághoz! (27.)

VIGASZTALÁS CSODÁJA.

Ján. 11, 28—31.

Az imént Jézus elé sietett Mártha, hogy elzokogja neki bánatát. Most már testvérét, Máriát keresi fel az üzenettel: Jézus őt is hívja és várja hasonló találkozásra. A maga panaszaival eltelt lélek így válik követté és kalauzzá mások számára, ha egyszer megtalálja Jézusban a békességet és szabadulást. Mi szerezhetne neki nagyobb örömet, mint az, ha mások is elnyerik azt a vigasztalást, amelyet ő elnyert? (28.)

S az eddig magábaroskadt Mária erre a hívásra megmozdul. Most már ő sem zárkózhatik be fájdalommainak a börtönébe, hanem „hamar felkel“ és siet Jézus elé. Aztán majd az ő lelkében is lejátszódik a megbékélés csodája, amelyet Mártában már véghez vitt Jézus. De a gyógyulás máris elkezdődött! Már az is jótéteménye Jézusnak, ha a kesergő szívet előhívja bús magába-rejtőzködéséből! (29—30.)

A körülállók mit sem tudtak arról, mi történt Mártával és miért, hova fut el Mária. Ők csak a gyász nagyságát látták. A megvigasztalódás előlük elrejtve ment végbe. Ez mindig is belső titok — Jézus és a fájdalmas szív között. Kívülállók nem látnak abba bele, még a legrésztiveőbb jóbarátok sem. Nem is tartozik rájuk senki másra! Jézus és én magam, csak mi ketten kellünk hozzá! (31.)

BECSES RÉSZLETEK.

Ján. 11, 32—36.

Hálás lehetek azért, hogy az evangélista olyan részletesen feljegyezte ezt a csodálatos történetet!

Milyen sokat jelent tudnom, hogy Jézus a Lázár feltámasztása előtt „elbúsula lelkében és igen megrendüle“! A térdreborult Mária panaszszava és másokra is átragadó sírása mélyen belemarkolt az Ő szívébe is. Minden emberi fájdalom neki is fáj. S amikor majd csodát tesz, tudhatom: ennek az irgalmasságnak kicsorduló csodatétele az! (32—33.)

Talán még többet jelent tudnom, hogy Lázár sírja előtt maga Jézus is „könnyekre fakadt“. Ez már nem mások fájdalmának a visszhangja Őbenne, hanem az Ő tulajdon fájdalma. Fáj neki azt, akit szeret, a halál és az enyészet hatalmában tudnia! Nem ilyen isteni fájdalomnak e földre hullott könnyeseppje-e az Ő egész valója, miattunk és érettünk? (35—36.)

De legtöbbet mégis az jelent számomra, hogy — amint megfigyelhetem — közben Jézus egyre közelebb halad Lázár sírboltjához. Mert van olyan résztvevő és szánakozó fájdalom is, amely végül is elfordul, mert segíteni úgy sem tud. De Jézus tud! És akar is! Bethániába is azért ment el, e világra is azért jött el. Keresi a halottat az élet Ura, hogy előhívja sírjából! (34.)

Ma is ugyanaz az irgalmas Úr Ő!

TELJES HITTEL.

Ján. 11, 37—40.

A Lázár sírját körülállók szavában hit és hitetlenség egybekeveredik. Ismerik Jézus csodálatos hatalmát és bíznak abban, hogy a beteg Lázár Ő meg tudta volna gyógyítani. De ugyanakkor bírálgatva kérdezik: hát miért nem tette meg és miért engedte a halál martalékává válni? Nem jó az ilyen felemás lelkület! Jézusban igazán hinni azt jelenti: bírálgatás nélkül bízni benne akkor is, amikor nem tesz csodát! (37.)

Mártha szavában is ilyen, a hitetlenséggel elegyedő hit mutatkozik. Már megfogódzott a lelke Jézus ígéretében, amely arról szólt, hogy Ő győzedelmeskedik még a halál felett is. De amikor Jézus parancsot ad a sír felnyitására, mégis megriadva emel óvást ez ellen: hiszen ott bent már elhatalmasodott a halál munkája! Jézusban igazán hinni azt is jelenti: az Ő szavára semmitől sem riadozni! (38.)

Jézus szava, amellyel Mártának válaszol, az igazi, a teljes hitnek az útjára hívogat. Felséges jutalma van annak, ha az emberi szívet egészen eltölti a hit és minden hitetlenkedést kizár belőle: „meglátja az Isten dicsőségét“! Akit nem zavar meg az, ha várvavárt csodák elmaradnak is, sem az, ha Jézus szavára riasztó feladatoknak kell nekivágnia, azzal Isten csodálatos dolgokat cselekszik! (40.)

A CSODÁK TITKA.

Ján. 11, 41—45.

Áhítattal állok meg Jézus imádságának titokzatos csodája előtt. A mi imádságunk tapogatódzás: vajjon eltaláljuk-e Isten akaratát? Vagy tusakodás: vajjon elnyerjük-e a meghallgattatást? Ő már előre hálát ad! Eleve bizonyos, hogy akaratata teljes összhangban van az Atya akaratával s ezért mellette áll az isteni mindenhatóság, hogy cselekedeteiben megnyilatkozzék. Kicsoda hasonlatos hozzá? (41—42.)

Megdöbönt lélekkel szemlélem a halott Lázár feltámadásának csodáját. Az oszlásnak induló tetembe Jézus szavára visszatér az élet s a halott megint él és mozog! El sem hinném, ha nem Óróla volna szó! De megértem: annak életébe jól beleillik még ez is, aki által szabadon árad ki az Isten minden ereje. Aki maga volt a legnagyobb csoda, annak cselekedetei is lehettek csodák! (43—44.)

De ne maradjak csak nézője az ilyen csodának! Mert nem látványosság kedvéért áll az előtttem! Az ott jelen voltak közül „sokan hívének”. A látottak erre indították őket. Sőt egyeseknek ott mindjárt akadt tennivalójuk is Jézus szavára. Csodáinak láttára buzduljak hát én is még nagyobb hitre Őbenne és várjam bármilyen szolgálatra kész engedelemességgel: milyen parancsokat osztogat! (44—45.)

AZ ELLENFÉL IGAZSÁGAI?

Ján. 11, 46—52.

Általánosságban igazuk volt Jézus ellenfeleinek, amikor Jézus terjedő hatásától féltették a maguk uralmát. Ha nem is olyan politikai nyomodalmak révén, mint ahogy rémlátásuk azt eléjük festette, de mindenestre megdöntötte volna az ő egész világukat, ha „mindenki hisz Őbenne“. Ahol Jézus tanítványai sokasodnak, ott semmiképen nem maradhat meg változatlanul a dolgok régi rendje! (46—48.)

Kajafásnak is igaza volt, de már csak a maga és társai rövidlátó önzése szempontjából, amikor levonta a következtetést: vesszen hát akkor Jézus! „Jobb nekünk“ — mondotta. Inkább egy ember, mint az egész nép! Ha egy kicsit messzebb nézett volna! Csakugyan „jobb“ volt így nekik? Mit értek el vele? Látszólagos igazában is súlyosan téved az ember mindig, amikor a maga önzésének feláldozza Jézust. (49—50.)

De volt valami igaza ennek a beszédnek, amiről maga Kajafás sem tudta, milyen örök és szent igazságot mond ki vele. Csakugyan Isten akarata volt az, hogy egy meghaljon a sokakért. Nem azért, hogy zavartalanul fennmaradhasson ellenfeleinek uralma az ő népük felett, hanem azért, hogy halálának árán Ő gyűjthesse össze a maga népét és uralkodhassék felette dicsőségesen. Így lett és így lesz örökké! (51—52.)

JÉZUS ÉS A VEZETŐK.

Ján. 11, 53—57.

Hazája fővárosában, népének vezető köreiből már ki volt mondva Jézusra a halálos ítélet és kiadták a parancsokat az Ő elfogatására. Ő kénytelen volt „elmenni a vidékre“, jelentéktelen falvak népe közé. Ott egyelőre még biztonságban lehetett. Azok közt is, akik „a vidékről“ mentek fel a fővárosba ünnepelni, még sok lelkes híve volt. De a szomorú helyzet lényegén ez mit sem változtatott.

Hiába élnek egy nép körében sokan, akik szívükbe zárták Jézust és igénytelen, csöndes helyeiken hűséggel szolgálják Őt, ha azok, akiknek kezében a központi irányítás van, megtagadják és elvetik Őt! Veszébe viszik az ilyen elvakult vezetők az egész rájuk bízott népet is! Egy egész ország népére csak akkor terjedhetnek ki a Jézusból kiáradó áldások, ha az élén járók is neki engedelmeskednek.

Nem elég ezért annak örülni, ha szerény kis körökben ott honra talál Jézus és akár sokan is vannak az egyszerű, igénytelen emberek, akiknek Ő életszükségletük! Mindennapos imádságunkban azt is kérnünk kell, hogy hadd forduljon Ő feléje azoknak szíve is, akik vezetői az egész nép életének. Ha Isten ezt nem adja meg, akkor komoly próbatételek felé vezeti mindnyájunk sorsát. De hátha megadja?

MEGHITT KÖZÖSSÉG

Ján. 12, 1—6.

A bethániai hajlékban Jézust meghitt együtt-létben látom a ház lakóival és tanítványainak legszűkebb körével. Odakint folyik ellene az összeesküvés és végső leszámolásra készülnek ellenségei. De idebent csend van. Itt mindenkit a hálás szeretet köt hozzá a tőle elnyert csodálatos áldásokért. Jó ilyen bensőséges közösségben együttélni Ővele és az Ő híveivel, akik csodáira emlékeznek! (1—2.)

Tanúja vagyok a Mária szíve kiáradásának, amellyel hódolata és szeretete adóját lerója Jézusnak. Ilyen meghitt körben fesztelen szabadsággal nyilatkozhatnak meg az érzések. Itt mondhat és tehet a boldog hálával eltelt ember olyan dolgokat, amelyek a nagyobb nyilvánosság elé nem volnának valók. Nem is szorítható örökké kimért, szabályos formákba az, ami igazán eltölti az ember szívét! (3.)

De észre kellennem a Júdás álszent akadémiskodását is. A legtisztább összhangot is megzavarják a bántó hangok. A legmeghittebb tanítványi közösségben is felüti fejét a bűn. Jaj, ha az ilyen bensőséges kör magukkal megelégedett, elbizakodott emberek válogatott társaságává válik! Inkább legyen résen minden tagja alázatos önvizsgálattal: nem rejtőzik-e benne is képmutató áltanítvány? (4—6.)

BETHÁNIAI LECKÉK

Ján. 12, 7—11.

Jézus kivédi Júdásnak Mária „tékozló“ szeretete ellen elhangzott kifogásait. Ő megérti, mi történt itt: Mária szíve sejtelmeivel feliofgta már, hogy ütött a búcsúzás órája és még egyszer, utoljára meg akarta vallani szíve érzéseit. Az ilyesmit nem lehet a kétszerkettő hétköznapi mértékével mérni! És ha Jézus így megért és jóváhagy valamit, akkor beszéljenek az emberek, amit akarnak! (7.)

A „szegényekkel“ való törődést is inkább Jézustól kell megtanulnunk, mint Júdástól. „Mindenkor veletek leszek“ — mondja. Nem azért, hogy belenyugodjunk és sorsukra hagyjuk őket. Hanem azért, hogy ezzel örökre a lelkünkre kösse a velük való törődést. Ahogy Mária egyszer, kivételesen Őreá tékozolta szeretetének áldozatát, ugyanazt közvetve, a szűkölködőkön át, mindig megtehetjük Őiránta! (8.)

Jézus jelenléte a közfigyelem középpontjába állította a bethániai hajlékot s az Ő ellene felvonuló vihar most már Lázárt is fenyegeti. Kockázatos dolog lehet Jézussal nagyon szoros viszonyban állani! Ha valakinek életében megnyilatkozott az Ő hatalma, az szemet szúrhat a világnak! De mit jelenthet ez? Lázár is ezerszerre többet kapott Őtőle, mint amennyit valaha is veszíthet Ő érette! (9—11.)

KIRÁLYUNK VAN!

Ján. 12, 12—15.

Üdvözlő örömkialtások közt vonul be Jézus abba a városba, ahol már minden előkészület megtörtént az Ő megöletésére. A hatalmon levők már csak alkalmas pillanatra váró, halálos ellenségei. De vannak azért sokan, akik ujjongva köszöntik közelgetését, „áldottnak“ magasztalják Őt csodálatos jótéteményeiért és istenküldötte Királyukként fogadják. Nekik van igazuk! Én is velük tartok. (12—13.)

Jézus maga is igazat ad nekik. Jól tudja, milyen sors vár rá néhány napon belül. De azért elfogadja a hódoló ünneplést: felül az öszvér hátára és királyként kísérteti be magát Jeruzsálembe. Máskor elhárított magától minden effajta külső tisztességet. Most ez egyszer nem hárítja el. Kereszthalála küszöbén meg akarja mutatni: valóban Király Ő. Annak ismerem valóban és úgy szolgálom! (14—15.)

Csak jelképes külső megbizonyítása volt ez az Ő királyi igényeinek. Aztán vállalta a megvetetést és a megkínóztatást. S azóta is a keresztt útját járja az Ő ügye ebben a világban. Nem a külső hatalmat keresi és nem a látható győzelmekben gyönyörködik. Másfajta az Ő királysága, mint az evilágbeliek! De azért örök király Ő és ha e világon semmi se mutatná, akkor is tudnám: örökre áll az Ő áldott uralma!

MILYEN IGAZ!

Ján. 12, 16—19.

Amit az evangélista Jézus tanítványairól följegyez, — hogy csak utólag értették meg igazán, mi is történt, — abban általános, mély igazság van. Jézus földi életének minden mozzanata csak akkor tárja fel értelmét előttünk, ha az Ő végső „megdicsőülésének“ fényében látjuk. A menyekbe felmagasztalt Úr érteti meg velünk: ki is volt és mit is tett földi életében a hajdani alázatos és megvetett Jézus? (16.)

Amit az evangélista a Jézust ünneplő sokaságról mond, — hogy a Lázár feltámasztása miatt „tettek bizonyosságot“ Jézus mellett, — abban is örökké megismétlődő törvényszerűség rejlik. A Jézus hatalmából fakadó áldások és jótétemények, meglehet, hogy csak annál inkább felingerlik az Ő ellenségeinek dühét is ellene, de az emberek nagy sokaságát végül mégis csak feléje vonzzák, melléje állítják! (17—18.)

S ezért az is, amit az evangélista Jézus ellenségeiről tudtunkra ad, — hogy egymásnak keseregnek tehetetlenségük miatt, — a világ végéig megálló igazságot tükröztet. Még övék a hatalom, amellyel kiolthatják Jézus életét, és máris tudják, hogy minden erőfeszítésükkel „semmit sem érnek“. S egyszer majd megszegyenülten kell elismernie minden ellenségének: „Utánamegy mind a világ!“ (19.)

LÁTNI JÉZUST!

Ján. 12, 20—23.

A láthatatlan, egy, igaz Isten imádása idegen népek köréből is sokakat odavonzott a jeruzsálemi templom ünnepeire. De ezek a görögök. akikről itt szó van, nyilván hallották már Jézus csodálatos hírért is és ezért nem lehetett teljes az örömük, amíg Ővele is nem találkoztak. Kinek öröme lehetne teljes nélkül, ha egyszer hallott Őróla? Azóta is milliók sóvárgó vágya ez: „Látni Jézust!” (20—21.)

Ki tudja, mi volt az oka, hogy ezek a görögök nem fordulhattak egyenesen Jézushoz, hanem csak tanítványaihoz, akik aztán lehetővé tették az óhajtott találkozást. De az bizonyos, hogy amióta Jézus nincs már testileg ebben a világban, azóta mindig csak az Ő hívei révén ismerkedhetnek vele az emberek. „Látni akarjuk Jézust!” — ez tehát hozzájuk intézett igény. Bár csak meg is felelnének neki mindig! (22.)

Nem is tudták ezek a görögök, milyen nagy örömet szereztek Jézusnak. Első fecskéi voltak az eljövendő tavasznak. Minden népből megszámlálhatatlan sokaság fogja így keresni az Ővele való találkozást. Nemcsak utólagos kárpótlás lesz ez a reá váró halálnak minden kínjáért és gyalázatáért. Ezért meghalni már magában is „megdicsőíttetés” lesz. S az így „megdicsőültnak” hódolunk ezzel a vággyal: „Látni Jézust!” (23.)

JÉZUSSAL EGY ÚTON.

Ján. 12, 24—26.

A görögökkel való találkozás kapcsán feltárja Jézus a maga életének alaptörvényét: a gabona-magnak áldozatul kell esnie, hogy termésében megsokasodjék! Ő azért jött e világra, hogy életét közölje minden népbeli sok-sok más emberrel. De ahhoz, hogy híveiben megtörhesse a bűn hatalmát és bennük az Ő élete megsokasodhassék, előbb meg kellett halnia. Kész is volt öretük erre az áldozatra! (24.)

De ugyanakkor feltárja Jézus az Ő hívei életének az alaptörvényét is: az sem más, mint éppen az élet odavesztése árán az életnek gazdagabb értelemben való visszanyerése. Aki kíméli és dédelgeti a maga „e világon“ való életét, úgy tesz, mintha a vetőmagot féltve őrizgetné. Kárba vész így az egész! Oda kell azt áldozni a magvetésbe! Meg kell az életet tagadni: akkor sarjadhat ki belőle az „örök élet“! (25.)

Még külön nyomatékkal is feltárja Jézus azt a mély közösséget, amely ezek alapján Ő közötté és hívei között van. Egyek a megáldoztatásban. Aki „néki szolgál“, az az Ő nyomán haladva viseli keresztjét, vele egy utat jár. És végül együtt lesz Ővele az Ő dicsőségében is. Amaz a jelen világban lehet mindennapi tapasztalatunk. Emaz a jövőnek reménysége, de ízelítőt már most is kapunk olykor belőle! (26.)

A KERESZT DICSŐSÉGE.

Ján. 12, 27—33.

Egy-egy pillanatra visszataszító borzalmasságában tűnik Jézus szemébe a rá váró kereszthalál és „háborog a lelke“ miatta. De aztán mégsem akar „megmentetni ettől az órától“. Mert mindjárt látja egészen más világításban is, — úgy, ahogy azt az égi hang is igazolja. (27.)

„Isten nevének a megdicsőítése“ lesz az! Az Ő odaáldoztatásában fog felragyogni Istennek e bűnös világ iránt való csodálatos szeretete. És abban üdvösséget talált, megváltott emberek örök ké magasztalni fogják érette Istennek nevét. (28.)

„A világ fejedelmének“ a megítéltetése lesz az. Ott veti majd le álarcát a bűn és el is nyeri mindjárt megbélyegző „kárhoztatását“. Ott fog kitűnni, hogy a Sátán, ha minden erejét összeszedi is, csak vesztes fél marad. A döntő próbában megtörik a hatalma. (31.)

És „mindeneket vonzó“ erőnek a kisugárzó középpontja lesz az. A kereszt láttára megrendülnek és elindulnak majd a közömbösök is, nekibátorodnak majd a csüggedők is és mindenfajta emberi nyomorúság oda fog közelgetni, hogy ott megtalálja az örök segítséget és megújulást. (32.)

Eleitől fogva „ezért az óráért“ élt Jézus. Áldjam Őt, hogy nem tántorodott vissza borzalmaitól, hanem végigjárta az utat!

HIGYJ A VILÁGOSSÁGBAN!

Ján. 12, 34—36.

„A Krisztus örökké megmarad“ — ezt az igaz gondolatot játszották ki egyesek az ellen, amit Jézus az Ő közelgő haláláról mondott. Hogy fér össze a halál az Isten Felkentjével, aki nem lehet martaléka az elmúlásnak? Nem értették még meg, hogy sokkal inkább kiviláglik, milyen hatalmas Úr a halál felett, ha megharcol vele és úgy vesz győzelmet rajta, mint ha elkerüli a vele való találkozást! (34.)

„Higyjetek a világosságban!“ — ez Jézusnak a válasza az akadékoskodóknak és kételkedőknek. Ha vannak is dolgok, amiket még nem értenek, elég „világosságot“ ragyogtatott Ő föl előttük ahhoz, hogy rábízassák magukat vezetésére. Ne akarjanak minden homályos kérdést előre tisztázni. Hittel kell az embernek Jézust elfogadnia, akkor a maga rendjén bizonyosan kivilágosodik majd minden. (36.)

„Járjatok, amíg világosságotok van!“ — ezzel sürgeti Jézus az embereket a döntésre. Az alkalom nem tart örökké! Ami „világosság“ fölragyogott az ember szeme előtt, ha föl nem használja és nem indul el követésére, megint el is tűnhetik. S akkor ott marad az ember a „sötét-ségben“. Az is elhomályosul előtte, amit már egyszer látott. Eljátszotta az alkalmas pillanatot. Jól használjam „kevés időmet“! (35.)

HITETLENSÉG ÍTÉLETE.

Ján. 12, 37—41.

Hogy Jézus isteni küldetésének annyi világos bizonyossága ellenére is sokan mégsem hittek Őbenne, az elszomorítja, de nem lepí meg az evangélistát. Régi próféciaiból már előre lehetett tudni, hogy ez így lesz!

„Ki hitt a mi tanításunknak?” Sokszor kellett így felsóhajtani Isten régi követeknek is. Sokszor úgy látszott, hogy kárbaveszett minden fáradozásuk. És sok ember számára ugyanígy, mintha akár soha el se jött volna Jézus e világra!

„Megvakult szemekről” és „megkeményedett szívekről” szól a régi prófétai panasz. Az emberek elveszíthetik a képességüket az Isten üzenetének felfogására és megértésére. Így állott Jézus is sok ember előtt: látták Őt és mégsem láthatták meg Őt igaz valója szerint!

„Hogy meg ne térjenek...” Az Isten ítélete ez a lelki eltompulás. Aki nem használja fogékonyságát, attól Ő azt elveszi. Kegyelmevel közelget, de aztán el is fordulhat! Így válhatik a Jézussal való találkozás is nyereség helyett veszedelemmé.

Igaz van az evangélistának: ha kifejezetten nem Őröla szóltak is ezek a régi prófécia, akkor is Jézusban teljesedtek be. Az Ő „dicsősége” látszik meg nemcsak híveinek üdvösségében, hanem a hitetlenek elvettetésében is!

TITKOS HIVŐK.

Ján. 12, 42—46.

Különös és nehezen megítélhető esetekre hívja fel a figyelmemet itt a történet.

Vannak emberek, akik titokban követik Jézust, de nem tesznek róla nyíltan vallást. Tagadhatatlanul „hiszenek Őbenne“, mint a hajdani zsidó „főemberek“ közül is egyesek. De „nem vallják be“, mert félnek: ennek talán súlyos következményei is lehetnének. Nehéz róluk ítéletet mondanom. Ki tudja: az ő helyzetükben hogyan viselkedném én magam is!

Amit Jézus a „benne hívőknek“ ígér, az bizonyára vonatkozik az ilyen titkos „hívőkre“ is. Hitük szemével ők is „látják“ Jézust és Ő általa „látják“ az Atyát. Boldogan élvezhetik ők is azt az áldott „világosságot“, amely Jézusból kiárad a mi emberi életünkre. Mindezekben részesülve, ők is osztályos testvéreim.

Mégis bizonyos, hogy valami nincs rendben a hitük körül. Túlságosan félnek az emberek ítélkezésétől! Fontosabb az előttük, mint az Isten jó-tetszésének keresése. Jézusnak az az ajándéka, hogy az övéi „nem maradnak a sötétségben“, az is jelenti, hogy nyíltan kijönnek a napfényre és bárki előtt bátran vallást tesznek Öröla!

Bízom az ítélkezést az ilyen félénk hitű testvéreim felett arra, aki ismeri a szív titkait. Én pedig imádkozom értük!

MIÉRT JÖTT JÉZUS?

Ján. 12, 47—50.

Jézus működésével, ahogy az nyilvánvaló lett s Ő maga is megmondotta, „kárhoztatás“ is együttjárt. Akik hallották az Ő beszédét és aztán „megvetették“ azt, azoknak nem javukra, hanem romlásukra vált annak hallása. De ez nem volt Jézusnak célja! Még csak nem is egyik célja a másik, az üdvösségre vezetés mellett. Ez csak úgy magától folyt a hitelenségből, amellyel az emberek magukra vonták annak szomorú következményeit is. Jézus „a világ megtartásáért“ jött. Minden vágya és egyetlen célja az volt, ami a benne hívőkben meg is valósult s amiért örök hálaival áldják Őt. (47—48.)

Mert Jézus egész működése, amint azt Ő ezer-szer hangsúlyozta, nem volt más, mint az Atya titkos gondolatainak megszólaltatása és kiábrázolása. Minden szavában és tetteiben az vezette: mit mond és mit mutat az Atya? És élete végén megállapíthatja, hogy hű tolmácsa és engedelmes eszköze volt az Atyának mindenekben. Az Atya pedig amint ezt éppen Őtőle tudjuk, az „örök élet“ gazdag Ura. Egész földi szolgálatával tehát az „örök élet“ ajándékát kínálta nekünk és annak erőit sugározta szét reánk. Ezért jött és semmi másért!

Csak mi magunk ne fordítsuk ezt visszájára: a mi „kárhoztatásunkra“!

MEGALÁZTA MAGÁT.

Ján. 13, 1—5.

A vendégek lábát megmosni napkeleti szokás szerint állandó dolga volt a háziszolgának. Az utolsó vacsora során Jézus maga végzi el ezt a szolgálatot tanítványainak. És ebben a megalázkodásban túteszi magát minden akadályon!

Milyen ünnepélyes gondolatokkal lehetett eltelve a lelke ezekben az órákban. Hiszen búcsúzóban volt a földi élettől s a mennyei világ küszöbén állott! De ez nem akadályozta Őt meg szolgálatában, mert mindennél jobban telve volt a lelke az „övéi“ iránt való szeretettel! (1.)

Hogy fájhatott neki tanítványainak méltatlansága! Tudta, hogy ott van köztük az áruló. És tudta, hogy a többiek is mind gyáván cserben fogják Őt hagyni a veszély pillanatában. De ez sem riasztotta vissza attól, hogy magát megalázva szolgáljon nekik mindvégig. (2.)

S hogy fölébe emelte Őt az ellene összeesküdött világ minden fenyegetésének az Ő istenfiúságának öntudata! Tudta, hogy minden látszat ellenére is övé minden hatalom és semmilyen földi méltóság nem fogható az övéhez. De ebből a nagy magasságból is le tudott szállni a szolgálatra. (3.)

Milyen jogcímem lehet akkor arra, hogy magamat az ilyen megalázkodó szolgálatok alól vonogassam?

PÉTER TANUL.

Ján. 13, 6—10.

Péternek meg kellett tanulnia, hogy ellentmondás nélkül engedelmeskedjék. Ha nem értette is meg Jézus szolgálai megalázkodását, azért annak megvolt a mélységes értelme, csak előtte még nem tárult föl. És nem követelhetett Jézustól előzetes felvilágosítást. Be kellett érnie azzal, hogy majd utólag világosodik ki minden. Addig pedig engednie kellett az Ő akaratának. Elkerülhetetlen nehéz lecke ez! (6—7.)

Meg kellett tanulnia azt is, hogy elfogadja alázatosan Jézus szolgálatát. Mert nem csak az lehet büszkeség, ha valaki elvárja a szolgálatot másoktól, hanem az is, ha nem akarja azt tőlük elfogadni. És különösen az ellen rugódozik az emberi szív, hogy Jézus megalázkodását elfogadja és szolgálatának átengedje magát. Pedig csak így lehet „köze Őhöz!” El kell ismernie, hogy reá van utalva! (8.)

Végül azt is meg kellett tanulnia Péternek, hogy heves felbuzdulásával ne vágjon elébe Ura szándékainak. Jézus csak azt akarta a lábmossással kiabrázolni, hogy aki akármilyen nagy lelki tisztulást nyert is Őtőle, annak még azután is sok türelmes tisztogatásra van szüksége. Ehhez fölösleges volt Pétert fellobbanó kívánságára tetőtől talpig megmosni. Ne siessen előre a tanítvány! Csak kövesse Őt! (9—10.)

PÉLDA A SZOLGÁLATRA.

Ján. 13, 11—15.

A végén megmagyarázza Jézus: mire való volt a lábmosás szolgálata. Jelképes tanítást akart vele végezni.

„Amiképen én cselekedtem veletek . . .“ Ezt a bizonyos szolgálai teendőt Ő máskor nem szokta elvégezni tanítványai körül. Ez egyszeri kivételes eset volt. De benne híven tükröződött az Ő egész munkája, amelyet velük foglalkozva elvégzett. Az szakadatlan megalázkodás, leereszkedés és önmegtagadás volt. Sohase azt nézte: sajátmagának mi a kellemes és kényelmes.

„Ti is akképen cselekedjétek . . .“ Nem éppen ezt a szolgálai teendőt kell szó szerint utánozniuk az Ő tanítványainak sem. Lehet, hogy náluk is csak kivételesen fordul elő ilyesmi. De azt az alázatos, szolgálatkész lelkületet kell mindig tanúsítaniuk, amelyet Mesterükben láthattak.

De van egy nagy különbség a Példaadó és az Ő követői között. Ő a „Mester és Úr“, aki megszégyenítette áll tanítványainak hatalomban és méltóságban, ők ellenben egy szinten állanak egymással. Ha Ő mégis az alázatos szolgálat lelkével hajol le hozzájuk, mennyivel inkább illik ez hozzájuk, akik kölcsönösen egymásra vannak utalva. És milyen rút bűnük akkor az, ha mégis húzódoznak egymás szolgálatától!

Csak szégyenkezve nézhetem a Példát!

SZOLGÁK ÉS KÖVETEK.

Ján. 13, 16—20.

„Szolga“ és „követ“ a Jézus Krisztus tanítványa. Sok tennivalója van ezen a világon, de nem a saját tetszése szerint válogatja és tervezgeti, hanem ahogy Ura osztogatja az Ő parancsait. Sok fontos mondanivalója is van az emberek számára, de nem a saját bölcseségéből, hanem megbízásból: „aki küldte“, az üzen általa. (16.)

Ezért el kell készülvén lennie minden megáláztatásra is. Mert hiszen, aki sokkal nagyobb nála, az ő parancsoló és küldő Ura is, a megáláztatás útját járta eleitől mindvégig. Az Ő „szolgája“ és „követe“ sem igényelhet magának ennél jobb sorsot. Sőt éppen az lesz a pecsét „szolgálatá“ és „követsége“ igaz voltán, ha neki is kijut az ő Urának kereszthordozásából! (16.)

Mégis kimondhatatlan kiváltság ez a „szolgálat“ és követség! Mert megalázottságában is dicsőséges Úr az, akitől a parancs és a megbízás jön. Általa maga Isten végzi el az Ő örökévalósággra szóló munkáját! Isteni fenség nevében szolgálhat és szólhat tehát az is, akit Ő küld. Nincs ehhez fogható megtiszteltetés! (20.)

Valóban megrázó szerencsétlenség az, ha valakinek ebben része lehetne és áruló módon eljátssza azt! (18—19.) És valóban boldog, aki nem csak megérti ezt, hanem valósággal éli is! (17.)

TANITVÁNYOK KÖRE.

Ján. 13, 21—26.

Tanítványainak meghitt körében van itt Jézus. Ha az elkövetkezendő dolgok miatt „igen nyugtalankodik az Ő lelkében“, itt olyanok vesznek körül, akiknek elpanaszolhatja fájdalmait. Ha nem mond is el mindent, hanem „bizonytalankodást“ is hagy bennük, azért megoszthatja velük szíve terheit s ők együtt szomorkodnak Ővele.

Sőt vannak a tanítványi körben olyanok, akik még a többiekénél is szorosabb közösségben vannak Ővele. „Az Ő kebelén nyugodva“ ezek beavattatást nyernek még olyan titkokba is, amelyek mások előtt homályban maradnak. Az ő szívük még nagyobb részt kap Mesterüknek minden fájdalmából.

Azonban ott van ebben a meghitt körben is az ellenség cinkostársa. Sőt az a fájdalom, amelyet Jézus megoszt tanítványaival, éppen onnan eredt, hogy öközülik akadt egy, aki Őt elárulja. Az életére törő ellenséges világ hatalmas, ime, befészkelte magát híveinek belső körében is és ott is szövődnek az ármány szálai Őellené.

Nagy és szent kiváltság az Ő híveinek köréhez tartozni. Akkor is, ha mennél beljebb jutva abban, egyre mélyebben kell osztozni az Ő szenvedéseinek terhében. De jaj, lehet az ember még ezen a körön belül élve is álnok ellensége Öneki!

JÚDÁS KIMENETELE

Ján. 13, 27—30.

Júdás lelkébe „bement a Sátán“. Már régóta kísértgette, vonogatta a maga útjára. De mert Júdás egyre jobban hajlott az árulás bűnére, végre eljött az a pillanat, amikor egészen úrrá lett felette a Sátán. Ettől fogva már nem volt visszatérés. Már úgy a gonosz hatalmában volt, hogy szinte eggyé lett vele. A Sátán megszállottjává lett és az vitte magával, amerre akarta. (27.)

Most már Jézus nem tartóztatja, hanem csak sürgeti: „Hamar cselekedjed!“ Eddig egész lénye szakadatlan óvást és marasztást sugárzott erre a megtántorodott tanítványra. De ha minden hiábavaló volt, akkor végre megszűnik a visszatartó vonzás és taszító erővé változik. Át kell engedni a Sátánnak azt, aki maga is egészen hatalmába adta neki magát! (27.)

Mások közül „senki nem érti“ ezt. A jelen voltak mit sem fognak fel abból, ami Jézus és Júdás között lejátszódik. Ez kettejük titka. Ahogy idegen szem nem pillanthat bele a Jézus szerelmétől vonzott és átölelt szív örömébe, úgy a tőle való eltaszítás is titkos elkárhozása annak, aki magára vonta azt. Csak majd lesz egyszer nyilvánvalóvá! (28—29.)

„Vala pedig éjszaka“. Hogy soha ilyen sötét éjszakába „kimennem“ ne kelljen, őrizz meg, Uram! (30.)

JÉZUS BŰCSŰZIK.

Ján. 13, 31—35.

Júdás útnakindulásával eldőlt a kocka. Most már elröpült a nyíl, amely Jézus halálát hozza magával. Jézus is erről a rettentő „most“-ról beszél, de úgy, mint amely dicsőséget hoz. „Megdicsőül“ Ő maga. Isten „dicsófti meg“ Őt. És Őbenne Isten is „megdicsőíttetik“. Ellenségei gyaláztatnak szánták halálát, hívei is csak gyászt láttak először benne. De azóta előragyogott belőle a megváltó örök szeretet „dicsősége“! (31—32.)

Emberi szempontból azért mégis megvolt Jézus halálának a fájdalmas oldala is. Véget vetett annak a földi együttlétnek, amelyben tanítványai összeforrtak Ővele. „Egy kevés ideig“ még láthaták és hallhatták, — de aztán így soha többé. Ami ebben a közösségben földi természetű volt, az éppúgy a múlandóság törvénye alá volt vetve, mint minden egyéb földi áldás és érték. Jó, hogy nem ennyi volt az egész! (33.)

Ha ez a veszteség fájni fog tanítványainak, mindjárt azt is megmutatja nekik Jézus, miben kell kárpótlást keresniök. „Ahogy Ő szerette őket“ eddig, ezután „úgy szeressék ők egymást“. Ezzel vált „új parancsolattá“ a szeretet parancsa: a láthatóan már jelen nem lévő Jézust kell ezentúl képviselnie és pótolnia a szeretetnek. És „mindenki“ ráismerhet: láthatatlanul is ott működik Ő, ahol szeretet van! (34—35.)

EGYÜTT LENNI JÉZUSSAL?

Ján. 13, 36—14, 1.

Péter nem tud egyhamar belenyugodni abba, hogy ezentúl nem lehet úgy együtt Jézussal, mint eddig. Ha Jézus „elmegy“, ő tudni akarja: hova megy, hogy vele mehessen. De meg kell értenie, hogy együttlenni az ő Urával ott, ahová el fog menni, olyan ajándék, amelyet „most nem“, csak majd „utóbb“ nyerhet el. Az üdvösség teljessége az, amelyet Isten a földi élet utánra tartogat. Erre még várni kell! (36.)

Péter még úgy érzi, hogy neki érdeme szerint kijárna ez a kiváltság. Miért ne mehetne ő együtt Jézussal, akárhova megy is Ő? Hiszen ő a leghősiebb, leghűségesebb tanítvány valamennyi között! Meg kell majd tanulnia: milyen rosszul ismerte saját magát! S amikor így összetörik majd méltatlanságának tudatában, akkor hálás lesz azért, hogy úgy sem érdemekért járó jussról, hanem ajándékról van szó! (37—38.)

Addig is megmutatja Jézus Péternek a reá váró utat. Együtt nem lehetnek ezentúl Ővele, mint eddig, de hit által mégis közösségben lehetnek vele és részesülhetnek áldásaiban. Ahogy „Istenben hisznek“, úgy kell ezentúl „Őbenne hinnie“ Péternek is, a többieknek is. Nem láthatják, nem tapinthatják többé, de azért valóság lesz számukra. S akkor elmúlik „szívük nyugtalankodása“ és békén tudnak várni. (14, 1.)

BIZTOS REMÉNYSÉG.

Ján. 14, 2—6.

Nem kell attól félnünk, hogy szűkre van szabva a mennyei üdvösség világa. Hely hiánya miatt senki sem szorul ki onnan. „Sok lakóhely“ van ott. Jézus biztosít felőle bennünket és az Ő szavára elhithetjük. Nem annak örül az Isten, ha mennél kevesebb, hanem annak, ha mennél több lakója van az Ő örök „házának“. Tágasra szabta annak kereteit! A bőséges kegyelemnek Istene Ő! (2.)

Attól sem kell félnünk, hogy váratlan idegekként érkezünk a mennyei üdvösség világába. Van, aki elment oda „helyet készíteni“ nekünk. Ott már várnak minket! S annak idején Ő maga vezet majd be oda kézen fogva, hogy örökre vele legyünk. Ha magunkban még oly méltatlanok vagyunk is rá, az Ő kedvéért kedvesen fogadott lakói leszünk az örök hajlékoknak. Hiszen Ő azoknak dicsőséges Ura! (2—3.)

És attól sem kell félnünk, hogy eltévesztjük az utat a mennyei üdvösség világa felé. Titokzatos ugyan előttünk ez az örökkévaló, dicsőséges világ. A célt, amely felé vágyakozunk, csak fénylő ködön át, homályosan láthatjuk. De az út egészen világosan áll előttünk: Jézus maga az. Csak rá kell bízunk magunkat. Csak fogadjuk el az Ő „igazságát“ és éljük az Ő „életét“. Ő majd elvezet a célhoz! (4—6.)

ISTENT MEGISMERNI.

Ján . 14, 7—11.

Istent látni, — jól mondja Filep, — valóban „elég nekünk“. Addig nyughatatlankodik az emberi szív, amíg Istent nem ismeri. De ha kivilágosodik előtte az Isten látása, akkor elpihen minden békétlensége és sóvárgása. Hiányozhatik akkor még sok minden, amit teste-lelke kívánhatna, de ez az egy „elég“ ahhoz, hogy megnyugodjék. Mert mégis csak ez után kiált leghangosabban az ember egész lénye! (8.)

Jézus éppen azért jött, hogy ezt a nagy megelégtést megadja: hogy „Őt látva az Atyát láthassuk“. Őbenne élt Isten számunkra megismerhető módon. Az Ő „beszédeiben“ és „cselekedeteiben“ jelentette ki magát nekünk. Nem emberi megnyilatkozások voltak azok csupán, hanem az „Őbenne lakó Atyának“ a világos jeladásai, amelyek által az Ő sóvárogva óhajtott ismeretét közölte velünk. (9—11.)

Ezért egyetlen útja van Isten megismerésének: Jézust „megismerni“. Nem másfelé keresni a mély titok nyitját, hanem odaszegődni lélekben Őmelléje és figyelni: hogyan tárul föl előttünk Őbenne az Atya szívének gazdagsága. De ez nem valami külső és felületes ismeretségnek a dolga! Lehet, hogy valaki régóta ott él az Ő közelében és „mégsem ismerte meg Őt“. Belső megvilágosodás dolga ez! (7—9.)

„NAGYOBB CSELEKEDETEK”

Ján. 14, 12—14.

Jézus földi működése véget érhet az Ő halálával, de azért — amint előre megmondja — az Ő „cselekedetei” folytatódnak azok által, akik „hisznek Őbenne”. Sőt még csak szélesebb körben, nagyobb arányokban! Hívei még „nagyobbakat is cselekszenek”. Azt az erőt, amely általa megnyilatkozott, el akarták fojtani. De hiába! Az diadalmasan végzi tovább áldott csodáit és jótéteményeit a világ végéig! (12.)

Így ezek a „nagyobb cselekedetek” is nem hogy elhomályosítanak, hanem csak növelik Jézus dicsőségét. Hiszen ezekben is az Ő hatalma nyilvánul meg. Amint híveinek Ő maga ígéri: „Ő megcselekszi”, hogy azok végbemenjenek. Tőle jön már a biztatás és az indíttatás is és tőle jön a minden akadály felett győzelmes erő is. Men-nél nagyobbak e későbbi „cselekedetek”, annál nagyobb az Ő dicsősége! (13—14.)

Az Ő híveinek valójában csak annyi részük van mindebben, hogy kérik és megkapják. Imádkoznak érte és meghallgattatnak. Nem imádkozni, ez vagy csüggettséget jelent: úgy sem történhetik semmi! — vagy pedig elbizakodottságot: elég az embernek a maga dolgához a saját ereje! Sem így, sem úgy nem következhetnek be a Jézus ígérte „nagyobb cselekedetek”. De a hívő imádságra felel az Ő ereje! (13—14.)

ÖRÖK KÖZÖSSÉG.

Ján. 14, 15—20.

Azzal vigasztalja Jézus a tanítványokat, hogy ha már nem lesz is köztük láthatóan, azért lényegében nem változik meg a viszony Közte és öközöttük. Ezentúl is szerethetik és szolgálhatják Őt. (15.)

Ennek az állandó közösségnek, amely felett nem lesz már hatalmuk a változó külső körülményeknek, a Szent Lélek ajándékában van a titka. Ha mások előtt megfoghatatlan is, a hívők számára olyan bizonyos, mint az, hogy élnek: Isten Lelke „náluk lakik...” És ezt a „Vigasztalót” már semmi el nem veheti tőlük! (16—17.)

Azért „Vigasztaló” a Szent Lélek, mert általa maga Jézus látogat vissza híveihez. Testi szemük előtt láthatatlan ugyan, de mégis „látják” Őt, úgy ahogy „a világ nem láthatja”. Nincsenek hát „árván” magukra hagyatva. A halált is legyőzve visszajött hozzájuk az ő élő Uruk és életközösségekben lehetnek vele! (18—19.)

Sőt ez a közösség még szorosabb, mint amilyen az a régi volt, amikor Ő test szerint is itt járt. „Ti énbennem és én tibennetek” — a lelki eggyéválásnak ilyen új csodája születik meg a Lélek által. És ebben már teljesen kiviláglik Jézus személyének felséges titka is: „Ő az Atyában” éli örök, titokzatos, isteni életét. (20.)

Ki érezheti hát „árvának” magát?

„KIJELENTI MAGÁT”.

Ján. 14, 21—25.

Meg-megismétlődik Jézus búcsúzó ígérete: Ő láthatatlanul is „kijelenti magát” híveinek. Felkeresi őket, hogy „náluk lakozzék”. S ahol Ő megjelenik, ott van Őáltala és Ővele együtt az Atya is. Jól tudja, milyen nyomorult volna enélkül az Ő híveinek élete. De Ő szereti az övéit s ezért nem hagyta őket kétségben maga felől. (21. 23.)

Mint a közbeszóló tanítvány, mi is hajlandók volnánk elégedetlenkedni ezzel az ígérettel. Azt szeretnők, hogy a „világnak” jelentse ki magát. Hadd legyenek kénytelenek a hitetlenek is meghajolni az Ő valósága előtt! Úgy bizonyítsa meg hatalmát, hogy az mindenki előtt legyen nyilvánvaló, ne csak hívei előtt! De ez a kívánságunk nem teljesül! (22.)

Nem a minden ellenkezést térdre kényszerítő isteni hatalom megnyilvánulásáról beszél Jézus, hanem az isteni irgalomnak „kijelentéséről”, amelyet Ő e világra hozott. Isten szeretete pedig, hogy segítségben és áldásban nyilvánulhasson, csak oda áradhat, ahol szeretet, és pedig engedelmességben megmutatott szeretet várja! Hogy foghatná fel ezt a „világ”? (21—24.)

Egyszer, majd az idők végén, mindeneknek „kijelenti magát”. Most legyen elég nekem, hogy aki fogadására felkészült, az nem hiába várja jöttét!

EMBER IS, ISTEN IS!

Ján. 14, 26—31.

Valóságos emberként áll előttem Jézus életének búcsúórájában is. Az Ő ideje is eljár és nem futja belőle arra, hogy „mindenre megtanítsa” tanítványait. Majd csak utána a Szent Lélek... (26.) Nem az Atyával való egyenlőségben él a földön, hanem alázas alarendeltségben. „Az Atya nagyobb nálamnál”. (28.) Csak abban különbözik más emberektől, hogy „benne nincsen semmije” a Sátánnak. Ezt a büntelen emberéletet kell odaadnia, „amint az Atya parancsolta”: hadd tombolja ki rajta magát „a világ fejedelmének” ereje! (30—31.)

De hogy átragyog mindezen az Isten örök Fiának fensége és dicsősége! Töredékes tanítása is elég gazdag ahhoz, hogy azt örök emlékezetben tartva, belőle fejtsen ki a Szent Lélek minden időkre „mindent”! (26.) Szűk földi életéből búcsúzva „az Atyához megy”, abba a mennyei hatalomba, amelynek birtokában újra „eljöhet” híveihez! (28.) A „világ fejedelmének” kiszolgáltatva életét nem leverettetésnek néz elébe, hanem annak, hogy ebből majd „megtudja a világ” az Atya megváltó szeretetének legmélyebb titkait! (30—31.)

Az „Ő békessége” is, amelyet kínál, valóban emberi békesség, amilyenre az emberi szívnek van szüksége. És mégis valami egészen más! Isten mélységeiből árad! (27.)

A SZŐLŐTŐ GYÜMÖLCSEI.

Ján. 15, 1—6.

A szőlőtő példázatából megismerhetem Istent. Hasonlatos Ő a „szőlőműveshez“. Nem mozdulatlan fenségben nyugvó, hanem szüntelenül munkálkodó Isten Ő. Célja van velünk: az Ő dicsőségére és szíve örömére szolgáló „gyümölcsöt“ akar látni az életünk „szőlővesszején“. Ezért fáradozik velünk szüntelen, „tisztogatva“, nyesegetve rólunk minden vadhajítást, hogy kárba ne vesszen, ei ne pazarolódjék az életünk.

Megismerhetem ugyanitt Jézus Krisztust is. A legfőbb, amit Isten azért tett, hogy életünk megteremje „gyümölcsseit“, az volt, hogy ideplántálta világunkba Őt. Ő „az igazi szőlőtő“. Általa és belőle fakad minden éltető és tápláló erő, amely által „gyümölcsöt teremhetünk“. Valójában Ő termi meg azt a „gyümölcsöt“, amelyért Isten munkálkodik. A mi életünkön át is az Ő élete hozza meg kibontakozó eredményeit.

S így megismerhetem mindebből a magam rendeltetését. Nem más a dolgom, mint „szőlővesszőnek“ lenni ezen a tőkén. Jézus Krisztustól különváltan „semmit sem cselekedhetem“, ami Isten előtt érhetne valamit. De ha bele vagyok iktatva az Ő életének áramlásába, az bennem is létrehozza majd a kívánt „gyümölcsöt“. Csak igazi, életadó kapcsolat legyen ez, ne pedig olyan külső, mint a „megszáradt“ venyigéé!

„Ő BENNE MARADNI”.

Ján. 15, 7—10.

Mit jelent az, amiről Jézus beszél: „Őbenne maradni”?

Ha a megnyilvánulásait nézem ennek a benső életközösségnek, azt jelenti, hogy isteni erő áradnak át az emberi életen és olyan eredményeket hoznak benne létre, amilyenekre az magától nem volna képes. Az ember nem is erőlködött, hanem imádkozott érte és meglett! És pedig abban a bizonyosságban imádkozhatott, hogy Isten készségesen és bőségesen felel reá, mert „sok gyümölcsben” „dicsőíti meg magát”. (7—8.)

Ha a lényegét keresem ennek az életközösségnek, azt jelenti, hogy az ember boldog tudatában él a reásugárzó isteni szeretetnek. Fölismerte, hogy Jézus Krisztus által milyen csodálatosan és mégis milyen valóságosan megmutatta Isten az Ő szeretetét. És ezt nem engedi többé elhomályosulni maga előtt. „Megmarad az Ő szeretetében”, mint életelemében, amely körülveszi. (9.)

Ha a feltételeit nézem, amelyek mellett ez az életközösség fennállhat, akkor azt jelenti, hogy az ember engedelmesen alárendeli magát Jézus Krisztus akaratának. Elhanyagolni az Ő „parancsolatait”, mintha mellékesek volnának, vagy éppen elébük helyezni a magunk akaratát, annyi, mint eltompulni az Ő szeretete iránt és meddőségre ítélni az életünket! (10.)

JÉZUS BARÁTAI.

Ján. 15, 11—15.

„Barátainak“ nevezi Jézus az Ő tanítványait, nem is csak „szolgáinak“. Engedelmességet is kíván tőlük, amilyennel a szolgák tartoznak uruknak. De nem vak engedelmességet, mintha nem tudnák, hogy miről van szó. Beavatta őket annak titkaiba, amit az Atya reábizott. Tudhatják, hogy mit akar bennük és általuk véghezvinni. Ha engedelmeskednek neki, valósággal öntudatos munkatársaiává emeli őket. (14—15.)

Ezért mindegyikük személy szerint magának szóló áldozatot láthat abban, amelyet Jézus magára vállalt és elviselt. Nem általánosságban „az emberekért“, hanem „az Ő barátaiért“ történt, hogy Ő „életét adta“. Mindenki, aki megértette, hogy mit akart Ő ezzel, elmondhatja: engem szeretett ezzel a minden másnál „nagyobb szeretettel“. És soha életében le nem róhatja érette méltóképen a hálája tartozását! (13.)

Mert az világos, hogy ez a nagy szeretet valamilyen tartozás kötelezettségét is jelenti. Az sem kétséges, hogy az miben áll? „Amiképen én szerettelek titeket“ — ennek a módjára kell az Ő „barátainak“ is „egymást szeretniük“. Ez az „Ő öröme“. Ezzel viszonyozhatjuk az Ő szeretetét. Minden igyekezetünk az lehet csak, hogy így „megmaradjon“ bennünk az „Ő öröme“. Akkor „betelik“ a „mi örömünk“ is! (11—12.)

A KIVÁLASZTOTTAK.

Ján. 15, 16—19.

„Én választottalak titeket“ — mondja tanítványainak Jézus.

Titokzatos dolog ez a kiválasztás! „Nem ti választottatok engemet.“ Pedig hát arra is szükség volt, hogy az Ő tanítványai a világ sok hívogató hangja közül éppen az övét hallják meg és annak nyomán induljanak el. De nem ez volt a döntő. Ők is csak azért „választhatták“ Őt, mert már előbb Ő „választotta“ őket magának! Hatalmában vagyunk, mielőtt tudnánk róla! (16.)

Kiváltságos dolog ez a kiválasztás! „Rendelelek titeket, hogy gyümölcsöt teremjete.“ Azzal a céllal választja ki az övéit, hogy bennük beteljesedjenek az Atya szándékai Óáltala. S ezért bennük olyan áldott erők működnek, velük olyan csodálatos dolgok mennek végbe, amilyenek el sem gondolhatók másoknál! (16.)

De terhes dolog is ez a kiválasztás „Kiválasztottalak magamnak e világból“. És a „világ“ nem bocsátja azt meg egyhamar, ha valaki más útra nyer elhívást, mint amelyen ő jár. A „kiválasztottaknak“ lépten-nyomon nehezzé válik a helyzetük. Csak az a jó, hogy „egymás szeretetében“ kárpótlást találhatnak a világ „gyűlöletéért!“ (17—19.)

Nem szól-e nekem is ez a megfellebbezhetetlen kijelentés: „Kiválasztottalak magamnak“? Lehet-e, akarhatok-e kitérni előle?

VALÓSÁGOS KILÁTÁSOK.

Ján. 15, 20—23.

Jézus tanítványai azt szeretnék, ha szavukra mindenki kész szívvel melléjük szegődnék Mesterük követésére. De ez hiú álom! Ő maga arra készíti elő őket, hogy sokaknál erős ellenkezésre fognak találni!

Ha hálás fogékonyság helyett ilyen ellenségeskedést tapasztalnak, gondoljanak Mesterükre. Nem számíthat szolgálatuk jobb sorsra, mint amilyenben az övé részesült. Voltak, akik „megtartották az Ő beszédét“. Rájuk is fognak hallgatni egyesek. De ahogy Őt megfeszítették, úgy lesznek, akik majd őket is „üldözik“. (20.)

Ha fáj a szívüknek az ilyen elutasítás, abban találhatnak vigasztalást, hogy „az Ő nevéért“ kell azt elszenvedniük. Nem is nekik maguknak szól az ellenségeskedés, hanem Őneki, aki az Atyától jött. Rájuk csak az Ő szenvedéséből hárul át valami. S az Ő keresztyével ilyen közösségben lenni nagy kitüntetés! (21.)

Ha pedig az a kérdés nehezedik a lelkükre: mi lesz az ilyen makacsul elzárkózó lelkekkel, bízzák reá ezt az ügyet az Istenre. Ővele van persze az ilyeneknek, nem az Ő követségében járókkal. És Őneki majd lesz gondja arra, hogy akik ellene hadakoznak, ne kerülhessenek ki győzelmesen ebből a harcból! (23.)

Nézzek hát szemébe a valóságnak!

BIZONYSÁGTÉTELEK.

Ján. 15, 24—27.

Jézus maga az örök bizonyágtétel. Az Ő életének tényeiben elhangzott Istennek legvilágosabb és utolsó szava. Aki azt nem érti meg, azon semmi sem segíthet. Aki azt nem fogadja el, éppen olyan elvakultsággal zárkóznék el az Istennek akármilyen más közelgetése elől is. Akinek Ő nem elég ahhoz, hogy higgyen, az nem akar hinni. Minden ellenvetés, amit az ember ellene felhozhat, visszahull sajátmagára. (24—25.)

Az Ő ígérete szerint a Szent Lélek bizonyágtétele is működik ebben a világban. De ez nem valami más és új „igazságról” szól. „Őröla tesz bizonyágot” a Léleknek a szívekben megszólaló szava is. Őt érteti meg az emberekkel s az Ő dicsőségét láttatja meg velük, hogy meghajoljanak előtte és szolgálatába álljanak. Ami kívülről hirdettetik nekik Jézusról, azt teszi meggyőzővé és hatékonyá bensejükben. (26.)

És megvan a nélkülözhetetlen szerepe az Ő tanítványai bizonyágtételének is ebben a világban. De ez sem szól egyébről, mint Őröla. Amit a vele való közösségben Őbelőle megismertek és megtapasztaltak, azt kell továbbadniuk. Nem is hallgathatják el! És bízhatnak abban, hogy miközben ők szavukkal Jézus felé mutatnak, a Léleknek segedelme által az emberek valóban meglátják Őt magát! (27.)

SÁTÁNI KEGYESSÉG.

Ján. 16, 1—4.

Jézus jól ismeri az emberi szív romlottságát. Kíméletlen világosságban áll előtte annak minden önámító eltévelyedése. Látja: mint öltözteti sokszor a hit köntösébe hitetlenségét és mint támad az Isten követekre az Isten nevére hivatkozva. „Istentiszteletet“ vél gyakorolni akkor is, amikor egyenesen Isten ellen hadakozik! Rettenetes látvány a Sátán megtévesztő munkájának az ilyen nagy sikere! (2—3.)

Jézus jól tudja: milyen próbára teszi majd tanítványait az, ha ilyen jelenségekbe ütköznek. Tehetetlenül állanak majd szemben az ilyen elvakultsággal és sokszor kell majd maguknak is sokat szenvedniük miatta. Ezért idejében előkészíti őket rá. Ne érje majd őket olyan meglepetésként, hogy „megbotránkozzanak“ miatta. „Emlékezzenek“ majd reá: Ő előre „megmondotta nekik“, hogy felkészülhetnek reá. (1. 4.)

De Jézus azt is jól látta, hogy olyan kemény lecke ez, amit a gyenge tanítvány még nem bír el. Ezért „kezdettől fogva“ nem beszélt még róla tanítványainak. Csak amikor már búcsúzóban volt és tovább nem halaszthatta. S ahogy a megjövendölésével várt, amíg lelkük el tudja viselni, úgy a fájdalmas beteljesedés is bizonyára csak a maga idején jön el, amikor már csak hasznos próbatétel lehet! (4.)

A LÉLEK MUNKÁJA.

Ján. 16, 5—11.

A „világnak“ olyan „feddésre“ van szüksége, amely szíven találja az embereket, hogy ne mond hassanak ellene. Hitetlenségét olyan bűnnek kell éreznie, amely mardossa a lelkét. Jézus befejezett megváltó munkásságáról olyan meggyőződést kell nyernie, hogy ne kételkedhessék benne. És a Sátánt olyan legyőzött hatalomnak kell felismernie, hogy ne féljen neki felmondani a szegyenletes szolgálatot. (9—11.)

Ezt a „feddő“ és „meggyőző“ munkát csak Isten Lelke végezheti el. Ő az, aki behatol a szívek rejtekeibe s ott kigyujtva a maga világosságát, megláttat az emberekkel különben soha meg nem látható valóságokat. Ez még a testben e világon járt Jézus Krisztusnak sem volt dolga. Neki is előbb „el kellett mennie“, hogy azután elküldhesse erre a munkára maga helyett az Ő Szent lelkét. (7.)

Ezért nem volt veszteség az Ő „elmenetele“, hanem azzal csak előbbre haladtak Isten szándékai a megvalósulás útján. S ha búcsúzaskor „eltöltötte is a szomorúság“ tanítványainak szívét, később ők is jól látták, hogy „jobb nekik“ és az egész világnak is így. Aki kesereg azon, hogy ma már nem lehetünk részesei a Jézussal test szerint való együttlétnak, még nem értette meg Őt! Örüljünk, hogy a Lélek „eljött“! (5—6.)

SZENTHÁROMSÁG TITKA.

Ján. 16, 12—15.

Jézus szavai egy pillanatra fellebbentik a fátylat a Szentháromság mély titkairól.

Beleláthatok a Szent Léleknek a munkájába. Láthatatlan tanítómesterként Ő „vezérel el minden igazságra“. Ebben Őt nem korlátozzák az évek. Amit tanítványai „most el nem hordozhatnának“, ráér Ő azt később is megvilágosítani előttük. Az idők végéig velük marad és mindenre sor kerül, ami „mondani valója“ van. Nemzedékről nemzedékre mind előbbre „vezérel“. (12—13.)

Megjelenik előttem a Fiú Istennek dicsősége, Őbenne foglaltatik az Istennek teljes kijelentése. Ahhoz a Szent Lélek sem tesz már hozzá semmit. „Nem Ő magától szól“ amikor tanít, hanem „a Jézus Krisztuséból vesz“ és azt „jeleníti meg“. Őt kell az embereknek egyre tisztábban és egyre teljesebben felfogniuk. Őt „dicsófti meg“ a Lélek munkája is. (13—14.)

S a háttérben ott fénylik előttem az Atya Isten végtelen fensége. Mindaz, amit az Fiú elhozott e világra s amit a Lélek előttünk kitereget, az Atyától való. Ő adott át mindent a Fiúnak. Ő rejtette bele annak életébe a maga szentségének és szerelmének teljes gazdagságát, hogy előttünk feltárulhasson. S ezért Ő vesz hatalmába a Lélek által. (15.)

Imádjám Istent e titokzatos hármasságban!

FÁJDALMAKBÓL ÖRÖM.

Ján. 16, 16—22.

Nem csodálom, hogy a tanítványok előtt értetetlen volt Jézus beszéde! Az olyan utak, amelyenről Ő is beszélt, amelyek „szomorúságon“ át vezetnek „örömré“, mindig csak utólag világosodnak ki!

Egyelőre csak annyit értettek meg, hogy „egy kevés idő“ múlva el fogják Őt veszíteni. A viszontlátásnak az a nagy „öröme“, amelyet „ismét egy kevés idő“ multán ígért nekik, még megfoghatatlan volt előttük. De aztán beteljesedett rajtuk az ígélet. „Sírásuk és jajgatásuk“ kimondhatatlan „örömré fordult“, amikor a Lélek megnyitotta szemeiket a halálából feltámadt és megdicsőült Úr „látására“, akit többé soha örökké el nem veszíthettek!

Aztán is hányszor jártak úgy ők és velük együtt minden idők hívő emberei, hogy a jelen közvetlen kilátásai sötétek és gyötrelmesek voltak, de „egy kevés idő“ múlva kitűnt, hogy csak valami annál nagyobb, szentebb és mélyebb örömmek a szülési kínjait kellett kiállaniuk ezzel. Utóbb „nem is emlékeztek többé a kínra“. Ha egy ideig elrejtőzött is az Úr arca, annál gazdagabb öröm volt Őt a fájdalmak vihara után újra látni és látásával beteljesedni.

De aki jól megérti Jézus szavát, az megtanul már előre is örülni. Csak „egy kevés idő“! Azt ki lehet várni!

A LÉLEK ISKOLÁJÁBAN.

Ján. 16, 23—27.

A Szent Lélek által megvalósuló nagyobb lehetőségekről beszél Jézus az Ő híveinek.

„Nem kérdeztek majd... kérni fogtok.“ Az is jó, ha valaki sok kérdéssel ostromolja Jézust. De még jobb, ha a nyugtalan kérdései elcsendesednek s helyettük megszólalnak a nyugodt bizodalom hangján az imádság kérései. A maga idején úgy is megértünk mindent, amit meg kell értenünk! De közben hány drága ajándéka van Istennek, ami készen vár! (23—24.)

„Nem példázatokban beszélek majd...“ Csofálatosan gazdag Jézusnak az az iskolája is, amelyben emberi képekbe öltöztetve kapjuk Istennek feltáruló titkait. De aztán „eljö az idő“, amikor a képek burka lehámlik és maga a lényeg, a belőlük foglalt igazság, világosodik ki előttünk, úgy amint azt semmilyen kép ki sem fejezheti, csak a Lélek szeme láthatja! (25.)

„Nem mondom, hogy én kérni fogom az Atyát érettetek...“ Soha nem nőhetünk túl az Ő közbenjárásán! Mindig csak „az Ő nevében“ járulhatunk az Atya elé! De egy ideig úgy tűnhetik fel, mintha az Atya közt és közöttünk egy harmadik, más valaki állana. Aztán megértjük: Őbenne is csak az Atya örök szerelme jött felénk és „maga az Atya szeret minket“! (26—27.)

Ezekre vezess el, Szent Lélek Úr Isten!

BÉKESSÉGÜNK ŐBENNE.

Ján. 16, 28—33.

Mintha a megígért Szent Lélek világossága már is előzönléné a tanítványok lelkét! Egyszerre áttetszőkké válnak számukra Jézusnak addig homályos szavai és egészen világosan áll előttük az Ő személyének egész titka. Elhallgatnak kétségeik ellentmondásai és kicsattan belőlük a belső bizonyosság hitvallása! „Most tudjuk...” Mint-ha kicserélték volna őket! (28—30.)

De Jézus tovább lát. Ez után a pillanatnyi fellobbanás után a tűz megint ki fog aludni. Nemsokára gyáván el fognak széledni. A hitvallók tábora cserben fogja Őt hagyni. „Egyedül hagytek engem”. Csak Ő marad majd mozdíthatatlanul és az Atya, aki mindig „vele van”. Hívei hajlongó nádszálak. Csak Ő az örökre megálló kőszál! (31—32.)

Ezért nem is lehet hívei számára más „békeség”, mint az „Őbenne” való. A maguk hitének föl s alá szálló hullámozására nem bízhatják rá magukat. Evilágbeli „nyomorúságaik” közepette úgy volnának a legnyomorultabbak! De ha őket ezerszer megháborítaná is a „világ”, van egy örök tény, amelyre támaszkodva „békeességük” lehet: „Ő meggyőzte a világot!” (33.)

Ne sokat vizsgáljam: enmagamban hogy hullámozik fel s alá a Lélek munkája. Jézusra nézek! „Őbenne van békeességem”!

PÁRATLAN IMÁDSÁG.

Ján. 17, 1—5.

Jézusnak az utolsó estéjén elhangzott imádságában, mindjárt az elején, szemembe tűnik az az egyedülvaló fenség, amellyel Ő az egész embervilág fölé kiemelkedik. Így senki sem az előtt, sem azóta nem imádkozhatott, csak Ő!

Egyedülvaló az Ő küldetésének tudata, amely imádságában megszólal. Úgy beszél, mint aki „hatalmat“ kapott az egész emberiség felett, hogy az arra kiválasztottakat megajándékozza a saját-maga ismeretével s ez által az Atyáéval. Ez pedig, mondja, nem más, mint maga az „örök élet“ titokzatos ajándéka! (2—3.)

Egyedülvaló az az öntudat is, amellyel szolgálatára visszatekint. Semmit el nem mulasztott abból, amit „reábízott“ az Atya! Semmit el nem tévesztett munkája során. Ha az volt a küldetése, hogy általa megismerjék az emberek az Atyát, Ő ezt „a munkát elvégezte“. Szakadatlanul megdicsőítette“ az Atyát e földön. (4.)

És egyedülvaló az a kérdés is, amellyel az Atyához fordul. Halála által abba a „dicsőségbe“ akar fölmagasztaltatni, amellyel „bírt a világ létele előtt az Atyánál“. A mennyei világban nem csak helyét, hanem az Atya oldalán való helyet igényel, mint amely öröktől fogva is mindig Őt illette meg! (5.)

És mégis imádkozik! Hát akkor mi?

„EZEKÉRT KÖNYÖRGÖK.”

Ján. 10, 6—10.

Azokért könyörög Jézus, akik az „övéi”.

Az Atyának is ők a szemefényei. Övé az egész teremtettség és minden, ami benne van. De vannak emberek, szegény nyomorult bűnösök, mint a többiek, akiket különösen úgy tart számon, mint „az övét”. Jézus is azért nevezi őket az „enyémnek”, mert az Atya, mint drága tulajdonát, „néki adta őket”. Az egész világ is csak miattuk érdekli az Istent!

Reájuk irányult Jézusnak egész munkája. Nekik „jelentette meg az Atya nevét”. Türelmes, fáradtságos munkásságába került, míg tudatára ébredtek és megértették az öröktől fogva elvégezett titkot, hogy ők az Isten számára kiválasztottak „e világból”. De lassanként kiérlelődött az eredmény: fölfogták és „megőrizték” az Atya beszédét, amely Jézus által szólott hozzájuk.

Jézus utolsó imádságának is ők állanak hát a középpontjában. „Én ezekért könyörgök, nem a világért”. Az ő gondjukat viseli szívében mindennekfelett és ezt a gondját osztja meg imádságában az Atyával. Nem veszhetnek el soha örökké azok, akik ilyen örökös, féltő gondoskodás tárgyai! Amit Isten velük elkezdett, azt soha semmi meg nem hiusíthatja!

Nem kaptam-e már sok bizonyosságát annak, hogy ez az imádság érettem is szólott?

MEGŐRIZVE A VILÁGBAN.

Ján. 17, 11—15.

Amíg Jézus „velük volt“ híveivel „a világon“, addig minden jól volt! Hiába volt a „világ“ minden kísértése vagy támadása, az Ő jelenléte ellensúlyozta annak veszedelmét. „Megtartotta“ és „megőrizte“ az övét. Nem vezett el közülük csak egy, aki nem is volt soha igazán az „övé“. Gyöngeségüket pótolta az Ő ereje, vigyázatlanságukat az Ő ébersége. Biztos védelem volt számukra mindig az Ő közelsége!

De most Ő „az Atyához megy“ és hívei itt maradnak „a világban“. A „világ“ pedig a régi marad. Folytatni fogja ellenségeskedését, talán még fokozódó hévvel is! Ahogy nem szívelte Mesterüket, úgy szálka lesz szemében a tanítványok élete is. Mindig azon lesz, hogy magához rántva őket megrontsa hűségüket, vagy zaklatásaival kimerítse erejüket. Magukra hagyatva föltétbbs veszélyes helyzetben lesznek!

De ennek így kell lennie! Nem az a megoldás, hogy az Atya „vegye ki őket a világból“. Az azt jelentené, hogy Isten meghátrál a gonosz hatalmai elől. Van neki hatalma arra, hogy „megőrizze őket a gonosztól“ itt a „világ“ közepette is! „Én a te ígéret nekik adtam“ — mondja Jézus. Az Atya oltalma alatt ez elég erős fegyver. Harcok közepett is kárvallás nélkül „mgtartathatnak“ így „az Atya nevében“!

JÉZUS ÖRÖKSÉGE.

Ján. 17, 16—21.

Az az Ige, amelyet Jézus örökségül hagy tanítványaira, megtartó „igazság“. Abban az ellen-séges „világban“, amelynek támadásait Ő is el kellett, hogy szenvedje, ez adja meg majd hívei-nek biztonságát. Sok idegen hatás közepette ez lesz az az erő, amely által külső rontások ellenére is belülről fogja Isten „megszentelni“ őket. Amíg ebből táplálkoznak, megmaradnak azoknak, akiknek lenniük kell! (16—17.)

Ugyanaz az Ige küldetésre hajló „igazság“ is. Nem csak azért élnek ebben a világban Jézus tanítványai, hogy éppen itt legyenek. Dolguk van itt a többi ember között. Általuk folytatódik itt az a munka, amelyre Jézus maga is küldetett. S ahogy Ő minden áldozatra „odaszentelte magát“, az övéit is hasonló „odaszentelődésre“ készíteti és képesíti az Őtöle kapott Ige „igazsága“ mások javára. (18—19.)

Így válik ez az Ige hódító „igazsággá“ is. Az első tanítványok „odaszentelődése“ által Jézus már előre látja azoknak növekvő seregét, akik majd „az ő beszédükre hisznek Őbenne“. És őket is belefoglalva imádságába, azt kéri az Atyától, hogy úgy épüljön egybe ez a szaporodó hívő sokaság, hogy annak láttára az egész világ meggyőzőssék az Ő „igazságáról“. Ez a kérés nem maradhat teljesületlenül! (20—21.)

MIT KAPUNK JÉZUSTÓL?

Ján. 17, 22—26.

Titokzatos az a „dicsőség“, amelyet Jézus, amint mondja, már megadott az Ő híveinek. Egyekké tette őket magával és maga által az Atyával! Hogy ez olyan nyilvánvaló legyen, hogy meggyőző hatással lehessen a világra, az még csak megvalósulandó óhajítás és elérendő cél. De láthatatlanul és elrejtve máris valóság. Ha ennek az egységnek minden látszat ellene mond is, Jézus szavára hinnünk kell valóságát! (22—23.)

Még hátra van valami, amit Jézus a jövőendőben „akar“ megadni híveinek. Azért imádkozik, hogy egykor együtt legyenek Ővele az Ő mennyei „dicsőségében“, mint annak szemlélői és részesei. Nem végső állomás számukra e világban való küzdelmes létük, ahol csak olyan gvarló módon nyilvánul meg Urukkal és egymással való titokzatos egységük. Ezen túl vár még rájuk az igazi megérkezés öröme! (24.)

De már a jelenben is, és majd a jövőendőben is, ugyanaz a lényege annak az ajándéknak, amelyet Jézus által elnyernek. Azt a szeretetet osztja meg Ő velük, amellyel öröktől fogva szerette Őt az Atya. Ez a titokzatos egybefoglaló kötelék köztük földi vándorlásuk idején is, és ez lesz annak az üdvösségnek a lényege is, amely rájuk egykor vár. Isten szeretetében élhetnek, ahogy Jézus abban él! (23. 26.)

JÖN AZ ELLENSÉG.

Ján. 18, 1—6.

Jézust elfogják a poroszlók. De ilyen különös fogollyal még nem volt dolguk soha!

Nem bujt el előlük titkolt rejtekhelyeken. Ahogy máskor is „gyakorta“ felkereste a Gecsemáné fáinak lombosátorát, úgy ment ki erre a megszokott éjszakai tanyára az utolsó estén is. Ellenségei tudhatták: hol található meg. A válságosra fordult órákban is csak azon az úton járt tovább nyugodtan, amelyen máskor is! (1—2.)

Amikor megjelentek érte a fegyveresek, akkor sem szökött előlük. Nem kellett rá vadászniuk, hogy kézrekerítsék. Ellenkezőleg: közeledtükre Ő maga ment elébük és szólította meg őket kérdésével: „Kit kerestek?“ Így elébe menni a szenvedéseknek, „tudván mindazt, ami következendő“, — milyen szent hősiesség! (3—4.)

S amikor szemtől-szembe állott az elfogatására jöttekkel, akkor sem roppant össze. Szavában és öntudatában, amellyel eléjük áll: „Én vagyok!“ — nagyobb erő van, mint az ő fegyvereikben. Visszatántorodnak tőle és „a földre esnek“. Külsőleg megbilincselhették, de mindenki láthatta: igazában Ő a hatalmasabb! (5—6.)

Amikor ellenem is ellenséges erők vonulnak fel, hogy hatalmukba kerítsenek, az Ő nyugalomával, bátorságával és erejével szeretnék eléjük állani. Ő megadhatja!

Ján. 18, 7—11.

„Ezeket bocsássátok el...” Jézus maga nem tér ki semilyen szenvedés elől, de a tanítványait meg akarja kímélni az ellenség bántalmaitól. Őreá összpontosuljon minden támadás, nekik ne jusson abból részük! Csodálatos példaadás a mi számunkra: a legnehezebb órákban sem magunkkal törődni, hanem a reánk bízottakat féltetni és óvni! De több ennél! Képe és tükre ez annak a megváltó isteni szeretetnek, amely éppen azért állott elébe az ítélet szenvedéseinek, hogy az övéi „elbocsáttatást” nyerjenek! Hálaadással magasztaljam Őt áldozatul viteléért, amely által nekem is szabadulást és biztonságot szerzett! (7—9.)

„Tedd hüvelyébe a te szablyádat!” Ha Jézus maga nem tér ki a reá váró szenvedések elől, ne akarja Őt azok ellen megvédeni tanítványainak felbuzdulása se! Másképp kell megmutatniuk iránta való szeretetüket, de annak az útnak végigjárásától, amelyen elindult, nem kímélhetik meg Őt. Az Atya akaratából kell neki szenvedéseit elviselnie és híveinek tudomásul kell venniök, hogy csak azok árán érkezhetik el Uruk a megdicsőülésbe, csak halála árán lehet életadó Megváltójuk. Alázatosan el kell fogadnom, hogy ilyen nagy fizetsége volt az én bűneim bocsánatának és olcsóbban nem volt megoldható az én üdvösségem kérdése sem! (10—11.)

VESZÉLYES KÖRNYEZET.

Ján. 18, 12—18.

Erdekes dolog, hogy volt Jézus tanítványai közt egy, aki valamilyen ismeretség révén bejáratos volt a főpap házához, és ennek révén Péter is bejuthatott Jézus ellenségeinek a fészkébe. Nem elzárt külön világban élnek az Ő tanítványai és sokféle kapcsolat fűzi őket az ellenséges világhoz.

De Péternek nem kellett volna a főpapi ház veszélyes környezetébe jutnia. Ő maga kereste azt fel abban a reményben, hogy észrevétlenül elkeveredhetik ott mások között. Igaz, az a vágy vezette, hogy Jézus közelében lehessen. Mégis balgatul játszott a veszéllyel! (15—16.)

Utól is érte a veszedelem. Felismerte valaki és ő csak úgy tudta kivágni magát a bajból, hogy eltagadta Jézussal való kapcsolatait. Nagyobbnak bizonyult a veszély, mint a bátorsága és ő szégyenletes, gyáva hűtlenséggel hátrált meg a színvalló, nyílt bizonyágtétel előtt! (17.)

S amikor pillanatnyilag elmúlt a veszély és már biztonságban érezhette magát, akkor is csak gyáva hallgatásban lapulva melegedhetett a tűz körül a többiek között. Méltatlan és csúf szerep ez olyan ember számára, akit Jézus a maga bizonyágtevőjéül választott és arra nevelt! (18.)

Csak olyan körben forgolódjam, ahol nem kell eltitkolnom és eltagadnom, kié vagyok!

IGAZSÁGÉRT SZENVEDNI.

Ján. 18, 19—24.

Jézus megkötözött bűnősként áll vallató bírái előtt és a túlbuzgó poroszló büntetlenül ütheti arcon. Ő mindezt eltűri és elszenvedi. De emelt fővel, igazsága érzetének teljes méltóságával!

A főpap vallató kérdéseire lecsap az Ő viszontkérdése: „Mit kérdezz engem?“ És szavai leleplezik az egész bírói eljárás komolyság nélkül való, képmutató voltát. Hazug formaság színjátékát játsszák végig a bírák! Hiszen mindent tudnak már, amire kíváncsiak lehetnek és úgyis eleve eldöntött dolog, hogy mit akarnak vele csinálni! Nem Őneki kell szégyenkeznie bírái előtt, hanem Ő szégyeníti meg őket a rájuk olvasott igazsággal. (19—21.)

A poroszlótól kapott ütésre nyugodt, de szigorú számonkéréssel válaszol: „Miért versz engem?“ És ha volt abban a durva emberben egy szikrányi lelkiismeret, azonnal tisztán láthatta, hogy tettét semmivel sem igazolhatja, hanem csak rútol visszaél a helyzettel. Testileg Jézus arca fájhatott az ütestől, de lelkileg a poroszló arcát kellett, hogy égesse a szégyen az igazság miatt, amely őt megvilágította és megítélte. (22—23.)

Az alázatos türelem még nem okvetlenül meghunyászkodás, ezt tanulom meg Jézus példájából. Lehet szenvedéseket is készségesen vállalom, úgy, hogy ezzel is harcolok!

GYÁVA TANITVÁNY.

Ján. 18, 25—27.

„Nem vagyok!” Amikor Péter határozottan eltagadta, hogy ő is Jézus tanítványai közül való, nem a szívéből szólt. Bensejében Ő nem szakadt el Mesterétől. Hiszen éppen azért került oda az ellenség táborába, mert hűséges, ragaszkodó szeretete vonzotta oda, ahová Jézust is elhurcolták. De jaj, nem elég titkon Őhöz tartozni! Ami a szívben van, arról vallást kell tennie a szájnak is! Jézust nem lehet szégyelleni! (25.)

„Ismét megtagadá azért Péter...” Aki egyszer elkezdi hitének gyáva rejtegetését és eltagadását, az könnyen folytatja is. És ki tudja, hol van azután megállás! Nehezebb ezt abbahagyni, mint el sem kezdeni! Minden lépéssel csak kínosabbá válik a helyzet s csak jobban megkötözi a gyáva hívőt a tagadása szötte háló. Nem ajánlatos későbbre halasztani a bátor hitvallást. Jobb mindjárt az elején színt vallani! (26—27.)

„A kakas megszólala.” Erről eszébe juthatott Péternek: Jézus előre megmondotta bekövetkezendő bukását. Ő jól ismeri leglelkesebb híveinek is minden gyengeségét és botladozását. És azért Ő mégsem tagadja meg a velük való közösséget! Ha ők hűtelenkednek, Ő hű marad. Erre emlékezve tudott Péter is megállani a veszedelmes lejtőn és bűnbánattal visszafordulni. Engem is ez emelhet fel minden elestemből! (27.)

ILYEN A BŰN.

Ján. 18, 28—32.

Jézus ellenségeinek a magukviselésében szomorú, de tanulságos képe tárul elém az emberi bűnnek.

Járhat a bűn, azt látom, a kegyesség szent öltözeteiben is. Akik Jézust a pogány helytartó háza elé hurcolják, hogy ott kimondattassák reá a halálos ítéletet, milyen gondosan vigyáznak arra, hogy közben meg ne szegjék az ünnep vallási törvényeit! Sokszor leplezi el az ember kegyes külsőségekkel azt a valóságot, hogy igazában éppen nem az Isten útján jár! (28.)

Megmaradhat a bűn az emberi jogosság korlátain belül is. Jézus ellenfelei nagyon jól tudták: nekik nincs joguk főbenjáró ítéletet végrehajtani s ezért fordulnak éppen az erre jog szerint illetékes fórumhoz, a római helytartóhoz. Jó dolog az emberi jogrend, de aki ahhoz engedelmesen igazodik, még ne gondolja, hogy ezáltal már Istennel is összhangban van az élete! (31—32.)

De akárhogy alkalmazkodik a bűn kegyes formaságokhoz és jogi szabályokhoz, alapjában véve makacs és önfejű. Jézus ellenségei nem akarják az ügyet Pilátus újabb vizsgálata alá bocsátani. Ők már kimondták az ítéletet, legyen az az utolsó szó! Amíg a bűnös hajlandó újra megvizsgálni: hátha nem jól cselekedtem? — addig még van reménység. De csak addig! (29—30.)

JÉZUS KIRÁLYSÁGA.

Ján. 18, 33—36.

Király volta felől vallatja Jézust Pilátus. Az ő ítélőszéke előtt olyan váddal illették Jézust el-lenségei, amely Őt a világi fensőbbiség szemében tüntethette fel veszedelmes rendháborítónak. Alapjában véve pedig kitünt az igazság: csakugyan azért fordultak ők Jézus ellen, mert ural-kodni akart és engedelmességet követelt. Mindig azért tör ki a harc az emberi szívben, mert Jézus-sal nem lehet alkudni és egyezkedni! (33.)

Jézus nem felel addig Pilátus kérdésére, amíg benne személyes érdeklődés nem ébred fel. Ki-rályságának titkát nem tárja Ő fel annak, aki nem „magától“ kérdezősködik, hanem csak „má-sok beszédét“ visszhangozza. Nem elméleti kér-dés ez, amelyről végnélküli meddő vitákat lehet folytatni. De ha az Isten országát kereső szív életkérdésévé válik, akkor kivilágosodik a felelet, Jézus annak valóban Királya! (34.)

Végül csakugyan felfedi Jézus Pilátus előtt az Ő királyvoltát és országának természetét. Nem kell attól félteni földi országok rendjét! Nem evi-lági értelemben vett királyság az és nem földi fegyverekkel harcol a maga győzelméért! Evilági hatalmasságok kavargó harcaitól feljebb kell emelnie a tekintetét annak, aki meg akarja látni valóságát és dicsőségét! Áldott az Isten ezért a „nem e világból való“ országért! (36.)

A Z I G A Z S Á G U R A .

Ján. 18, 37—40.

Az „igazság“ Királyaként mutatkozik be Jézus Pilátusnak. Van végső és bizonyos felelet az emberi élet és sors kérdéseire. Ezt hozta Ő Istentől. Erről „bizonyságot tenni“ jött Ő e világra. Nem mindenki „hallgat az Ő szavára“, de akik meghallják és elfogadják, azoknak Királya Ő: azok az Ő országának alattvalói. Mik ehhez képest ennek a világnak országai? Keletkeznek és elmúlnak. Ez örökké megmarad! (37.)

Pilátusban megszólal az „igazság“ keresésében elfáradt, kiábrándult és eltompult emberek keserősége: „Micsoda az igazság!“ Ők már nem is keresik. Nem is hiszik már, hogy van Istennek örökké megálló szava, amelyhez az ember igazodhatik s amelyben megnyugodhatik. De miért érdemes akkor még egyáltalán élniük? A váltokozó mának örömeiért? Az egyik napról a másikra tovatűnő célokért? (38.)

Pilátus megkísérli Jézus szabadonbocsátását azzal, hogy választást enged Őközte és a gonosztevő Barabbás között. De nem sikerül! Ilyen ügyeskedésekkel kell a döntés elől kibúvót keresnie annak, aki nem ismer feltétlenül érvényes és szent „igazságot“, amelyhez tarthatná magát. De még, ha jószándék vezet is, mindig kudarcot vall vele. Csak Jézus királysága alatt biztos és egyenes az élet útja! (39—40.)

DICSŐSÉGES KIRÁLY!

Ján. 19, 1—6.

Mennél mélyebbre száll Jézus a megaláztatások és kínok mélységeibe, annál felségesebben ragyog előttem dicsősége.

Pilátus, hogy valamennyire kedvében járjon a vádolóknak, megkínkoztatja Őt katonáival. Azok ki is töltik rajta kegyetlenül játékos kedvüket és véres csúfságot űznek királyságával. De éppen így, töviskoszorúval koronázottan, sebektől borítottan hatalmasabb Király Ő, mint mások aranykoronával fejükön és fénytől övezetten! Így kényszerít térdreborulnom és hódolnom! (1—3.)

A megvert és megkínzott áldozatot a tömeg elé viszi Pilátus, hátha megszánják és belenyugszanak szabadonbocsátásába. Nem is tudja, hogy voltaképen eljövendő évezredeknek mutatja be Őt és ezért fognak őreá magára is emlékezni még késői nemzedékek is! Szavai: „Imhol az ember!” — máig zengenek és az én szívem is igent mond rá: csakugyan Ő az! (4—5.)

Pilátus már, mint valami bosszantó, terhes nyügöt, le akarja rázni magáról a Jézus ügyét. De közben mond róla valamit, ami ismét csak a dicsőség fényével veszi körül alakját: „Nem talállok bűnt Őbenne!” Ezt mondotta azóta is mindenki, aki megvizsgálta és megismerte. És ebben a bűnös embervilágban ezért jó Őhöz az elérkez-nem, akiből soha nem ábrándulhatok ki! (6.)

PILÁTUS ALUL MARAD.

Ján. 19, 7—11.

Amikor a Jézus halálát követelők elszólásából kitűnik, hogy ők persze nem a római birodalom épségét és nyugodalmát féltik, hanem azért akarják halálra ítéltetni Jézust, mert „Isten fiának“ vallotta magát, Pilátus „megréműl vala“. A lelkiismerete nem szólalt ugyan meg, de isteni dolgok iránt élt benne valami babonás félelem. Az örök pogánynak képe ez. Mit ér annak meg-megrezdülő vallásos megilletődése? (7—8.)

Amikor Pilátus újabb vallatásra fogja Jézust ezért, Jézus hallgatásba burkolózik. Ha az emberben csak az isteni dogok titokzatossága miatt ébred szorongás, azt Ő nem használja fel alkalomul, hogy megnyilatkozzék. Ő a titkok világából világos és érthető üzenetet hozott. Az előtt kell engedelmesen meghajolnia az embernek. Akkor van Jézusnak egyre több mondanivalója. De különben „nem felel“ semmit! (9.)

Csak amikor Pilátus fenyegetően emlegeti a maga hatalmát, szólal meg Jézus még egyszer: Istené minden hatalom, úgymond. Nem Pilátus szava dönti el az Ő sorsát. Onnan „felülről“ igazgatják azt és ami része Pilátus szerepének jut ebben, azt is ugyanonnan szabják meg! Emberek bűne ácsolhatja Jézus számára a keresztet, de maga Isten akarja, hogy álljon a kereszt bűnösök menedékéül! (10—11.)

JÉZUS VESZTETT ÜGYE?

Ján. 19, 12—16.

Milyen önellentmondásba kergette Jézus vádolóit az ő elvakult ellenségeskedésük! Máskor ők is nyögtek a római császár uralma alatt és szívükben lázongtak ellene. Most pedig úgy lépnek fel, mintha ők volnának a császár érdekeinek a leghűségesebb őrei és azokra hivatkozva követelik Jézus halálát. Sokszor megfigyelhető a bűnnek ez a köpenyeforgatása: minden szerepet vállal, csak elérje a célját!

Mert a dolog lényegében következetesek és szívósak voltak Jézus ellenfelei. Pilátus mentő kísérletei el nem tántorították őket szándékuktól egy percre sem. Meg-megújuló „kiáltozásaival” követelték a keresztfeszítés elrendelését. Milyen dicséretes állhatatosság és erélyesség volna ez jó ügy szolgálatában! De így milyen szomorú bizonyossága annak a hatalomnak, amellyel a bűn el tudja vakítani és vadítani az embert!

Végül el is érik minden módot felhasználó és mindvégig kitartó elszántságukkal a céljukat. Pilátus belefárad a harcba és kezükbe adja Jézus életét. A bűnnek megvannak a maga sikerei és diadalai. Isten megengedi és úgy rendeli, hogy legyenek. Megvannak ezzel Neki is a céljai! Jézus halálraadásában fényesen ki is világlanak előttünk. De máskor is, amikor rejtve maradnak, mindig tudhatjuk: előbb vagy utóbb kitérnek!

A KERESZTEN FÜGG.

Ján. 19, 17—22.

Látom Jézust a kereszt súlya alatt görnyedve a veszthelyre menni, ott a keresztre szögeztetni és végül ott függeni két halálra ítélt gonoszlevő között. És elszorult szívvel érzem át: érettünk mindnyájunkért és érettem is éri Őt mindennek kínja és gyalázata! Odaállott a bűnösök közé és magára vette, amit ők érdemtek meg. Az ártatlanra nehezedik az ítélet, hogy a bűnösök bocsánatot nyerhessenek! (17—18.)

Látom Jézus feje felett a vád feliratát. Sokféle nyelven megszövegezve az Ő királyságáról beszél. És megértem: mintha minden nép számára érthetően világga akarná hirdetni önkéntelenül is az igazságot. Mert szenvedései és kereszthalála árán biztonnyal Király Ő és uralkodásának nem lesz vége az Ő megváltott hívei felett soha örökké! Egykor ég és föld térdet hajtva vallja majd az Ő királyvoltát! (19.)

És látom a kereszt mögött megindulni a perpatvart azok között, akik keresztre feszítették Őt. A papifejedelmek, az értelmi szerzők, csúfságnak érzik magukra nézve a kereszt feliratát, de Pilátus, az ítélet kimondója, annál inkább ragaszkodik hozzá! Megértem: a látszólagos győzelem után máris bomlik és széthullásnak indul az ellenség tábor. Soha nem élvezheti diadalát az, aki a Megfeszített ellen harcol! (20—22.)

EMBEREK A KERESZT ALATT.

Ján. 19, 23—25.

A kereszt alatt látható embersokaságból két csoport tűnik a szemembe.

Az egyik az ítéletet végrehajtó katonáké. Számukra ez csak egy eset volt a sok többi közül, amelynél hasonló szomorú szolgálatokat kellett teljesíteniük. Érzéketlen, fásult lelküket csak egy érdekli: hogyan osztozhatnak az áldozat hátramaradt ingóságain! Azóta is százezrek mint megszokott és semmitmondó dolog felett térnek napirendre a kereszt ténye felett, ahelyett, hogy a lelkük fenekéig megrendülnének tőle. Apró érdekeik úgy elfoglalják őket, hogy eljátsszák a legnagyobbat: az örökéletet, amelynek forrása ott buzog a közelükben! (23—24.)

A másik csoport a kereszt tövében síró asszonyoké. Ők azt gyászolják, akit e világon mindenkinél jobban szerettek. Az Ő halála olyan veszteség számukra, amelynek a csapásától tántorog a lelkük. Kárpótlást és vigasztalást semmi nem nyújthat nekik, csak egy: az, amikor majd feltámadása által visszakapják Őt. Csakhogy most még nem képesek fölfogni ezt a bekövetkezendő csodát. De aki siratni tudja Jézust halálában, az már el van jegyezve arra, hogy találkozzék vele feltámadásában. S akkor kivilágosodik a kereszt sötétségéből is annak dicsőséges értelme! (25.)

Melyik csoportban találtatom vajjon én?

DRÁGA SZAVAK.

Ján. 19, 26—30.

„Imhol a te fiad“ — utolsó perceiben is így rendel Jézus gyöngéd figyelme édesanyja mellé új támaszt. „Imhol a te anyád!“ — búcsúzóul ilyen kitüntető örökséget hagy a szeretett tanítványra. Bizonyságai e szavak annak, mint szeretete övéit mindvégig. Haláltusájában is rájuk gondolt és róluk gondoskodott. Ebben a véghettelen szeretetben kinek ne jutna helye, aki nála menedéket keres? (26—27.)

„Szomjúhozom!“ — így kiált fel a tűző déli nap hevén perzselődve, halálos kínokat szenvedő testének gyötrelmeiben. Ki mérhetné fel kínjainak nagyságát? Pedig amit a teste szenvedett, annál még sokkal súlyosabb volt lelkének meggyötörtetése. De ez a szó is bizonyága annak, milyen mélyre alászállott az Ő érettünk való odaáldoztatásában! Milyen biztos és milyen elégséges árat fizetett a mi bűneinkért! (28.)

„Elvégeztetett!“ — ezzel a szóval fejezte be kinszenvedését. Nem a szenvedésnek végre véget vető halált köszöntötte vele megkönnyebbült sóhajjal, hanem a teljesen véghezvitt megbízatásról számolt be a célhoz elértkezett lélek bizonyosságával. Bizonysága ez a szó annak, hogy semmi híja nincsen immár a váltságnak! Örökre meg van nyitva már a bűnösök útja Isten szívéhez és azt többé senki el nem zárhatja. (30.)

A HALOTT JÉZUS.

Ján. 19, 31—37.

Csodálatosan találunk Jézus halálára az ótestamentumi igék! (36—37.)

„Csontja meg nem törtetett.“ Nem kellett olyan kegyetlen módon siettetni a halálát, mint más keresztfeszítettekét. Mire erre sor került volna, váratlanul hamar bekövetkezett halála enélkül is! Sokszorta nagyobbak voltak kínjai még a hasonló módon kivégzettekénél is, és azok terhe alatt elfogyatkozván ereje, élete lángja már kilobbant. Mélységes tengerén gázolt át a szenvedésnek! Ki mérhetné fel azt? (31—33.)

„Általszegeztek.“ Egész bizonyosan meg akarták állapítani a lándzsadöféssel, hogy már meghalt. S az alvadni kezdő vér, amely oldalának sebében elfolyt, elosztatott minden kétséget. A „vér és víz“ minden szemtanú előtt hiteles bizonyosággal szolgálhatott. Ha bárki olyasmit állítana is, hogy nem halt meg valóságos halállal, csak üres szöbeszéd volna az! S akiknek jelent valamit ez az Ő halála, tudhatják, hogy az csakugyan megtörtént! (34—35.)

Ha fölmerül bennem a nyugtalan kérdés: minden bűnömért eleget tett-e? — gondoljak szenvedésének nagyságára, amelybe szíve beleszakadt. S ha azt kérdem: valóság-e ily nagy szeretete, vagy csak álom és képzelődés? — jelenjen meg előttem halálának tagadhatatlan ténye!

JÉZUS TEMETÉSE.

Ján. 19, 38—42.

Holtában is milyen erők és áldások áradtak Jézusból, akkor is és azóta is!

Akik, míg élt, másoktól való félelmükben csak „titokban“ váltak tanítványaivá és ha felvették is vele az érintkezést, csak az éjszaka leple alatt tették ezt meg, most előállanak és nyíltan közösséget vállalnak vele. Sőt egyenesen igénylik maguknak azt az előjogot, hogy a gonosztevők módjára kivégzettnek a végtisztességet hódoló módon ők adhassák meg! Mintha a halott Jézus keze ellenállhatatlanul elővonná őket rejtőzködésükből! Hiába ölték meg azt, aki így uralkodik a szíveken! (38—39.)

Aztán megtörténik a temetés szertartása és Jézus tetemei végül ott nyugsznak a sírban. Ha ezt az utolsó utat csak kihült teste járta is meg és ennél az utolsó állomásnál csak megmerevedett tagjai pihentek is meg, mégis milyen áldott szolgálatot végzett vele! Amikor ugyanezen az úton zokogva kísérik el emberek szeretteik pormaradványait s amikor sírok fölött megállva elborítja lelküket a fájdalom, milyen jó tudni, hogy Jézust is temették és sírba tették és mégis felvirradt a húsvét! (40—42.)

Nem halott Jézusom van és nem lezárt sírban elporladt tetemeihez szállnak el gondolataim. Ősél! Győzelmes volt már halálában is!

HÚSVÉTI KÉTSÉGEK.

Ján. 20, 1—3.

A sír szájáról elhengerített kőből annyit azonnal megértett Mária Magdaléna, hogy valami földerítésre váró titokzatos dolog történt. Az igazi magyarázatot csak akkor kapta meg, amikor a föltámadott Jézus maga megjelent neki. És a húsvéti csoda felől mindig is csak Ő maga adhatja meg a boldog bizonyosságot. De már félúton van efelé az, aki rájött, hogy sírja körül van valami megoldandó rejtély! (1.)

Mária siet is közölni megfigyeléseit a többi tanítványokkal: hátha segíthetnek ők a különös dolognak végére járni? S ha egyelőre nem kaphatott is tőlük segítséget, akkor is meg kellett osztania velük nyugtalanságát. És mindenki, akit megfogott a húsvéti titok, jól teszi, ha követi az ő példáját. Nem csak egyéni ügye ez sajátmagának! Ha komolyan keresi a tisztázását, beszélje meg másokkal is! (2.)

Mária szavára azonnal elindul két tanítvány: utánanézni a különös dolognak. Még nem a húsvéti csodáról kaptak hírt és nem afelől kerestek megbizonyosodást, hanem csak a megoldatlan titok izgalma ragadt át rájuk. De ezzel már ők is úton voltak a végül fölragyogó nagy öröm felé. És sokszor tud elindítani a felelet boldog megtalálása felé másokat az, akiben egyelőre magában is csak a komoly kérdések élnek! (3.)

KÜLÖNBÖZŐ UTAK.

Ján. 20, 4—9.

„Együtt futott“ a két tanítvány a nyitott sírhoz, mégis külön története van az egyiknek s a másiknak.

Az egyik, akinek neve nincs megemlítve (alighanem János volt), megelőzte a másikat. Pétert és „előbb jutott a sírhoz“, de annak nyitott száján át bepillantva és körülnézve benne, „nem megy vala be“. Repeső érzései meggyorsították a futását, de a célnál erőt vettek rajta gondolatai s azokba elmerülve töprengett magában. Az élénk érzelmeknek s egyúttal az elmélyedő elmélkedéseknek embere is volt.

A másik, Péter, akit egyébként heves és gyors mozdulásairól ismerünk, ez alkalommal lassúbb járásúnak bizonyult. A lelkére ránehezedő mély gyász béníthatta meg sietségét. De odaérve az üres sírhoz, mindjárt „beméne“, úgyhogy az ő példájától indítva lépett végül oda be társa is. Az útját talán több vonakodással, de aztán fennakadás nélkül mégis végig járó ember példája ő.

De mindketten végül mégis csak ugyanazt látták: a lakatlanul maradt sírt. S később ugyanúgy meglátták magát a Feltámadottat is. Sokféle lehet az útunk: kié gyorsabb, kié lassúbb; kié akadozóbb, kié elszántabb. De mind elérkezhetünk végül egyugyanazon szent bizonyosságra!

A LÉLEK MAGÁNYOSSÁGA.

Ján. 20, 10—15.

Mária sietett közölni érthetetlen észleleteit a tanítványok társaságával, de aztán — azok távoztával — ott maradt magában, gondolataiba és fájdalmába elmerülten, az üres sír előtt. Egyedül viaskodott tovább a nehéz kérdéssel. Húsvétja nem lehet a csak magábazárkózott embernek, de nem lehet annak sem, aki nem keresi az egyedüllétet, amelynek csendes áhítatában az élő Jézus megjelenhetik neki. (10—11.)

Máriának ebben a magányosságában megjelennek a húsvét égi hírnökei. Kétséges szívének panaszai miatt ugyan még szóhoz sem jut az örömdíszes híradásuk. Az érthetetlen rejtély kódén még nem törhet át az igazi megoldás fénye. De már közeledik a nagy pillanat! Olyan nagy örömről van szó, hogy nem csoda, ha csak lépésről-lépésre érkezik el bizonyossága az emberi szívhez. (12—13.)

Vágre ott áll Mária szeme előtt maga az elvesszettnek hitt Úr élő valóságában. S ha még így sem érti meg: mi történt, mert könnyes szeméin át nem ismeri meg a Feltámadottat, hanem előtte is csak keserű panaszait ismétli meg, az sem baj! A felismerés és a megbizonyosodás most már hamarosan be fog következni. Csak álljon a megzavarodott szív szemtől-szembe Jézussal, majd Ő mindent megold! (14—15.)

VALÓBAN FELTÁMADOTT!

Ján. 20, 16—18.

Jézus feltámadásáról megbizonyosodni egészen személyes ügye az embernek. Mária szeme is akkor nyílt meg az Ő meglátására, amikor a nevén szólította őt meg az Úr. Hogy Ő valóban él, az nem olyan igazság, mint amilyeneket egy tudós előadó egész hallgatósága előtt egyszerre megvilágosíthat. Csak amikor meglátom, hogy nekem támadott fel és nevemen szólítva engem akar megörvendeztetni vele, akkor értem meg! (16.)

Jézus feltámadása nem ennek a világnak a körébe eső dolog, hanem ennek határain túl esik. Máriának is megtiltotta, hogy átkarolja lábait, mert feltámadásával nem a régebbi földi életébe tért Ő vissza, hanem már átlépett féllábbal a mennyei világ dicsőségébe. Ne csodáljam hát, ha földi dolgokban bármily otthonos értelmem karjaival sem ölelhetem át ezt a megfoghatatlan csodát és titkot! (17.)

Jézus feltámadása bizonyágtételre kényszerít. Mária sem tarthatta titkon a nagy örömet, amely osztályrészéül jutott, hanem sietett a többiekkel is közölni, amit látott és hallott. S aki csak megbizonyosodott róla, hogy Jézus élő Úr, hírnökévé szegődött ennek az új életet adó igazságnak, hadd szálljon szájról-szájra, szívről-szívre! Hiszen erről nem tudni vagy tudni, olyan különbség, mint a halál és élet közötti! (18.)

MIT HOZ A FELTÁMADOTT?

Ján. 20, 19—23.

Az árván maradt tanítványoknak nemsokára volt alkalmuk meggyőződni, hogy árvaságuk végét ért. Ajándékainak gazdagságával megjelent közöttük feltámadott Uruk.

„Békesség nektek!” — hangzott feléjük köszöntése. És nyugtalan szívüket csakugyan eltöltötte a nagy békesség. A bezárt ajtók sem biztosíthatták őket az ellenség támadásaitól. De mitől féljenek és miért aggódjanak, ha bezárt ajtókon át is köztük terem és velük van Az, aki a halál fölött is győzelmet vett? (19.)

„Örvendezének a tanítványok”. Ahogy elárasztotta őket a szomorúság sötétsége, amikor elvesztették Őt, úgy sütött ki rájuk az örömnél napfénye, amikor visszatért közéjük. Sőt az elszenvedett veszteségnél még nagyobb is volt az örömük, mert most már úgy kapták vissza, hogy soha senki el nem rabolhatta Őt többé tőlük! (20.)

„Vegyetek Szent Lelket.” Ha most még csak lehellelte által jelképezve, és igaz valóságában csak napok múltán nyerték el a Szent Lélek ajándékát, a Feltámadottnak ajándéka volt az! Belőle áradt annak titokzatos ereje, a vele járó küldetéssel és felhatalmazással együtt, amely bizonyoságtévőkké avatta híveit. (21—23.)

Jövel, Uram és hozz az én életembe is békességet, örömet és szolgálatodra hajtó erőt!

A TÖBBIEKKEL EGYÜTT.

Ján. 20, 24—26.

„Tamás nem vala övelük“. Ahelyett, hogy gyászoló társainak közelében maradt volna a maga gyászával, elvonult magánosságába és külön utakat járt szívének nehéz terhével. Megérttem Tamást, mert a szomorúságban gyöttrődő szívnek mindig kísértése az, hogy egyedül birközzék a maga sötét gondolataival. Pedig mire ment vele Tamás is? Csak annál jobban belekeveredett gyászoló lelke kínjaiba, úgy hogy amikor hallotta is a vigasztaló örömhírt, sehogyan sem tudta azt elhinni. Számára mesebeszédnek tűnt fel az, ami körülötte másoknak már örömmre fordította a bánatát! (24—25.)

„Tamás is övelük volt.“ Egy héttel később már más volt a helyzet. S akkor minden jóra fordult. Mivel ekkor ő is ott volt a tanítványok együttlétében, neki is része lehetett az élő Jézussal való találkozásban. Ettől eloszlottak az ő kétségei is és nagy örömmre vált az ő gyásza is. Ritka kivétel az, amikor ilyen találkozások magános utakon várnak egy-egy emberre. A szabály az, hogy Jézus ott jelenik meg, ahol hívei közösségben vannak együtt. Aki Őt keresi, ott keresse! Aki meg akar bizonyosodni az Ő élő valósága felől, ne vélje, hogy ezt egymagában eléri, hanem becsülje meg azokat, kikkel közös ügye ez! (26.)

Ne járjak hát magányos utakon!

TAMÁS HITE.

Ján. 20, 27—31.

Már nem is volt arra szüksége Tamásnak, hogy keze tapintásával oszlassa el kétségeit. Elég volt Jézust maga előtt látnia és máris kivilágosodott benne a bizonyosság: nem halandó emberbe vetette ő bizodalját, akit most már csak keseregve sirathatna, hanem az életnek örök Urába. S ezért feltörhetett szívéből a vallástétel: „Én Uram és én Istenem!“ „Hitetlenkedéséből“ ki-gyógyulva „hívővé“ változott már. (27 -28.)

De ha hitvallása mintául szolgálhat is minden idők híveinek, a mód, ahogy arra eljutott, mégis kivételes volt. Annak útját mi nem követhetjük. Neki megadatott úgy „látnia“ a Feltámadottat, ahogy mennybemenetele előtt többször is megjelent az övéinek. Azóta azonban láthatatlannul él mennyei dicsőségében. S később Tamásnak is az volt a dolga, mint nekünk mindnyájunknak: „Nem látni és hinni“. (29.)

Ez a hit már csak hallásból táplálkozik, nem „látásból“. Szólnak hozzánk a régi bizonyágtételek a „jelekről“, amelyeket Jézus „művelt“. S éppen azért „írattak meg“, hogy szavukra mi is higgyünk Őbenne és elnyerjük az „örök életet az Ő nevében“. Beszédük elég világos és elég meggyőző ahhoz, hogy a mi szívünkben is előtörhessen ugyanaz a boldog hitvallás, mint a Tamáséból: „Én Uram és én Istenem!“ (30—31.)

FÉLHOMÁLYBAN.

Ján. 21, 1—4.

Húsvét után vannak már a tanítványok, de még pünkösöd előtt. Tudják, hogy Uruk feltámadott, de nincs még meg a Lélek által való közösségük Övele.

Ezért még nem indulnak el új tájak felé világot hódító bizonyágtételükkel, hanem a régi vidékeket keresik fel, ahol valamikor együtt jártak vele. Az emlékeiknek élnek, nem a reménységeiknek. Hajdani nagy és szent élményein merengő sok meddő életű keresztyénnek a képe példázódik bennük. Nem jó ebben a lelki állapotban maradni! (1—2.)

Amikor munkához látnak is, az sem az a lelki szolgálat, az „emberek halászása“, amelyre Jézus kiválasztotta és rendelte őket. Ahhoz még mindig nincs erő és lendület bennük. Csak a régi, közösséges halászmesterséget veszik újra elő. Így reked el sok hívő lélek a sötétség és a világosság között félúton, a félhomályban, és el alacsonyabb szinten, mint amelyen élhetne! (3.)

S amikor a tó partján megjelenik is előttük Jézus, „nem ismerik meg“ mindjárt. Közömbös idegennek tűnik fel előttük Az, akitől pedig kimondhatatlan örömmel kellene szívükben kigyuladnia. Nem ilyen szürke fátyol takarja-e el sokszor mindnyájunk szemét, amikor pedig ott van Jézus a közelünkben? S hogy megváltozik minden, amikor aztán felismerjük! (4.)

JÉZUST FELISMERNI.

Ján. 21, 5—8.

A halászó tanítványok még nem ismerték fei a parton álló alakban Urukat, de azért engedelmeskednek szavának: parancsára újra kivetik a hálót. Enélkül nem történhetett volna meg az a boldog felfedezés, amely rájuk várt. Nem az a döntő sohasem: milyen világosan látja vagy nem látja valaki Jézust. Minden azon fordul meg: engedelmeskedik-e szavának? Ha igen, majd megnyílnak a szemei! (5—6.)

A sokáig hiába halászgató tanítványokkal megtörténik a régi csoda újra: üres hálójuk egyszerre rengeteg halat fog be. S a hajdani élmények kiújultával egyszerre világosan is látják újra maguk előtt Urukat. Áldott ismétlő leckék az Ő ismeretének iskolájában! Olyankor tűnik elénk igaz valójában, amikor emlékeink távolából ugyanúgy áll ismét elénk a jelen tapasztalásainak világában, változatlanul! (6—8.)

Különböző a tanítványok magaviselete: az egyiknek gyorsabb a látása, a másiknak fürgébb és elszántabb a mozgása. Amaz előbb jár a felismerésben, de annak öröme talán meg is bénítja egy időre. Emez magától talán nem is látna tisztán, ha a másik nem ébreszti fel a figyelmét; de aztán egy percig sem habozik. De végül mind odaborulhatnak Jézus elé! Sokféle tanítvány, de egy áldott Urunk van! (7.)

CSODÁLATOS VENDÉGSÉG.

Ján. 21, 9—14.

Elő volt már készítve minden, hogy a tanítványok vacsorához telepedhessenek Jézus társágában. Nem ünnepélyes formaságok között akarta őket megajándékozni jelenlétének áldásával, hanem a mindennapi élet meghitt együttlétében, a közös étkezés fesztelen társaságában akart velük lenni. Nem kimért szertartások feszes udvari ceremóniáinak a keretében található Ő meg legjobban! (9—11.)

S azért a tanítványok lelken mégis valami mélységes elfogódottság mutatkozik. Akármilyen barátságos természetességgel telepszik is közéjük Uruk, titokzatos és fenséges az Ő személye. Amilyen bizonyosak felőle, hogy Ő az, az ismerős és szeretett Mester, olyan rejtelmes és csodálatos mégis az Ő jelenléte. A legegyszerűbb hely is szentély s a közönséges hétköznapi is ünnep, ha Ő jelen van! (12.)

Fesztelen egyszerűség és megilletődött áhital egyaránt abban jut legjobban kifejezésre, hogy Jézus a tanítványok közös étkezésénél házigazdaként szerepel. Az Ő kezéből kapják azt, amivel éhségüket csillapítják. Hiszen, ha nekik maguknak is meg kellett érte küzdeniük, az Ő csodatétele nélkül éhesen maradtak volna. Az álmélkodó háladatosság illik csak azokhoz, akik Jézusnak köszönhetik mindenüket! (13.)

S Z E R E T S Z - E ?

Ján. 21, 15—17.

Péter szeretete felől kérdezősködik Jézus három ízben is ennek a beszélgetésnek a során. A szeretet szálaival akarja magához kötni híveit. Semilyen kényszerítő hatalmat nem használ fel, csak az Ő véghetetlen, mélységes szeretetét, amely vízonszeretetet ébreszt a szívekben. Fontos kérdés: ki mennyit értett meg Őbelőle, vagy mi mindenre képes Őérette. De a döntő kérdés az, hogy szeretjük-e Őt igazán?

Péter mindannyiszor alázatosan, de őszintén megvallja Jézus iránti szeretetét. Ég az arca a szegénytől, hogy bizony nem „jobban“ a többiekénél; nem olyan elszántan és hőiesen, ahogy nemrégén még vélte és fogadkozásaiban hangoztatta; de azért mégis szereti ő Jézust és soha tőle igazán elszakadni nem tudna. Boldog, aki odaállva Jézusnak „mindent tudó“ tekintete elé, ugyanezt a vallomást visszhangozhatja!

Péternek minden vallomására Jézus megmegújuló megbízással válaszol. Nincs már szó arról, ami a tanítványt méltatlanná tette ilyen megbízatásokra. Minden bűne meg van bocsátva, ha egyszer töredelmesen megbánta. Nem kérdés: van-e elég ereje és alkalmatossága a feladatok megoldására. Gyengeségét és fogyatkozásait lesz majd, aki kipótolja! Csak szeretnünk kell Őt, akkor ránkbízza a testvéreink gondját!

A MEGSZABOTT PÁLYA.

Ján. 21, 18—22.

Első hallásra elszomorító lehetett Péterre nézve az a jövőendő, amelyet Jézus elébe tárt. Emberi mértékkel mérve, az út nem fölfelé, hanem lefelé vitt; nem egyre tágasabb mezők nyíltak meg előtte, hanem egyre szűkebbre szorult a kör; el egészen a mártíromság végső megaláztatásáig. Pedig egy vagy más formában Jézus minden tanítványának meg kell járnia ezt az utat: az évek múlásával egyre lejjebb! (18.)

De ha Péter először elszomorodott is ennek hallatára, később bizonyára röstelkedett emiatt. Megtanulta idővel, hogy igazában felfelé visz ez az út. Ennek hűséges megjárásával, minden fájdalmanak és megaláztatásának elviselésével „dicsőítheti meg az Istent“ az ember. És az egész úton ez a jelszó: „Kövess engem!“ Mert hiszen Ő is ezt az utat járta végig! Az Ő társaságában minden út dicsőséges! (19.)

És Péternek azt is meg kellett tanulnia, hogy az elébe szabott pálya megérdemli minden figyelmét és teljes odaadását. „Mi köze neki ahhoz“, hogyan alakul másnak a sorsa? Miért osztaná meg érdeklődését az a kíváncsiság, amely mások jövődjét firtatja? Elég azzal az eggyel gondolnia, hogy az ő életében megvalósuljon a szent parancs: „Te kövess engem!“ Semmi el ne vonja ettől az én gondolataimat se! (20—22.)

A TANÍTVÁNY BIZONYSÁGA.

Ján. 21, 23—25.

A meg nem nevezett tanítványra, akinek sorsa felől Péter tudakozódott, hosszú földi élet várt. Az ő számára nem a mártírhálál, hanem a késő vénségig tartó szolgálat volt kijelölve. Már-már lábrakapott a mende-monda róla, hogy Jézus ígérete szerint egyáltalán nem fog halált látni! Évtizedek hosszú során át élni valóban kiváltságos ajándék, ha az élet bizonyágtévő szolgálatban telik el. De csak akkor! (23.)

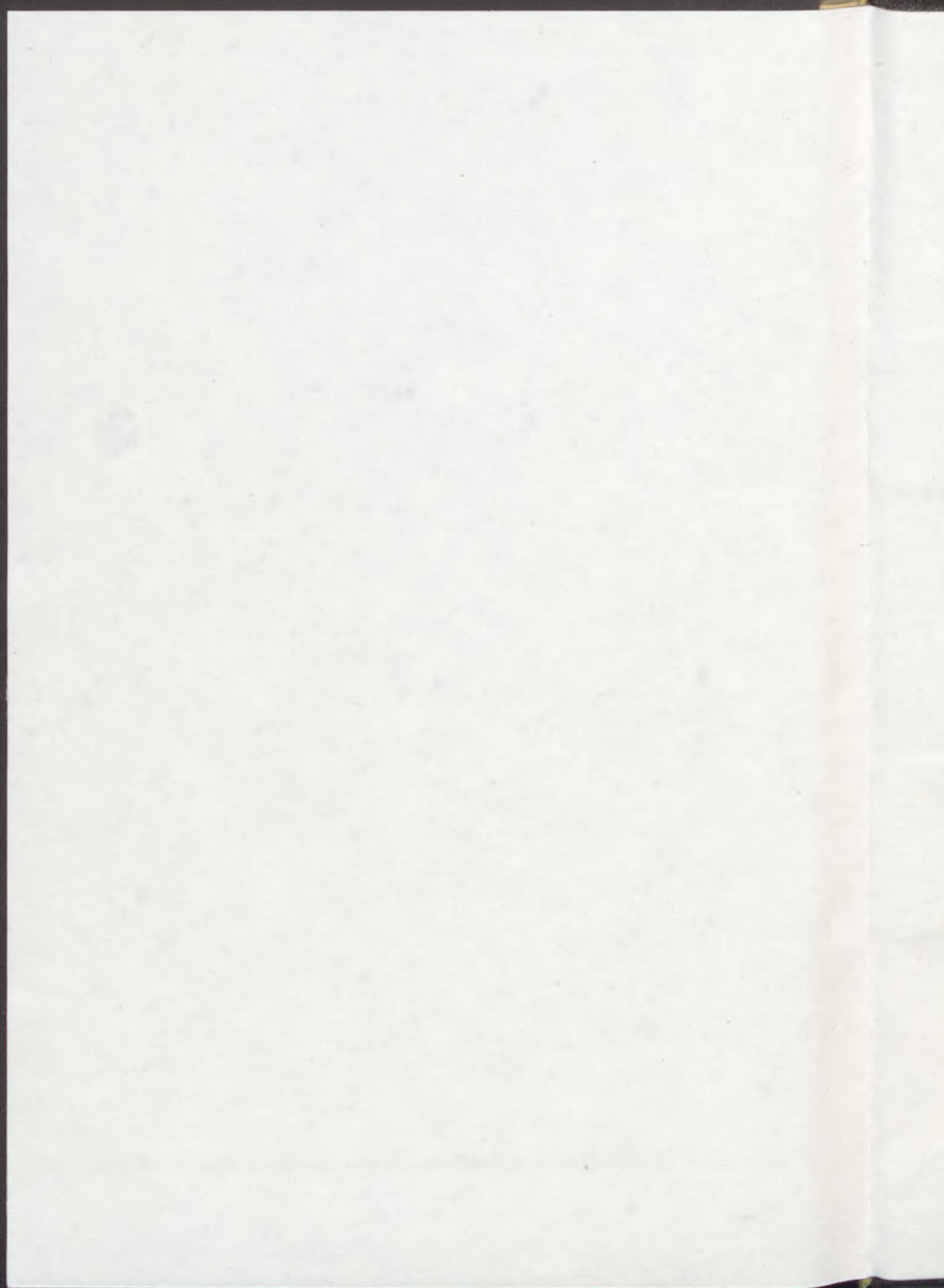
De legnagyobb szolgálatát azzal tette ez a tanítvány, hogy „megírta ezeket“, amelyeket ebben az evangéliumban elmúlt nemzedékek milliói után maig is olvashatunk. Talán ezért az egyért adatott meg neki hosszú élete is, hogy elég idő legyen lelkében kifejeződnie annak a „bizonyágtételnek“, amelyet frásában hátrahagyott. Továbbadni azt, híven és tisztán, amit Jézusról tudunk: ezért érdemes élni! (24.)

Persze mindent nem mondhatott el, ami Jézus „cselekedeteiből“ megmaradt az ő emlékezetében; hát még másokéban. De erre nincs is szükségünk és nem is kell siratnunk, hogy a feledés olyan sok egyebet elnyelt. Ami ránk maradt, teljesen elegendő ahhoz, hogy Jézust késői évszázadok is megismerhessék belőle. S így, amíg áll a világ, zengeni fog a róla szóló „bizonyágtétel“. Adjak hálát, hogy hallhatom én is! (25.)

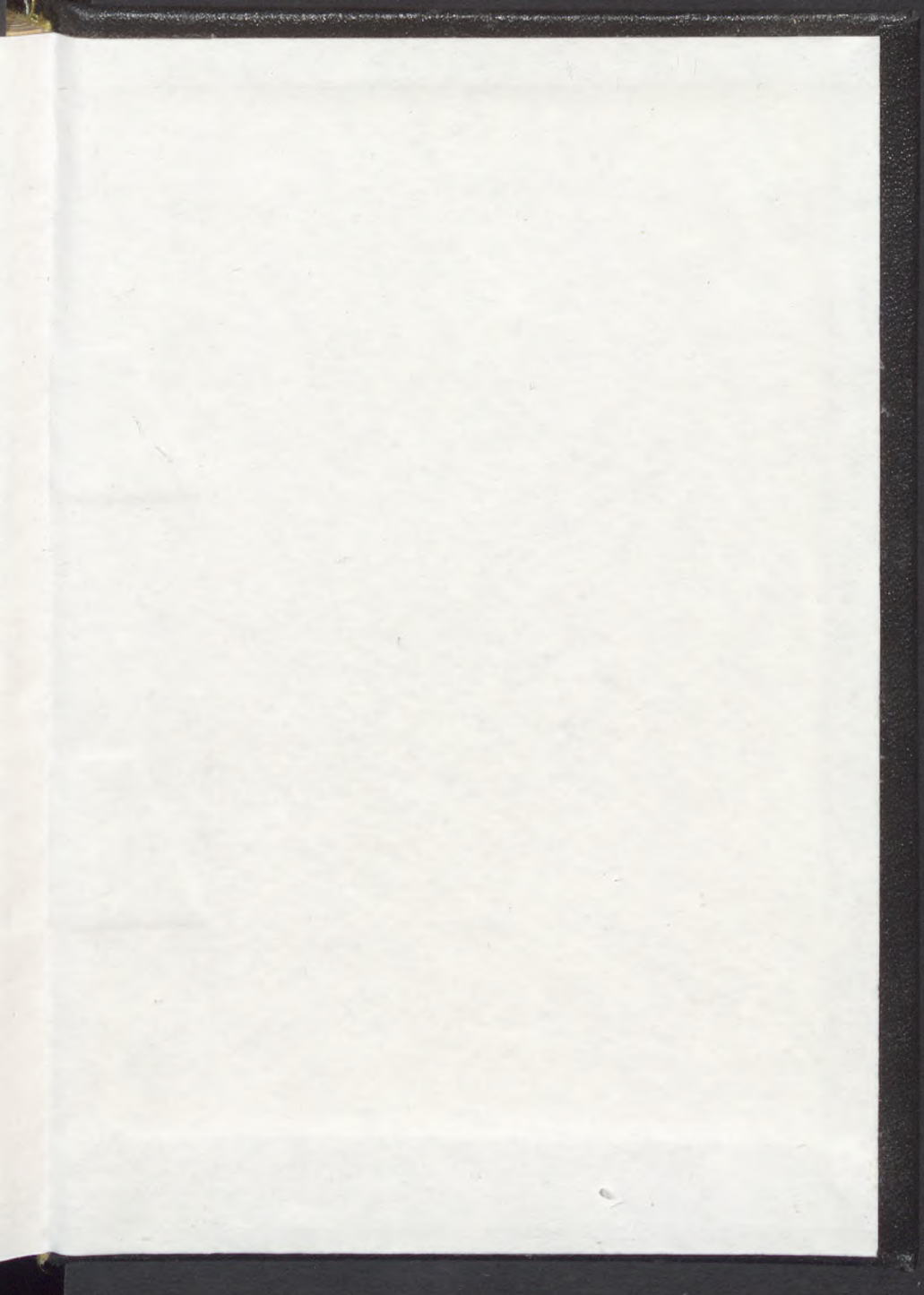

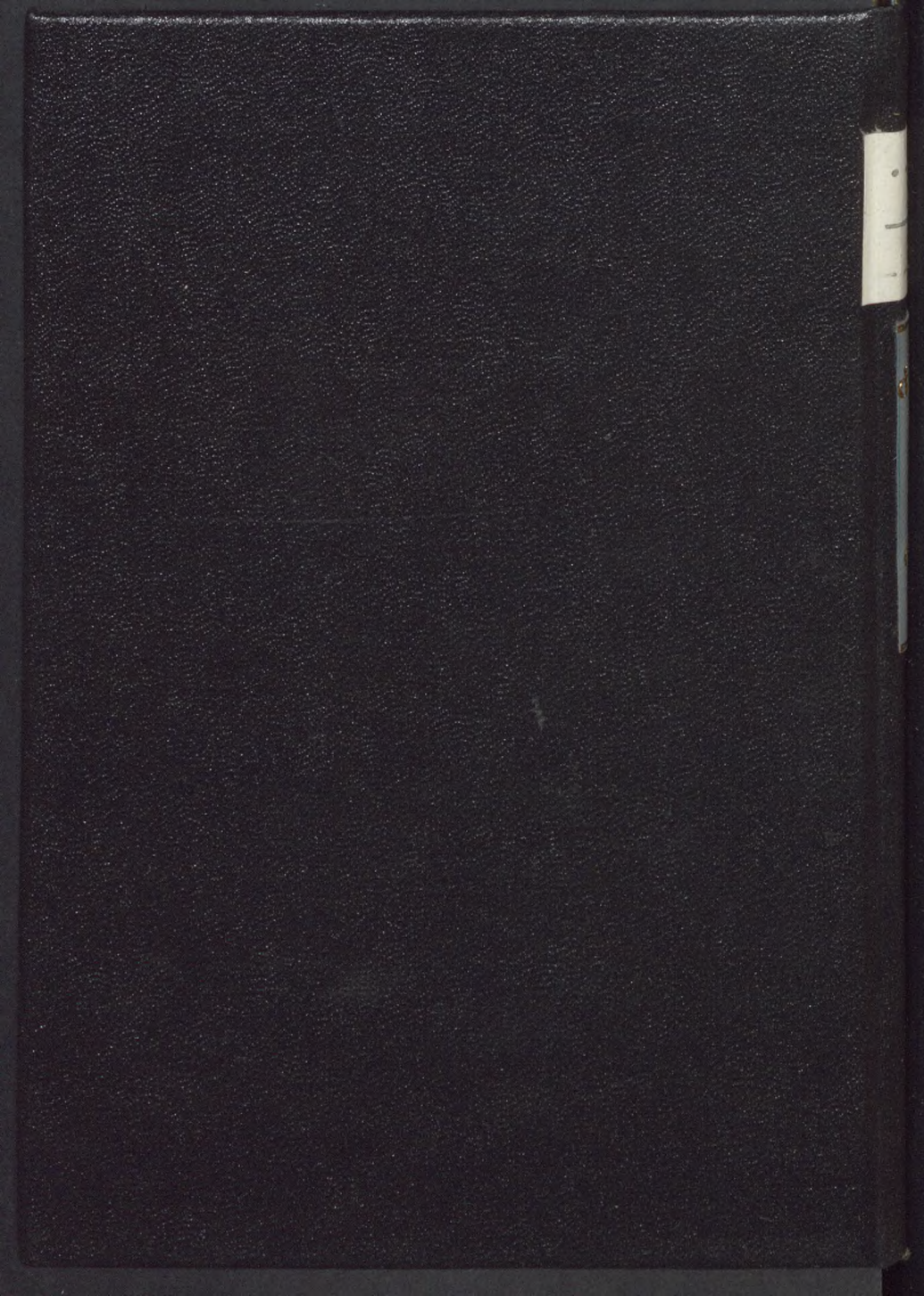

18.390

4

dr Victor

János

János

evangé-

liuma